

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 108 / IV legislatura / Sisè període

Divendres, 2 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 59

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts.

Preguntes

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat de l'ús de la buprenorfina i LAAM com a fàrmacs alternatius als programes de metadona (Reg. 19331), sobre si s'ha previst endegar un pla pilot a fi de subministrar heroïna als toxicòmans que ho necessitin (Reg. 19332), sobre si s'ha previst endegar programes d'estudi i de selecció de toxicòmans per al subministrament de l'heroïna (Reg. 19333) i sobre la possibilitat d'administrar heroïna a grups prèviament seleccionats de toxicòmans (Reg. 19334)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 5811).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5811).

Repregunta: Sr. Reguant (M) (p. 5812).

Segona resposta: conseller (p. 5812).

SUMARI (2)

Preguntes al Consell Executiu sobre la sanció que s'ha aplicat al promotor del projecte d'enderrocament de la masia de Can Puig de la Bellacasa (s. XIV-XV), de Banyoles (Pla de l'Estany) (Reg. 21864) i sobre com es justifica l'enderrocament de la masia de Can Puig de la Bellacasa (s. XIV-XV), de Banyoles (Pla de l'Estany), durant el mes de juny de 1994 (Reg. 21865)

El Sr. Pueyo (ERC) n'anuncia el decaïment (p. 5812).

Pregunta al Consell Executiu sobre la valoració del Programa de dispensació ambulant de metadona (Reg. 22169)

Formulació: Sr. Elena (S) (p. 5812).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5813).

Repregunta: Sr. Elena (S) (p. 5813).

Segona resposta: conseller (p. 5813).

Pregunta al Consell Executiu sobre la col·locació de cartells anunciadors de comarques en l'autopista de Barcelona a Palafrolls (Maresme) (Reg. 22622)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 5814).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5814).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 5814).

Segona resposta: conseller (p. 5814).

Pregunta al Consell Executiu sobre la il·luminació del túnel de Sant Quirze, prop de Sant Quirze de Besora (Osona), a la carretera N-152 (Reg. 22623)

El Sr. Noguer (S) n'anuncia el decaïment (p. 5814).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a seleccionar les entitats representades en Expocultura 94 (Reg. 22825), sobre el sistema emprat per a quantificar l'assistència de públic a Expocultura 94 (Reg. 22826) i sobre el cost econòmic real de la celebració d'Expocultura 94 (Reg. 22827)

El president informa que han passat a ser respostes per escrit (p. 5815).

Pregunta al Consell Executiu sobre els ensenyaments reglats postobligatoris i no universitaris impartits en horari nocturn (Reg. 22880)

Formulació: Sra. Torrent (S) (p. 5815).

Resposta: conseller d'Ensenyament (p. 5815).

Repregunta: Sra. Torrent (S) (p. 5815).

Segona resposta: conseller (p. 5816).

Pregunta al Consell Executiu sobre la protesta popular entorn a la construcció del quart cinturó (Reg. 23158)

Formulació: Sr. Rodri (ERC) (p. 5816).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5816).

Repregunta: Sr. Rodri (ERC) (p. 5816).

Segona resposta: conseller (p. 5817).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'actuació del Govern pel que fa al compliment de la Resolució 99/IV del Parlament de Catalunya, en relació amb el traçat de l'autovia Cervera-Igualada (Reg. 22099), sobre les posicions mantingudes pels diferents agents socials, institucionals i territorials pel que fa al tram Cervera-Igualada de l'autovia corresponent a l'actual carretera N-II (Reg. 22100) i sobre les garanties de gratuïtat i els terminis d'execució que dona el Govern de l'Estat respecte a l'autopista de Lleida a Barcelona (Reg. 22101)

Formulació: Sr. Pueyo (ERC) (p. 5817).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 5817).

Repregunta: Sr. Pueyo (ERC) (p. 5818).

Segona resposta: conseller (p. 5819).

Pregunta al Consell Executiu sobre les conseqüències laborals que implicarà la compra de l'Hospital Militar de Barcelona (Reg. 22409)

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 5819).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5819).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (M) (p. 5819).

Segona resposta: conseller (p. 5819).

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres que es fan al marge dret aigües amunt del riu Anoia, al terme municipal de Subirats (Alt Penedès) (Reg. 22978)

Formulació: Sra. Montserrat (P) (p. 5819).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 5820).

Repregunta: *Sra. Montserrat (P)* (p. 5820).

Segona resposta: *conseller* (p. 5820).

Preguntes al Consell Executiu sobre el cost del Congrés Catalunya Jove 95 (Reg. 23187), **sobre el motiu pel qual el Congrés Catalunya Jove 95 ha estat convocat per al mes de març de 1995** (Reg. 23188) i **sobre els criteris en la confecció del comitè organitzador del Congrés Catalunya Jove 95** (Reg. 23189)

Formulació: *Sr. Elena (S)* (p. 5820).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 5820).

Repregunta: *Sr. Elena (S)* (p. 5821).

Segona resposta: *conseller* (p. 5822).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt setè, la qual és aprovada per assentiment (p. 5822).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya (Reg. 23278) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5822).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 5824), *Sra. Montserrat (P)* (p. 5825), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 5826), *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 5826) i *Sr. Grau (CiU)*, *que proposa la retirada dels mots «així com el Pla especial d'inundacions que se'n deriva», de l'apartat 2.b, i «abans d'un mes», de l'apartat 2.c* (p. 5827).

Posició del grup presentant: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 5828).

Votació dels apartats 1, 2.a, 2.d., 2.e, 2.f, 2.g i 2.h: *rebutjats per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 5829).

Votació dels apartats 2.b, amb l'exclusió dels mots «així com el Pla especial d'inundacions que se'n deriva», i 2.c, amb l'exclusió dels mots «abans d'un mes»: *aprovats per unanimitat* (p. 5829).

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre la problemàtica del cicle de l'aigua a Catalunya (Reg. 23519) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Intervenció dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 5829), *Sra. Montserrat (P)* (p. 5829), *Sr. Farrés (IC)* (p. 5830), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 5831), *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 5831) i *Sr. Codina (CiU)* (p. 5832).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 5833).

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de l'actuació del Govern de la Generalitat en relació amb les possibles irregularitats comeses en el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló (Osona) (Reg. 23601) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Intervenció dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 5833), *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 5834), *Sr. Farrés (IC)* (p. 5835), *Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 5837), *Sr. Clotas (S)* (p. 5838) i *Sr. Escudé (CiU)*, *que retira la Proposta de resolució corresponent al punt cinquè bis i anuncia la presentació d'una esmena transaccional a les dues propostes presentades* (p. 5839).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per contradiccions (p. 5840).

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa a la inclusió del punt cinquè bis, la qual és aprovada per assentiment (p. 5840).

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de converses telefòniques relatives a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló (Reg. 23838) (Punt cinquè bis de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 5840).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional (p. 5841).

Votació del text transaccional: *aprovat per unanimitat* (p. 5841).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya (Reg. 20352) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Vandellòs (S)* (p. 5841).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 5842).

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M)* (p. 5843), *Sra. Montserrat (P)* (p. 5843), *Sr. Fuentes (IC)* (p. 5844) i *Sr. Rodri (ERC)* (p. 5845).

Votació dels apartats 1 i 2: *rebutjats per 22 vots a favor, 46 en contra i 2 abstencions* (p. 5845).

Votació dels apartats 3 i 4: *aprovats per unanimitat* (p. 5845).

SUMARI (4)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya (Reg. 19451) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Saura (IC) (p. 5845).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 5846), Sra. Montserrat (P) (p. 5847), Sr. Pueyo (ERC) (p. 5847), Sr. Rañé (S) (p. 5847) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 5848).*

El Sr. Rañé (S) intervé per al·lusions (p. 5849).

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 5849).*

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 59.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Abans d'entrar en la continuació de l'ordre del dia, la presidència ha de comunicar al Ple la constitució de la Comissió d'Estudi del Millorament de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis. La Mesa d'aquesta Comissió ha quedat constituïda pel senyor Ramon Vilalta i Oliva, com a president; el senyor Pere Parera i Cartró, com a vice-president, i el senyor Josep Micaló i Aliu, com a secretari.

Preguntes

Ara entrem en el punt de l'ordre del dia de preguntes amb resposta oral.

*Preguntes acumulades relatives a programes
d'administració d'heroïna o de fàrmacs
alternatius a grups de toxicòmans en tractament*

La primera pregunta és sobre la possibilitat de l'ús de la buprenorfina i LAAM com a fàrmacs alternatius als programes de metadona, presentada pel diputat Josep Maria Reguant, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Voldria demanar a la presidència si seria possible acumular les preguntes 1, 2, 27 i 32 perquè fan referència a la mateixa qüestió... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Si el senyor conseller no hi té inconvenient, doncs, les pot acumular.

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller de Sanitat, com vostè recorda, l'interès d'aquest diputat pel tema de les toxicomanies, doncs, rau ja des de l'inici de la present, de la primera legislatura parlamentària, en el fet que es va fer una interpellació sobre les toxicomanies. Des d'aleshores aquest diputat ha fet alguna aportació a fi d'intentar veure si l'heroïna era un fàrmac prou idoni per al tractament d'aquells grups de toxicòmans que podrien ser tributaris, pel manteniment de la seva malaltia, d'aquesta substància. D'aleshores ençà, bé, s'han anat revisant a nivell mundial, doncs, les possibilitats de tractament d'aquests malalts, i jo vaig veure amb goig que el mes de maig d'enguany, en la reunió tinguda a Sitges, vostè, se-

nyor conseller, i també el senyor Colom, cap del Programa de drogues de la Generalitat, prenen en consideració, enmig de molts altres experts, la possibilitat que s'iniciés la programació de fàrmacs alternatius per al tractament o per al manteniment d'aquells toxicòmans que ho requerissin.

Per això aquestes quatre preguntes diuen així: primer, pensa el Consell Executiu portar a la pràctica l'ús de buprenorfina i LAAM com a possibles fàrmacs alternatius als programes de metadona? I, si fos així, en quina fase es troba en aquest moment aquesta iniciativa?

La segona seria si el Consell Executiu té programes pilot d'estudi i selecció de perfils de toxicòmans, on el subministrament d'heroïna fos més indicat que l'ús d'altres fàrmacs alternatius. Perquè, com és conegut, cada grup o cada perfil de codi genètic de malalt pot respondre millor a un tipus de fàrmac i no a un altre; per tant, no n'hi ha cap, d'idoni, ni molt menys que exclogui els altres; en canvi, es poden fer perfils idonis. Hi han experiències, doncs, a Anglaterra i a Suïssa, especialment en substitució de la metadona per l'heroïna, de manera prou positiva, no pas perquè resolguin la qüestió, sinó perquè eviten la criminalitat social i eviten la transmissió de la sida i milloren la conservació d'aquest tipus de pacients.

L'última pregunta: en el cas que s'haguessin fet ja estudis pilot per a trobar grups de toxicòmans a qui es pogués subministrar l'heroïna com a fàrmac alternatiu, en quina fase es troba en aquest moment aquesta experiència i si s'ha iniciat.

I, en principi, res més. Sobretot les quatre preguntes van orientades per a conèixer en aquest moment i aquí, en plenari, les manifestacions que en el seu dia va fer el senyor conseller de Sanitat en aquella trobada de Sitges, on va donar la impressió que la Conselleria i, per tant, el Govern estaven oberts a la consideració dels progressos científics del moment en aquesta matèria.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Senyor president, senyores i senyors diputats, sí, és cert que nosaltres estem fent i estem planejant un conjunt d'estudis clínics per valorar l'eficàcia de diferents fàrmacs opiacis, entre els quals hi ha el LAAM i la buprenorfina. Aquests són treballs que es fan de tipus experimental, on es portarà a terme amb l'Hospital de Sant Pau i es farà en col·laboració amb l'Institut Nacional de Drogues d'Abús, que hi ha als Estats Units; és un estudi conjunt que es farà a fi i efecte de valorar el cas de la buprenorfina. En el cas del LAAM es farà un estudi més generalitzat, amb més centres a nivell de tot l'Estat espanyol i a nivell de més centres europeus, per valorar com funcionen i quin perfil, doncs, de toxicòmans poden utilitzar això.

Sincerament, s'ha d'utilitzar sempre, jo crec, com a complement i no com a alternativa de la metadona; és a dir, continuem creient que el més indicat és la metadona, però, com

a complement, s'han de fer els perfils de quins malalts, doncs, serien susceptibles d'aquest tipus de tractament.

El que sí que encara nosaltres no tenim fet és cap estudi clínic, ni de moment en farem, sinó que ens basarem en el fet que, primer, deixem que facin experiències a fora sobre l'heroïna, perquè creiem que el nombre de malalts, doncs, que poguessin ser susceptibles de fer un tractament amb heroïna és un tant per cent, doncs, molt petit, molt petit, no? Però, evidentment, estem oberts a qualsevulla tipus de teràpèutica sobre aquests malalts.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Em dono per satisfet amb la resposta que ha donat el senyor conseller, per bé que entenc que l'orientació que ell defensa és, doncs, que la metadona seria el fàrmac d'elecció, en primera elecció, per al tractament d'aquest tipus de malaltia, i la consideració a l'ús de l'heroïna, per bé que hi han estudis que proven que fa menys efectes secundaris que la metadona, per bé que també el temps de durada en sang és més curt i, per tant, obliga a més subministrament. És prou positiu en diverses parts del món –com deia–, a Berna, a Suïssa, o al Berkshire Hospital, prop de Liverpool, a Londres.

Per tant, la cosa queda per a mi suficientment contestada, perquè d'alguna manera s'endega un camí d'investigació, que un es fa en col·laboració amb els Estats Units i l'altre és un pla pilot a nivell d'Estat espanyol –si ho he entès bé–, i això realment, doncs, pot conduir a trobar i a afinar la medicació més idònia per a cada grup de malalts.

L'únic punt de discrepància que jo tinc és que no penso que el grup de malalts que poguessin ser tributaris de l'ús de l'heroïna sigui tan petit. Jo crec que és el mateix, el mateix grup que avui dia està fent tractaments de metadona; exactament el mateix. Són fàrmacs, des del meu punt de vista, substitutius l'un de l'altre. Quant a l'elecció, cal afinar, i en l'afinament jo crec que, en fer menys efectes secundaris l'heroïna, la fa de primera elecció des del meu punt de vista, com també ara ja he dit que altres hospitals i altres especialistes d'arreu del món així ho consideren, per bé que la metadona compleix també la seva finalitat. I val a dir, en honor a la veritat, que l'experiència que hi ha, per exemple, al Baix Empordà, a l'Hospital de Palamós, és molt satisfactòria, perquè d'alguna manera en aquest cas ha deixat la ciutadania amb una disminució delictiva per aquest tipus de malalts molt important. Per tant, no estem pas negant que la metadona no doni uns resultats satisfactoris, estem afirmant que l'observació de fàrmacs alternatius, i entre ells l'heroïna com a fàrmac de primera elecció substitutiu de la metadona, hauria de ser més considerada des del meu punt de vista.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, no és que ho defensi jo, no és que jo defensi una alternativa o una altra; jo crec que això no es pot fer dintre d'aquest context.

És a dir, utilitzar un opiaci o un altre, això depèn absolutament d'estudis científics i de la seva avaluació, i llavors es prenen les decisions. I avui dia tothom i la comunitat científica està d'acord que d'entrada, doncs, s'ha d'utilitzar la metadona; si falla el tractament de metadona, que té l'avantatge, a més, de la seva utilització oral, es poden utilitzar altres tipus de substàncies, no? I aquest jo crec que és l'aspecte. És a dir, hi ha un aspecte, que és el que ha canviat a nivell internacional, i és la filosofia de tractar el malalt drogodependent i tractar-lo amb les substàncies que siguin necessàries, no?, però evidentment això s'ha de fer dintre dels estudis que es vagin fent i veient quines substàncies es poden aplicar.

Abans vostè ha dit una cosa, i és que els perfils dels toxicòmans es podien fer segons el codi genètic. No, això no, eh?: segons el perfil clínic d'aquests toxicòmans; que jo sàpiga, encara no es fa el codi genètic d'aquests toxicòmans.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives
a l'enderrocament de la masia
de Can Puig de la Bellacasa, de Banyoles*

Passem a la següent pregunta, que em sembla que seran les següents, que la formula el diputat senyor Joan Puigcercós, sobre el projecte d'enderrocament de la masia de Can Puig de la Bellacasa, de Banyoles. Té la paraula... (Pausa.) La fa el senyor Pueyo...

El Sr. PUEYO: No..., gràcies, senyor president. Vostè ha dit molt bé que la formularia –en condicional– el diputat senyor Puigcercós, i és per aquesta circumstància que decauen aquestes dues preguntes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queden decaigudes.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
valoració del Programa de dispensació
ambulant de metadona*

La cinquena pregunta és sobre la valoració del Programa de dispensació ambulant de metadona, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, del Grup Socialista, que té la paraula.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès saben, hi ha moltes zones, en molts municipis de Catalunya, els municipis en col·laboració amb la Conselleria de Sanitat, hi han una sèrie de projectes de dispensació ambulant de metadona per la dificultat que existeix de moment de poder dispensar sempre aquestes substàncies en els dispensaris, en els ambulatoris, que és on en principi haurien de dispensar-se; però esperem que en principi és un projecte més de futur aconseguir que tots aquests projectes siguin dispensats en els ambulatoris de la Seguretat Social.

Jo voldria, bàsicament, comentar una sèrie de problemes que hi han hagut en aquests projectes en algunes zones, en concret de la ciutat de Barcelona, en relació amb alguns moviments que hi ha hagut de contestació contra aquest tipus d'iniciatives, que tant des de la Generalitat com dels ajuntaments s'han recolzat i s'han potenciat. Hi ha hagut algun tipus de declaració per part del conseller de Sanitat, també en el marc d'aquest congrés de Sitges, que jo felicito i que tots vostès segur que recordaran, donant suport a aquest tipus d'iniciatives. Jo voldria, en concret, preguntar novament quina és l'opinió del conseller de Sanitat, perquè crec que ajudaria molt a aclarir, en alguns llocs, algunes de les dificultats i de les baralles i rebel·lies que hi ha hagut contra aquest tipus d'iniciatives.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo crec que no solucionarem que hi hagi sempre algun tipus de rebuig. Això són fets que es donen. La gent no vol aquests centres a prop de casa seva, i hem de mentalitzar la gent que hi ha de ser.

Nosaltres no estem a favor que tota la dispensació de metadona es faci a través de vies ambulants. En el moment actual tenim dos autobusos en aquestes circumstàncies: un a Barcelona i un que actua, doncs, en el cinturó de Barcelona. I nosaltres creiem que, a més, aquests centres no han de substituir en cap situació els centres estables, és a dir, són un complement que pot ajudar en determinats casos a fer més efectiva la dispensació de metadona, però creiem que hi han d'haver centres estables.

On han de ser els centres estables? Doncs, es poden posar a molts diferents llocs, a cada lloc on es cregui millor. Una opció, i que nosaltres posem a disposició, i que no sempre és factible, tampoc, però que posem a disposició, són els centres d'assistència primària. Hi comença a haver centres d'assistència primària en els quals es fa dispensació de metadona, hi han hospitals que fan dispensació de metadona, hi han CAP-SM que fan dispensació de metadona..., o sigui, hi han diferents llocs on es pot fer dispensació de metadona, i hem de procurar utilitzar tots els possibles.

El rebuig es produeix igual que sigui en un lloc o un altre. La gent diu: «Escolti, quan vostè ho posi dintre d'un centre d'assistència primària, no hi haurà rebuig.» Doncs, no és veritat, o sigui, la població té tendència a rebutjar aquest tipus de serveis que es donen, i hem de ser capaços entre tots de mentalitzar la gent que això no sigui així. I hem de procurar entre tots fer un esforç perquè això no sigui un motiu de discussió política i que ens posem tots d'acord per entendre que aquests centres s'han de col·locar i que són un benefici a més per a tothom, per als malalts i a més per a la seguretat de la gent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot repreguntar.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor conseller. Senyores i senyors diputats, coincideixo novament en la valoració que ha fet el senyor conseller en relació a aquesta qüestió. I crec que és fonamental que en aquest tipus de qüestions no hi hagi cap utilització política i intent de manipulació d'uns sentiments, que a vegades són comprensibles, dels ciutadans.

En concret, jo també voldria fer referència a un cas concret de la ciutat de Barcelona, a un cas del districte d'Horta-Guinardó, on existeix un programa de dispensació ambulant de metadona, que des del districte s'ha fet molts esforços que es situï en zones menys conflictives, menys problemàtiques i que siguin més acceptades pels ciutadans del districte, però entenc i em preocupa —i li demano ajut al conseller de Sanitat en aquest sentit—, em preocupa que per part d'algun grup polític del districte, en aquest cas el grup local de Convergència i Unió a la zona, al districte d'Horta-Guinardó, hi ha hagut un intent de manipulació constant i d'incentivació del rebuig d'aquest tipus de projectes en aquest districte d'Horta-Guinardó.

Per tant, jo crec que entre tots, per part del Govern de la Generalitat i des dels grups de l'oposició, des del govern de l'Ajuntament i des dels grups de l'oposició, hauríem de fer un esforç per intentar que aquest tipus de projectes no s'utilitzessin partidàriament. Sé que és fàcil, és molt fàcil d'intentar utilitzar els sentiments de la gent, però crec que la gent responsable hauríem d'intentar evitar-ho, i, en aquest sentit, encoratjo el conseller de Sanitat a treballar en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, tindrà tot el meu ajut. Hem de procurar no utilitzar..., m'hauria agradat que no hagués dit el nom del grup. Normalment, quan hi han problemes, es deuen no només a determinades situacions puntuals, sinó que hi ha ocasions en què nosaltres tampoc ho fem prou bé. Aquesta és la veritat. I, per exemple, aquesta unitat, que és ambulant, probablement sí que ens vam equivocar tenint-la massa temps en el mateix lloc, quan nosaltres havíem dit que hi estaria sis mesos i que després canviaria. És a dir, hi ha ocasions en què nosaltres mateixos fem coses que no hauríem de fer així. I nosaltres..., la idea també és de corregir aquests aspectes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la col·locació
de cartells anunciadors de comarques en
l'autopista de Barcelona a Palafolls (Maresme)*

La següent pregunta, la formula el senyor Rafael Madueño, sobre la col·locació de cartells anunciadors de comarques a l'autopista de Barcelona a Palafolls. Senyor Madueño, té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li fem aquesta pregunta no per l'afany de fer el control i el seguiment de la seva Conselleria només en ser vostè nomenat, però és una pregunta que ve de molt antic; és una qüestió que també ve de fa..., jo diria que no només temps, sinó gairebé més d'un any o gairebé dos anys. I és el fet que a l'autopista A-19, de Barcelona a Palafolls, hi ha uns cartells anunciadors de les diferents comarques.

Resulta que a la comarca del Maresme, que oficialment comença a Montgat –malgrat que Montgat ha demanat diverses vegades ser, per la seva ubicació i per la seva vinculació real, al Barcelonès, però realment, oficialment, comença la comarca del Maresme a Montgat–, el cartell anunciador, no sabem per quins efectes, si a efectes simplement geogràfics o a efectes a vegades de col·locar Montgat encara més dintre del Maresme, tenim que el cartell anunciador del Maresme està col·locat dintre de la ciutat de Badalona –un quilòmetre endintre– i, a part de la confusió que això pot generar, doncs, realment és un cartell que hauria de sortir i posar-se en el lloc oficial que li tocava.

Fa anys que he comentat aquest tema. No hi ha manera que es resolgui, i li demanaríem al conseller quins són els motius pels quals no es col·loquen les coses en el seu lloc.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, la col·locació del cartell anunciador de la comarca a l'autopista A-19 és del tipus informatiu, d'orientació. Aquests tipus de senyals no s'han de situar exactament al lloc on es produeix el fenomen de què s'informa, sinó que la seva ubicació depèn de les possibilitats de lectura i d'existència d'altres senyals ubicats a la carretera.

No obstant això, actualment s'ha tret l'esmentat rètol i es troba en estudi una verificació completa de la seva ubicació per determinar si s'escau o no un nou emplaçament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí, jo agraeixo l'eficàcia i la rapidesa, si és que realment s'ha tret el cartell aquests dies, perquè no fa ni una setmana que jo passava per allà i encara veia el cartell. Si ha sigut així, veig que el canvi en la Conselleria almenys porta un nou aire de cartells, com a mínim –de l'altre no ho sé, encara està per veure.

Però bé, això seria positiu, només que en el comentari d'on es col·loquen els cartells anunciadors..., no és per casualitat que el cartell del Barcelonès està col·locat un quilòmetre endintre de Badalona i no està col·locat a Montgat, que Montgat precisament és la ciutat que desitjaria estar dintre del Barcelonès. Però això és un comentari. Jo crec que s'haurien de col·locar els cartells per anunciar als ciutadans per allà on passen i que realment sàpiguen el que estan veient, i, per tant, seria molt més la seva resposta de dir que

està buscant el lloc adequat per informar els ciutadans que passen per aquesta autopista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, de l'estudi que s'ha fet fins ara, en aquests moments, es dedueix que no existeix gaire diferència entre la situació anterior del cartell i la situació teòrica que li correspon d'acord amb els criteris pròpiament geogràfics. De totes maneres, un cop s'hagi realitzat l'anàlisi sobre la idoneïtat d'emplaçament del cartell, d'acord amb criteris de dos tipus, geogràfics i tècnics, tornarem a col·locar exactament el cartell en la posició adequada. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
il·luminació del túnel de Sant Quirze, prop de
Sant Quirze de Besora (Osona), a la carretera N-152*

La següent pregunta, la formula el diputat senyor Antoni Noguer, sobre la il·luminació del túnel de Sant Quirze. Té la paraula el senyor Noguer.

El Sr. NOGUER: Gràcies, senyor president. Em plau de ser un dels primers interpelladors el dia de la seva estrena parlamentària, senyor conseller, al qual desitjo tota mena d'èxits, òbviament, pel bé del país.

Aquesta pregunta fa referència a la il·luminació del túnel existent a la Nacional 152, al terme municipal de Sant Quirze de Besora, comarca d'Osona, no del Ripollès, com diu aquí. Pregaria als serveis de la cambra que en prenguessin bona nota, perquè aquesta mateixa cambra va aprovar fa tres anys l'adscripció d'aquest municipi, junt amb altres dos, Montesquiu i Vidrà, a la comarca d'Osona. Òbviament, són fronterers de les dues comarques, però en tot cas, ja que ho vam aprovar solemnement en aquesta cambra, doncs, pregaria que es prenguessin nota als serveis. I l'origen d'aquesta pregunta és una Proposició no de llei debatuda i no aprovada a la Comissió de Política Territorial el 28 d'abril passat, en què jo mateix i el Grup Socialista instàvem el Govern a la il·luminació d'aquest túnel degut a la seva perillositat.

Aquella Proposició no de llei no va prosperar, donat que els arguments que va donar el portaveu de la majoria, doncs, eren que s'estava elaborant el projecte, que estava ja fet el pressupost i que les obres es farien en breu termini. Li estic parlant del mes d'abril. Jo, el mes d'octubre, i donat que aquestes obres no s'havien tan sols iniciat ni adjudicat, el mes d'octubre, i donat que havia passat més de mig any, vaig fer aquesta pregunta per instar, d'alguna manera..., per preguntar a l'aleshores conseller i ara ex-conseller, en fi, preguntar al Govern a veure quan es pensava procedir a la il·luminació d'aquest túnel.

Donat que l'objectiu d'aquesta pregunta era instar també la il·luminació d'aquest túnel i que fa unes tres setmanes han

començat les obres i estan a punt de ser acabades, i assolit l'objectiu d'aquesta pregunta, jo renuncio a fer-la i, per tant, la retiro.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

*Preguntes acumulades relatives
a Expocultura 94*

Les preguntes números 8, 9 i 10 han passat a ser contestades per escrit.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els
ensenyaments reglats postobligatoris i
no universitaris impartits en horari nocturn*

Passem, per tant, a la número 11, sobre els ensenyaments reglats postobligatoris i no universitaris impartits en horari nocturn, presentada per la diputada senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament, aquest curs docent, que començava el mes de setembre-octubre, s'han suprimit algunes línies de batxillerat nocturn a la ciutat de Barcelona i a la comarca del Baix Llobregat. Em podria explicar el senyor conseller quins són els criteris que els han mogut a suprimir aquestes línies de batxillerat nocturn?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Conseller d'Ensenyament, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Puigals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, de fet, en relació al curs passat, enguany han estat reduïts vint-i-cinc grups d'alumnes, en total, a Catalunya. Concretament, quatre de primer de BUP, set de segon de BUP, quatre de tercer de BUP i deu del Curs d'Orientació Universitària.

Aquesta reducció ve motivada com a conseqüència de l'aplicació de l'Ordre d'1 d'agost de 1978. Aquesta disposició, en el seu article 5, tercer, preveu que es procedirà a l'extinció del primer curs d'aquests ensenyaments quan no tingui un nombre mínim de vint alumnes per grup. De fet, voldria remarcar també que aquesta mesura s'ha aplicat als centres que durant diversos cursos presentaven *ratios* inferiors a l'establerta per l'Ordre, o sigui que no s'ha fet el primer any en què passava aquesta situació, sinó que ens ha semblat que valia la pena ser prudents i esperar una mica a veure si es consolidava o no aquesta situació abans de suprimir aquests grups.

Igualment hem de tenir en compte, a l'hora de valorar les *ratios* dels diferents centres, que no tots els alumnes estan matriculats de totes les assignatures d'un curs, amb la qual cosa en molts supòsits aquestes *ratios* disminueixen consi-

derablement. Per exemple, el centre Bernat Metge, de Barcelona, per posar només un exemple, té 105 alumnes matriculats a COU nocturn, dels quals només 59 estudien el curs complet; o, per posar un altre exemple, l'Institut Jaume Balmes, de Barcelona, que té un total de 239 alumnes matriculats a COU nocturn, dels quals 143 fan el curs complet.

Aquests són els criteris o els motius pels quals s'ha produït aquesta reducció. Amb tot, vull assenyalar que el propòsit, el capteniment del Govern i del Departament d'Ensenyament és mantenir l'oferta d'ensenyaments en règim nocturn a fi continuar possibilitant que els joves incorporats al món del treball puguin millorar simultàniament la seva formació en cas que ho desitgin.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot repreguntar.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyor conseller, pel meu coneixement, n'hi ha que s'han quedat despenjats, o sigui, sense poder accedir als estudis: estudiants del Menéndez Pelayo, per exemple, o fins i tot del Balmes i de Santa Coloma. Vostès ara demanen que es tinguin com a mínim setze anys i, alhora, que hi hagi un contracte laboral per accedir a un nocturn. Els criteris que també des del Departament i pel meu coneixement s'han donat és que se suprimeix, d'alguna manera, l'ensenyament presencial perquè hi ha la possibilitat de l'ensenyament a distància.

I jo li volia dir una cosa: això dels setze anys em sembla bé des del punt de vista que l'edat laboral és als setze anys. Potser no em semblaria tan bé des del punt de vista de l'ensenyament, atès que encara no han acabat els cursos, no s'ha arribat a finalitzar, diguéssim, l'educació secundària obligatòria de la reforma; per tant, la possibilitat encara és palesa que hi hagin alumnes amb edat inferior. De tota manera, el que em sembla que és incorrecte és que vostès demanin el contracte laboral, perquè vostès saben també que hi ha molts adolescents en aquesta edat que estan buscant feina o que estan en etapa de transició, o que se'ls ha acabat el contracte i els pot agafar precisament el principi de curs i trobar-se sense contracte laboral, la qual cosa no vol dir que ells no estiguin treballant o no hagin treballat abans, o puguin treballar després.

Respecte a l'educació a distància, que vostès han proposat aquesta opció, jo li volia dir que hi ha una tradició important..., i que vostè també ha dit que salvarien l'horari nocturn, i això encara em reconforta, però que a Catalunya hi ha una tradició important d'horari nocturn, i no hi ha una sortida a aquesta possibilitat, perquè no és el mateix l'educació a distància, perquè el que fa horari nocturn fa l'opció de l'educació presencial. I, en canvi, no funciona des del punt de vista de l'educació dels adults i tampoc, encara, des de l'educació a distància, perquè no és l'opció que fan els estudiants. Vostès han aplicat criteris administratius, econòmics, en aquest sentit, i jo li vull dir que encara hi ha molts estudiants penjats que finalment han hagut de fer l'opció de l'ensenyament privat. I em sembla que les persones que es queden descollocades de l'ensenyament nocturn i

han d'anar en una acadèmia, des del punt de vista de l'ensenyament, és un pas enrere, perquè el que s'està potenciant de fet és l'ensenyament privat.

Li volia fer aquestes consideracions perquè estan en l'ànim i en el sentiment no només dels professionals, sinó dels estudiants que s'han quedat sense les possibilitats d'estudiar...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha esgotat el temps, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: I al conseller li resten trenta segons. Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. De fet, només voldria recordar, al marge d'altres consideracions, tan respectables com legítimes, però que en tot cas no puc compartir, però sí que voldria remarcar que l'Ordre del Ministeri d'Educació i Ciència d'1 d'agost de 1978, que regula els estudis nocturns de batxillerat, estableix com a requisits per a poder cursar ensenyaments de règim nocturn disposar d'un contracte laboral o tenir divuit anys complerts en el moment de formalitzar la matrícula. Vull recordar, una vegada més, que estem parlant d'una oferta educativa que té un caràcter excepcional i que l'oferta des del sistema educatiu cal que s'ajusti als objectius que són propis d'aquesta modalitat d'ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la protesta popular entorn a la construcció del quart cinturó

La següent pregunta és sobre la protesta popular entorn a la construcció del quart cinturó. El senyor Rodri la presenta: té la paraula.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, donar-li la benvinguda, saludar-lo, i el tema que ens ocupa ara en aquesta pregunta l'ateny de manera directa, no solament pel càrrec polític, sinó perquè com a ciutadà viu a la comarca. Aleshores, la meua pregunta és simple: quina relació hi ha d'atenció, d'informació, de respecte, de diàleg entre la protesta popular, per una qüestió tan seriosa com aquesta, i l'Administració que vostè representa?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Té la paraula el conseller Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha de pretendre i pretén prendre les decisions referents als temes de la seva competència tenint en compte dos aspectes claus.

Primer: la idoneïtat, necessitat i utilitat per als ciutadans de les infraestructures, procurant que la seva execució respecti al màxim el medi ambient. Pel que fa al tram del quart cinturó competència de la Generalitat, que com vostès saben

és el tram Mataró-Granollers, un 25% del seu pressupost s'ha dedicat a mesures correctores de l'impacte ambiental.

Segon aspecte: la participació dels ciutadans en les decisions del Govern que els afecten. Aquesta participació està plenament prevista per la Llei, i es produeix tant en el moment de la tramitació de la planificació general dels plans urbanístics, així com en el dibuix de la infraestructura sobre el territori, perquè es fa la informació pública del projecte de traçat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot repreguntar. (*Remor de veus.*)

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor conseller. No he après res de nou del que m'ha dit —és lògic: vostè s'ha limitat a llegir-me la Llei. Jo li voldria dir que comparteixo amb vostè que hi ha determinades decisions administratives que són difícils, i el que s'acostuma a dir és que convé fer coses i el poble no ho entén, i que es mira de respectar la llei, i que tot això està a informació pública, etcètera.

Vostè sap que el quart cinturó destrossarà una zona important, la destrossarà; vostè sap que el quart cinturó limitarà dràsticament una zona agrícola, en aquesta zona ja molt escassa, i que el quart cinturó, lamentablement, si vostès no canvien de política, serà el quart: vol dir que n'hi haurà un cinquè, i això és el que la gent està enormement preocupada.

Aleshores, el poble ja fa una reacció davant de tot això, i passejant per la zona un té la impressió que en aquest país, en qüestions d'aquest tipus, així com hi havia un despotisme il·lustrat, ara hi ha una administració il·lustrada; és a dir, tot per al poble però sense el poble, i a cada tombant de carretera et trobes una pancarta, un escrit, i no pas de gent aficionada a l'ecologia, sinó d'ajuntaments en pes, associacions de prou prestigi, etcètera, etcètera. Tota la nostra comarca és un gran cartell contra això. I quan un rep informació o va a manifestacions hi troba gent *de tout poil*, allà dintre, hi ha de tot: de tot partit polític, de tota administració, de..., d'associacions de tota mena.

Aleshores, la meua pregunta és: quina sensibilitat hi ha, sobretot, per il·lustrar, per donar informació? Per exemple, en aquest moment, tothom es demana què passarà amb l'orbital que va de les Franqueses a Sant Celoni: es fa, no es fa? Vostès diuen —i és un argument que jo cada vegada accepto menys, i el nostre Grup accepta menys— que hi han coses que pertanyen a una administració i coses que pertanyen a una altra administració. El ciutadà paga els seus impostos, i el problema d'administracions no és el seu problema. Allà hi ha un problema, i vostès no poden dir: el tros de què nosaltres ens ocupem i el tros que se n'ocupen els altres. Per a la gent de la comarca són uns vials que obriran, que esquarteraran una zona prou delicada i que no hi ha informació suficient; no se sap què passarà, no se sap on anar a demanar. Per exemple, aquesta orbital ni tan sols està contemplada en el Pla territorial de carreteres i, en canvi, tothom parla que es farà. I la preocupació és important perquè agafaria una zona, doncs, una zona interessant en aquest moment des de tot punt de vista a la comarca, no?

Aleshores, el meu problema és...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha esgotat el temps, senyor Rodri...

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores, senyors diputats, les decisions sobre actuacions territorials concretes, com ara el traçat del quart cinturó, s'han d'adoptar seguint criteris establerts per a l'ordenació i l'estructuració del territori, d'acord amb la seva naturalesa i tenint en compte les diferents alternatives possibles.

Els instruments de planificació que han de ser considerats per a l'establiment de les característiques del quart cinturó són, entre d'altres, els següents: el Pla de carreteres de Catalunya, vigent des de 1985; el Pla d'espais d'interès natural, el PEIN, vigent des de l'any 1992; el Pla territorial general de Catalunya, que està —com vostès saben— en avançat procés de tramitació; el Pla territorial metropolità de Barcelona, que està en avançat procés de redacció.

Cal tenir present que el quart cinturó, des d'Abrera fins a Granollers, és una obra que ha d'executar el Ministeri d'Obres Públiques. Existeixen, però, les competències de la Generalitat en matèria d'ordenació del territori, i en conseqüència és a aquest organisme que li correspon la redacció —al Ministeri— del traçat o estudi informatiu corresponent, sobre el qual la Generalitat ja es pronunciarà quan el vegi efectuat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor president.

*Preguntes acumulades relatives al
traçat de l'autovia entre Cervera i Igualada*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre les actuacions del Govern pel que fa al compliment de la Resolució 99/IV del Parlament de Catalunya, en relació amb el traçat de l'autovia Cervera-Igualada. Formula el senyor Pueyo: té la paraula.

El Sr. PUEYO: Senyor president, amb el seu permís, podríem agrupar les tres preguntes que giren a l'entorn de la mateixa qüestió...

El Sr. PRESIDENT: Tretze, catorze i quinze.

El Sr. PUEYO: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUEYO: Gràcies. Honorable conseller, també amb els nostres millors desigs —com li acaba de formular el meu company de grup, el senyor Rodri— esperàvem amb delit l'ocasió de formular aquestes tres preguntes a l'entorn d'un assumpte, ja gairebé ancià, que té a veure amb el traçat definitiu de l'autovia de..., del tram de l'autovia entre Cervera i Igualada; un traçat que és competència del Ministeri d'Obres Públiques, però que evidentment no es poden de-

sestimar, entre altres qüestions, les competències exclusives que el Govern de la Generalitat té en matèria de política territorial.

Com vostè sap, hi ha un acord d'aquest Parlament, de 30 d'abril de 1993, favorable a l'anomenada opció del desdoblament, opció que des del nostre punt de vista, i des del punt de vista d'altres grups parlamentaris —també del seu, donada la posició del Grup que dona suport al Govern del qual vostè forma part—, segons el qual, doncs, aquesta opció, l'opció del desdoblament, és més curta, té menys pendent, resulta més barata, té menys metres d'estructures i túnels, suposa un menor moviment de terres, presenta uns menors riscos meteorològics —des del punt de vista de les gelades, etcètera, etcètera—, té el suport d'un nombre important de municipis, de grups ecologistes, de cambres de comerç, de propietaris, sindicats, de la Unió de Pagesos, de l'Estació Agro-meteorològica de l'Alta Segarra, etcètera, etcètera, etcètera.

En aquest context, les nostres preguntes giren al voltant dels tres pols que hem presentat: quines actuacions ha realitzat el Govern per tal de donar compliment a la Resolució adoptada el mes d'abril de 1993 pel Parlament; com avaluen o com consideren l'actuació de determinats agents socials, especialment amb posterioritat a aquest acord del Parlament, i què pot dir el Govern de la Generalitat pel que fa als terminis d'execució d'una obra que s'està endarrerint de forma excessiva, i també pel que fa a les garanties de gratuïtat d'aquest tram.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, la primera qüestió es referia al compliment de la Resolució 99/IV del Parlament de Catalunya, sobre el traçat de l'autovia Cervera-Igualada. La Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques va tenir una àmplia reunió amb el cap de demarcació de Carreteres del Ministeri d'Obres Públiques a Catalunya, en la qual, amb la presència dels tècnics respectius, es van analitzar les solucions estudiades i es van considerar a fons les raons que havien aconsellat a l'esmentat Ministeri proposar la solució nord.

Com a conseqüència d'aquesta primera presa de contacte, es va establir la conveniència d'ampliar l'àmbit dels estudis efectuats fins ara, i la representació del Ministeri ens va proposar —i nosaltres vàrem acceptar— desenvolupar uns nous estudis. Com a conseqüència del que es va acordar en l'esmentada reunió, es van portar a terme les següents iniciatives.

Primera: informe sobre diferents alternatives del traçat de l'autovia Igualada-Cervera, redactat per la Direcció General del Patrimoni Natural, del Departament de Medi Ambient, en data 25 de novembre del 93, on s'indica la necessitat d'adoptar la solució del desdoblament.

Segona: informe i conclusions sobre les alternatives al traçat de l'autovia Igualada-Cervera, redactat per la Direcció

General de Carreteres, d'aquest Departament, el 2 de novembre del 93, on es fa palès que tècnicament les dues solucions són similars, si bé la solució nord disminueix el cost de l'eix transversal, però no podrà produir un major impacte de tipus econòmic-social.

Tercer: l'escrit de la Direcció General de Carreteres del 12 de setembre del 94, on es fan consideracions sobre el major impacte ambiental de la solució nord, i sobre la incidència de les dues solucions sobre l'equilibri territorial.

Quarta: en repetides ocasions, el conseller de Política Territorial s'ha adreçat..., i l'última vegada va ser el 4 de novembre, deixant ben clar el fet de manifestar que l'opció que reclama és l'opció del desdoblament. Cal fer esment que anteriorment a la Resolució esmentada ja es va elaborar un informe sobre l'estudi informatiu de l'autovia Igualada-Cervera, redactat pel Departament de Medi Ambient el 3 d'agost del 92, on s'indica la conveniència de la solució del desdoblament, al·legació presentada a informació pública.

Vostè ha acumulat la pregunta. En la segona vostè considerava, en la segona, que era quina posició hi havia dels diferents agents. Bé, es posicionen a favor del desdoblament diferents ajuntaments, que són l'Ajuntament de Sant Guim de Freixenet, l'Ajuntament de Cervera, l'Ajuntament d'Estaràs, altres ajuntaments de la zona, com són els de Santa Coloma de Queralt, Montmaneu, Veciana, les Oluges, Argençola, Igualada i Jorba. Els grups ecologistes que estan a favor del desdoblament són l'Associació Ecologista Anoia Verda i Neta, Depana, Lliga per la Defensa del Medi - Patrimoni Natural, i el Grup per la Defensa del Medi Natural de la Segarra. Altres que també estan a favor del desdoblament són l'Àrea de Serveis de la Panadella, els propietaris de l'Àrea de Servei de Cervera, la Delegació de la Cambra de Comerç i Indústria de Lleida-Cervera i el RACC.

En posicionament a favor de l'opció nord hi ha la Diputació de Lleida, l'Ajuntament d'Ivars d'Urgell, l'Ajuntament de Calaf, diferents empresaris de Calaf, l'alcalde de Montoliu de Segarra... De tots aquests posicionaments es dedueixen dues conseqüències. Primer, que moltes de les opinions atenen criteris locals, i no la visió general amb què s'ha de tractar una decisió sobre la xarxa bàsica de carreteres de Catalunya. Segona, que el Govern de la Generalitat pondera els aspectes ambientals més que el Ministeri d'Obres Públiques i que per aquest motiu ha defensat la solució del desdoblament. Cal tenir present que, si es construeix la solució nord que defensa el Ministeri, serà necessari adoptar importants mesures correctores de l'impacte ambiental.

La tercera qüestió que plantejava era el factor de la gratuïtat de l'autovia de Lleida a Barcelona, el tema de la gratuïtat. En relació amb la gratuïtat de l'autovia de Lleida a Barcelona, cal tenir present que tant la construcció com els sistemes d'explotació de la Nacional II són competència del Ministeri d'Obres Públiques, com vostès saben. Certament, el Ministeri d'Obres Públiques, de Transports i Medi Ambient ha tingut una opinió variable pel que fa al finançament

via peatge de les obres públiques. Però res no ens fa pensar que, pel que fa a la gratuïtat de la via ràpida de Barcelona a Lleida, s'hagi de produir cap canvi.

Pel que fa als terminis d'execució de les obres, cal tenir present que l'Administració actuant és el Ministeri d'Obres Públiques, que és l'organisme que determina les seves dates d'inici i acabament.

D'altra banda, dintre el programa d'actuacions prioritàries en carreteres, al Plan Puente del Ministeri d'Obres Públiques, s'inclou la licitació durant el període 93-95 de les obres de l'autovia Cervera-Igualada, amb una longitud de 31 quilòmetres i amb un pressupost d'inversió aproximat de 20.545 milions de pessetes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Pueyo pot repreguntar.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Honorable conseller, vostè ha fet una recapitulació excel·lent de quines són les posicions dels agents socials sobre aquest particular; vostè no ignora que el meu Grup Parlamentari, com la majoria dels grups representats en aquesta cambra, també arriba a la mateixa conclusió. Pel que fa a les seves respostes, m'agradaria en la repregunta matisar alguns aspectes. Vostè ha alludit a un acord de la Diputació de Lleida: l'acord de la Diputació de Lleida —el tinc aquí, es pot llegir i consultar— no parla en cap moment de l'opció nord. L'acord de la Diputació de Lleida únicament fa referència a l'aprovació del traçat definitiu tenint en compte els interessos del territori de Lleida; per tant, no és un acord favorable a l'opció nord: és un acord favorable a l'execució ràpida del traçat per allà on es consideri més adient, que és el que estem discutint.

Efectivament, les competències són del Ministeri, però, efectivament, el ministre Borrell va dir des del principi —el ministre Borrell, com a bon raier, sap que no es pot anar contra el corrent en determinades circumstàncies—, va dir que en principi el Govern de l'Estat estava obert a assumir aquella opció que el Govern de la Generalitat estimés més adequada i oportuna. Davant els posicionaments del Parlament, davant l'actitud mantinguda per la Conselleria, és evident que per als afectats constitueix un motiu de tranquil·litat que vostè es refermi, com a membre del Govern, però també vostè com a nou conseller de Política Territorial, es refermi en aquesta posició favorable del Govern i del Parlament al desdoblament, i també manifestar que en l'actual moment, diguem-ne, de fluïdesa de les relacions entre el Govern al qual vostè pertany i el Govern al qual pertany el senyor Borrell, i més després de la darrera i relativa estirada d'orelles del president González al ministre Borrell en ocasió de l'aprovació d'una determinada partida referida a la construcció d'un canal que vostè coneix prou bé..., doncs, senzillament, en la repregunta voldríem demanar-li, primer, si vostè, com a membre del Govern i com a nou conseller, es referma —que sembla que sí— en l'opció adoptada o defensada per aquest Parlament i pel seu Govern, i segon, recalcar-li que vostè i el Govern al qual pertany poden obtenir —si ho desitgen realment— del Ministeri, del ministre Borrell, una

resolució adequada a l'opció defensada per aquest Parlament, per molts agents socials i pel Govern de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. El conseller senyor Roma té la paraula. Li queda un minut i mig, eh?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, reafirmar que, evidentment, la posició del Govern i de la Conselleria és, tal com va acordar el Parlament, fer la proposició clara i específica a favor del desdoblament d'aquest eix i així reclamar-ho de forma insistent al Ministeri, de forma, com ja s'ha fet..., continuant en aquesta mateixa línia per tal que la resolució sigui favorable al factor del desdoblament de la carretera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les conseqüències laborals que implicarà
la compra de l'Hospital Militar de Barcelona*

Passem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Simon Pujol, sobre les conseqüències laborals que implicarà la compra de l'Hospital Militar de Barcelona. Té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyores i senyors diputats, l'11 de març d'aquest any vaig adreçar una pregunta, per ser contestada escrita, al Consell Executiu, i que em contestà dient que, en principi, el Departament de Sanitat i Seguretat Social només estaria interessat en la compra de l'Hospital Militar de Barcelona, que és propietat del Ministeri de Defensa, però només en la compra de les instal·lacions un cop hagin deixat de funcionar per als seus actuals usos, i no amb l'absorció del centre en funcionament.

Llavors interessaria, senyor conseller, saber a aquest diputat i al Grup Parlamentari quines seran exactament les conseqüències laborals que es produiran per al personal del centre esmentat, una vegada el Departament de Sanitat i Seguretat Social l'hagi adquirit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Ministeri de Defensa ha decidit el tancament de l'Hospital Militar de Barcelona; en cap cas ha decidit el traspàs d'aquest centre a la Generalitat de Catalunya i, per tant, ha decidit la venda dels edificis i espais. Nosaltres estem interessats en aquesta compra, i és un problema que jo crec que és exclusivament del Ministeri de Defensa el que farà amb el personal que té en aquestes instal·lacions. Evidentment, nosaltres, si ells necessiten algun tipus d'ajut, els el donarem, però és un personal del Ministeri de Defensa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Pujol pot repreguntar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor conseller, a mi em sembla que el tipus de contestació que em dona vostè no coincideix massa amb la que em va donar en la pregunta per escrit, perquè ara vostè sembla que vulgui defugir el problema del personal dient: «Nosaltres comprarem les instal·lacions i, la resta, ja ho arreglarà el Ministeri de Defensa.» Vostè, per escrit, es va comprometre o va dir que el Departament de Sanitat i Seguretat Social «estudiarà les possibilitats de recol·locació del personal del centre militar que no ho hagi pogut estar per part del Ministeri de Defensa». Llavors, li agrairia que concretés, senyor conseller, si és que se'n desentén o si és que realment ho podrà estudiar. I encara li agrairia més, a més d'acceptar-me que ho podria estudiar, a veure si està disposat a donar solució a aquest problema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El conseller Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, insisteixo en el mateix: nosaltres mai compraríem aquest edifici amb el personal dintre; mai, mai. Una altra cosa és que digui: «Escolti'm, un cop aquest hospital estigui tancat i hagi recol·locat la gent el Ministeri de Defensa, si hi ha algun problema, estem disposats a ajudar veient possibilitats de recol·locació de la gent, dintre les possibilitats de personal que tenim dintre del sistema sanitari de Catalunya.» Però ja li dic —i ho reafirmo, i ho he explicat a cinquanta mil llocs— que a nosaltres aquest edifici només ens interessa buit, no ens interessa ple de gent, no? És una cosa que vostè dirà: «Per què?» Doncs, per raons pressupostàries.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les obres
que es fan al marge dret aigües amunt del
riu Anoia, al terme municipal de
Subirats (Alt Penedès)*

La següent pregunta, la formula la diputada senyora Dolors Montserrat. És sobre les obres que es fan al marge dret aigües amunt del riu Anoia, en el terme municipal de Subirats. Té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president; m'ha estalviat temps, perquè quasi l'ha dit. Senyor conseller, el passat 29 d'octubre es varen descarregar unes màquines de l'empresa Munné d'Alavern, que són cunyats de l'alcalde de Subirats, i es van descarregar en aquest tram per tal d'arranjar un tram del riu, atesos alguns esllavissaments, no en el marge dret, sinó al marge esquerre del riu. La meua pregunta és: quina és l'actuació que s'està fent en aquest tram del riu i el seu projecte corresponent, i per quins motius no s'ha comunicat als propietaris o, en concret, als veïns afectats, del marge dret, tenint en compte que aquestes màquines envaeixen part de les seves propietats, tenint en compte que seria de discutir, perquè, d'aquestes propietats,

n'hi ha part que formaven o són o hi tenen dret a passar-hi les conques internes del centre de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. El conseller Roma té la paraula per contestar, en nom del Consell Executiu.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, les obres que es fan aigües amunt del pont del Pas de Piles, del terme municipal de Subirats, formen part del conjunt d'actuacions d'emergència que està realitzant la Junta d'Aigües per reparar els danys produïts pels aiguats del 10 d'octubre passat, en compliment de l'article 4.1 del Decret 268/1994, de 14 d'octubre, del Departament de Governació. Aquestes obres tindran un pressupost d'uns 18 milions i han estat adjudicades a Construccions, com vostè deia, Munné d'Alavern. Segons m'informen des de la Direcció General d'Obres Hidràuliques, totes les obres es realitzen dintre del domini públic hidràulic i no envaeixen en cap punt terreny de titularitat privada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Montserrat pot repreguntar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor conseller. Estic d'acord amb vostè que aquestes obres es porten a terme degut a les riuades que hi van haver al començament del mes d'octubre, però a vostè no li sembla estrany, senyor conseller, que el 29 d'octubre, un dissabte, arribin les màquines per tal que aquestes obres es facin entre el 29, 30 i 31 i el dia de Tots Sants, que és un pont una mica llarg, que vagi en perjudici dels veïns del marge dret del riu i que vagi en benefici del marge esquerre del riu, que són unes terres que estan de lloguer per l'empresa Agromillora i que en forma part la família Sumarroca? No li semblen estranyes, una mica, totes aquestes qüestions? Fins i tot els veïns del marge dret, consultat l'Ajuntament —que ja li he dit abans que aquesta empresa Munné d'Alavern són cunyats amb l'alcalde de Subirats—, oficialment, per part de la Conselleria de vostè, per part de la Junta d'Aigües i per part de les conques internes del centre, no en sabien res de res. Per tant, oficiosament sí; oficialment, no. Què és el que va passar? I si no val la pena tenir en compte que, si aquest marge de riu que s'ha —evidentment, estic d'acord amb vostè— d'arranjar es comença una miqueta de més amunt, potser l'obra serà molt millor per a tots els veïns, dret i esquerre del riu Anoia, i no pas en favor d'uns i en contra dels altres.

Moltes gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyores i senyors diputats, les obres consisteixen en la restitució del curs d'aigües baixes del riu, dintre de la llera pública afectada per les avingudes ordinàries, amb l'objectiu de protegir l'estrep esquerre del pont de Pas de Piles i defensar les propietats situades a cada banda del riu.

El pas de l'aigua ha anat desviant el curs d'aigües baixes erosionant els marges, amb perill que les avingudes provoquin la sortida del riu de la llera, i envaint les propietats riberenques. Fent aquesta nova canalització que s'està fent és com precisament es protegirà el pont d'una banda i els propietaris d'una altra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives al Congrés Catalunya Jove 95

Entrem a l'última pregunta, que em temo que serà triple, i són les 18, 19 i 20, que formula el senyor Joan Ignasi Elena, sobre el Congrés Catalunya Jove 95.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: M'equivoco, senyor Elena?

El Sr. ELENA: No s'equivoca.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, endavant.

El Sr. ELENA: Gràcies. Fa pocs dies ens hem assabentat de la celebració d'un Congrés Catalunya Jove per part de la Secretaria General de Joventut. La veritat és que l'únic que sabem la resta de forces polítiques, el moviment associatiu i els municipis d'aquest Congrés és que es celebra i quatre dades més que ens han donat, amb unes fotocòpies fetes per la Secretaria General de Joventut. La veritat és que desconexim el motiu de la celebració d'aquest Congrés, desconexim ben bé què s'organitzarà, què és el que es farà, els seus objectius, en desconexim el programa, en desconexim el cost, en desconexim els participants.

És per això que preguntem al Consell Executiu quins són els criteris, quins són els motius pels quals s'ha celebrat o es celebra aquest Congrés, quin és el cost d'aquest, i una pregunta més concreta, de quins són els criteris pels quals s'ha configurat el comitè organitzador, que ja existeix.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Congrés Catalunya Jove 95 és una idea que va sorgir a partir del Pla interdepartamental de joventut, Catalunya Jove 93-94, i és arran d'aquest Pla que la Secretaria General de Joventut ha cregut que no únicament s'havien de realitzar un seguit de mesures per solucionar diverses problemàtiques que afecten els joves, sinó que també calia fer una radiografia de la realitat juvenil d'avui i plantejar-nos què hem de fer en endavant com a agents que ens movem en l'àmbit de la formació dels joves.

Amb aquest Congrés es pretén, per tant, reflexionar sobre les noves identitats, els nous valors que sorgeixen, i recuperar el món dels joves, en quins entorns es mouen i amb quines referències viuen per tal de redefinir les actuacions que s'estan fent o programar les que cal fer en el futur més im-

mediat. La Secretaria General de Joventut considera molt important que aquesta acció es faci i s'elabori juntament amb aquella gent que d'una forma o altra treballa amb els joves: dirigents d'associacions, professors universitaris, mestres, creadors d'opinió, polítics, etcètera. És per això que s'ha previst la participació d'unes sis-centes persones que reflecteixen la pluralitat tant política com social.

I vostè pregunta per què s'han escollit aquestes dates. Doncs, els dies 11 i 12 de març són els dies finals d'un llarg procés de reflexió sobre la joventut. El Congrés no es concreta en aquests dos dies, sinó que hi ha un llarg procés de treball previ, on participen persones d'àmbits territorials diferents. Com a jornada final d'aquest llarg procés s'han triat l'11 i 12 de març, donat que era la data que permetia fer abans tot aquest procés de reflexió; si haguéssim plantejat abans les dates de la jornada final, no hi hauria hagut temps de fer aquestes fases prèvies a què m'he referit. I, si l'haguéssim posat després, haguéssim coincidit amb la preparació de les activitats d'estiu de les associacions juvenils, la qual cosa hauria anat en perjudici de la participació dels membres d'aquestes entitats.

Vostè pregunta pel cost. El cost és 2.910.000 pessetes, desglossades en 360.000, de lloguer de sales; 200.000, de difusió; 550.000, de conferenciant estrangers; 900.000, de viatges i traducció simultània; 500.000, reunions territorials; 200.000, de materials, i 200.000, de despeses diverses.

I, finalment, vostè pregunta pel criteri de confecció del comitè organitzador. El comitè organitzador està format exclusivament per personal de la Secretaria General de Joventut. Les persones que en formen part són el subdirector general de Joventut, senyor Víctor Magrans; el senyor Ricard Julià, encarregat de locals, infraestructura i difusió; el senyor Vicenç Ràmia, encarregat del muntatge, i la senyora Pilar París, encarregada de la relació amb el comitè del programa, i el senyor Joan Torres, encarregat de la relació amb els agents educadors. Per tant, com vostè pot veure, totes aquestes persones formen part exclusivament del personal de la Secretaria General de Joventut.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Elena, per repreguntar.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, li agraeixo la informació que ens ha donat; el que passa és que no deixa de ser grotesc que hagi de ser amb una pregunta parlamentària contestada pel conseller de Benestar Social que rebem una sèrie d'informacions en relació amb un congrés de la joventut i que no hi hagi hagut cap altre tipus més d'informació sobre aquest Congrés per part de la institució que l'organitza, per part de l'organisme que organitza aquest esdeveniment.

Nosaltres, molt bé, no és que tinguem cap dubte sobre la bondat d'aquest projecte —estem convençuts que existeix—, però, és clar, tenim unes certes sospites, i hem tingut alguna conversa amb el secretari general de Joventut en relació amb aquesta qüestió. És clar, no hi ha cap persona dels municipis que hagi estat consultada en relació amb l'organització

d'aquest esdeveniment; no hi ha cap persona del moviment associatiu que hagi estat consultada en relació amb l'organització d'aquest Congrés; no hi ha cap persona del Consell Nacional de Joventut de Catalunya en relació amb l'organització d'aquest Congrés.

Hi ha un comitè organitzador, és cert que està format per persones de la Secretaria General de Joventut, però hi ha també un comitè de programació, que són les persones de fora de la Secretaria General de Joventut que hi participen, i aquest ha estat muntat de forma dirigista. No hi ha hagut cap pregunta, no hi ha hagut cap consulta, sinó que per part de la Secretaria General de Joventut s'ha posat qui s'ha volgut.

Hi ha gent destacada i gent molt bona en aquest comitè organitzador, del moviment associatiu, i jo voldria destacar la presència de Pep Castells, un destacat membre del moviment associatiu de Catalunya. Però, és clar, nosaltres comencem a sospitar i a tenir dubtes en relació amb la bondat del projecte quan resulta que un dels membres del comitè de programació d'aquest Congrés és precisament el responsable de Joventut del grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona. I, és clar, quan això ha estat sense preguntar-se ni sense consultar-se, ni sense tenir cap tipus de relació amb el moviment associatiu i amb les associacions, és quan un comença a pensar què pot haver-hi darrere d'això, si hi ha alguna voluntat electoralista, si hi ha alguna voluntat propagandista.

Jo he parlat amb el secretari general de Joventut en diverses ocasions sobre això, i se m'ha assegurat que no existeix, i jo ho crec. Jo voldria que algunes coses es canviessin, que es canviés l'actitud i la voluntat en relació amb l'organització d'això, que hi haguessin garanties reals que no hi haurà cap tipus d'intent propagandista en relació amb aquest Congrés i que el que es vol realment és debatre en relació amb les problemàtiques dels joves, que, per cert, es van debatre —i molt— fa uns anys per part del moviment associatiu en un congrés, en un Segon Congrés de la Joventut de Catalunya, organitzat pel Consell Nacional de la Joventut, en un procés molt llarg, durant molt de temps, amb molta participació de moltes persones i amb uns resultats i unes conclusions que van ser presentades en aquest mateix Parlament de Catalunya per part del Consell Nacional de la Joventut. Evidentment va ser amb un altre estil en el seu inici, i espero que coincideixin els estils d'aquella organització d'aquell Congrés amb els que a partir d'ara imperin en aquest.

Nosaltres —hi insisteixo— tenim voluntat de col·laborar, tenim voluntat de participar, tenim voluntat de consens, no tenim cap intenció d'anar en contra de l'organització d'aquest Congrés; el que sí que volem són garanties reals d'obertura als ajuntaments, a les entitats, al moviment associatiu, als joves, en definitiva. Volem també tenir, i ja la tenim, la informació amb relació al cost d'això, i les coses que no es faran; en aquest cas el cost és bastant limitat. Volem un comitè organitzador o un comitè de programació que sigui plural, que hi participi la joventut real de Catalunya, i no només persones nomenades per part de la Secretaria General, que hi hagi claredat, que hi hagi objectius, que hi hagi, en fi... Si tot

això existeix, si aquest debat es pot produir, tinguin la convicció que hi haurà col·laboració per part del Grup Socialista al Parlament de Catalunya i per part de la majoria del moviment associatiu de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. El conseller Comas té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Jo suposo que la informació que li he donat, com la que li haurà donat el secretari general de Joventut, que vostè diu que hi ha tingut diverses converses, vol dir que la voluntat de donar tota la informació que calgui existeix; si no, aquestes converses que vostè ha dit que havia tingut no s'haurien produït amb la voluntat d'ampliar la informació que vostè tenia. Per tant, això existeix.

I segur que si vostès volen col·laborar hi trobaran el seu lloc. Nosaltres estem, com a Govern, desitjosos d'integrar totes les persones que vulguin col·laborar amb els objectius d'aquest Congrés que he reflectit abans i que no reitero.

Vostè mateix ha dit que al comitè no organitzador –en tot cas, vostè es volia referir en la pregunta al comitè de programa, no a l'organitzador–, al comitè de programa, de programació, hi ha gent destacada, i vostè mateix ha esmentat que és gent valuosa. Vostè sap que hi ha els professors universitaris Petrus, Feixa i Marquès; els estudiosos del tema juvenil, com Fonés i Lozano; representants de les associacions juvenils, com Aymerich, Castells i Siurana –que és la persona que vostè esmenta i que després m'hi referiré–; el director de la Fundació Jaume Bofill, fundació que ha fet estudis i ha col·laborat amb associacions juvenils, i un catedràtic de batxillerat, el senyor Alcoverro. Igualment, s'ha aconseguit l'àmbit territorial amb la participació de persones de Girona, el senyor Marquès, i de Lleida, el senyor Feixa. Per tant, això forma un conjunt de persones prou plural, perquè realment a mi em sembla que alguna de les qüestions que vostè ha assenyalat no es corresponguin amb la realitat.

Quant al senyor Siurana, que és la persona que –pel que es veu– vostè pensa que no hi hauria de ser, jo crec que..., ell és regidor de l'Ajuntament de Barcelona, però forma també part, és membre del grup de seguiment del projecte de joves de l'Ajuntament de Barcelona. Si és bona per a l'Ajuntament de Barcelona la col·laboració del senyor Siurana, penso que també té títols suficients per poder estar dintre del comitè de programació d'aquest Congrés de què parlem. El senyor Siurana prepara la conferència «Europa jove», que organitzen conjuntament l'Ajuntament de Barcelona i la Federació Espanyola de Municipis i Províncies. Per tant, tot això són títols suficients per avalar la presència del senyor Siurana.

A mi em sembla que si hem de fer quelcom plural no es pot fer a base d'eliminar gent que realment té títols suficients, que és reconegut per una institució com l'Ajuntament de Barcelona al respecte, que té funcions concretes, i per tant no veiem per què no hi hagi de ser.

Per la resta, totes les altres persones que hem esmentat són prou plurals i –amb les seves paraules– prou valuoses per assegurar un comitè de programació efectiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Acabat el temps destinat a respostes de preguntes, passem a tramitar els altres punts de l'ordre del dia.

Hi ha una petició d'alterar aquest ordre del dia, en el sentit de tramitar-se a continuació el punt 9, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya. Hi ha l'assentiment de la cambra en aquest sentit? Com? (*Veus de fons.*) El 7, el punt 7. Hi ha l'assentiment en el sentit que es pugui tramitar ara mateix el punt 7, que és la Moció sobre els aiguats? (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*) Bé, doncs, moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els aiguats a Catalunya

El senyor Víctor Gimeno té la paraula per exposar, defensar el text de la Moció.

El Sr. GIMENO: Gràcies, president. Agraeixo també a la resta de grups la comprensió, degut que he d'estar fora del Parlament a una hora que em faria impossible poder defensar la Moció si seguís el tràmit normal.

En tot cas, dir que la interpellació que va promoure aquesta Moció, que vam defensar al Ple darrer, vam plantejar-la evidentment per la magnitud de les conseqüències dels aiguats de primers d'octubre a Catalunya i perquè creïem que calia fer una anàlisi de com havien funcionat els mecanismes i quins eren els procediments que s'havien de posar en marxa a partir de l'anàlisi dels aiguats. I diem que, encara que hi hagués la compareixença del conseller de Política Territorial i Obres Públiques, abans, parlant de previsió, com que les previsions van desbordar el que s'havia previst en aquella compareixença, era bo entrar a analitzar com havien funcionat els mecanismes.

Vam plantejar la interpellació des de tres punts de vista. Primer, sobre el tema de previsió, les anàlisis dels sistemes de previsió que hi han a Catalunya; després, dels sistemes de prevenció i com van funcionar els mecanismes de prevenció que tenim i els que hauríem de tenir, i després, també vam intentar analitzar no el que és l'actuació immediatament anterior o posterior, sinó anar més lluny i anar a analitzar les causes per les quals..., o algunes de les causes per les quals es van produir els desastres que es van produir pels efectes dels aiguats. I crec que la constatació que vam treure, tant de la intervenció d'aquest diputat que els parla com del conseller, que d'una manera una mica sobtada –ell mateix ho va reconèixer, que se li va comunicar amb molt poca anticipació– el conseller de Medi Ambient va fer, era que la situació

és manifestament millorable. És a dir que hi van haver moltes deficiències i que caldria fer moltes coses per evitar una repetició en anys posteriors.

Per tant, la primera proposta de resolució, la que fem és, simplement, dir que constatem, el Parlament constata les deficiències existents en els sistemes de previsió del temps i de prevenció dels efectes de forts aiguats, així com la imprecisió —que després detallarem— en la construcció i instal·lació de certes infraestructures i activitats que han contribuït a agreujar els importants danys que s'han produït.

I llavors passem a una segona resolució, proposta de resolució, en la qual diem que els efectes de reduir la possibilitat de repetició de conseqüències similars per noves pluges..., instem el Govern a..., primera proposta; seria la que parla dels sistemes de detecció, que, en definitiva, és la previsió del temps. Estem tots d'acord que no hi ha els mètodes de previsió que serien desitjables; ens ho va reconèixer el conseller de Medi Ambient i ens ho reconeixen els mitjans de comunicació, en què diu: «La xarxa automàtica, el servei automàtic d'informació hidrològica de Catalunya, amb més de sis-cents elements, informará l'any vinent del risc d'inundacions.» Vol dir que enguany no era operatiu. I el que ens preocupa no és tant que es posi en marxa això l'any que ve, que ja ens aniria bé, perquè parla, diu: «Un total de cent deu estacions de recollida de dades i trenta-un punts de suport de comunicacions facilitaran a partir del 95 la previsió de riudes a les conques internes de Catalunya.» «Conques internes» es pot explicar què és, però vol dir que no contempla tot el que és conca de l'Ebre i no contempla, per tant, pràcticament la meitat del territori de Catalunya; no la meitat de població, però sí la meitat del territori. En definitiva, les comarques de ponent no estan incloses aquí, no estan incloses les terres de l'Ebre, enteses des de Montsià, Baix Ebre, Ribera i Priorat i Terra Alta, ni tampoc el Priorat. Per tant, creiem que aquesta part, que el mateix article sortit a un diari comentava que el sistema automàtic de la conca de l'Ebre podria ser operatiu l'any 95 o l'any 96, és a dir que potser dintre de dos anys tindrem... I el que demanem, simplement, en aquesta proposta és urgir la finalització i la posada en marxa del servei aquest automàtic a tot Catalunya, perquè està clar que les riudes no han afectat només les conques internes, sinó que han afectat tot el territori de Catalunya.

Després parlàvem de la prevenció, i fem constància, una vegada més, com ja vam fer també en el debat d'incendis, de l'absència del Pla territorial de protecció civil, que hauria d'estar redactat, ja que el Reial decret 407/92, d'aprovació de la norma bàsica de protecció civil, així li encomana al Govern de la Generalitat. I aquest Pla territorial, que encara no existeix, havia de desenvolupar, permetre desenvolupar el Pla especial d'inundacions. El que diem és que ja fem això, i per això plantejem d'aprovar-ho abans de tres mesos.

I junt amb això també dèiem: ja que el Cecat va funcionar d'alguna manera amb el sistema aquest, que hi van haver moltes queixes quan els dies aquells alguns ajuntaments importants deien que se'ls havia comunicat amb moltes ho-

res de retard i per tant no havien tingut mecanismes de prevenció, i entre ells vam constatar que Tarragona era una de les ciutats que feia aquesta queixa, dèiem: «Elaborar un informe del funcionament del Cecat i de Protecció Civil amb motiu dels aiguats de primers d'octubre, que inclogui també l'activació del Plaseqta» —que es va produir pels efectes que hi havia, evidentment, al polígon petroquímic de Tarragona—, «i la valoració de les incidències observades, presentant en el Parlament aquest informe abans d'un mes.»

A partir d'aquí la resta de propostes ja no són d'anàlisi del funcionament dels mecanismes de què hauria de disposar o de què disposarà la Generalitat, sinó anar més a fons a les causes que han provocat aquests efectes tan nocius de les riudes. I això és el que plantejem al punt d'aquest apartat segon, que diem: la Generalitat, el Govern, el que ha de fer no és sols refer les obres que s'han quedat malmeses, no només ha de fer indemnitzar els particulars que han tingut perjudicis, sinó que el que hem de fer és «analitzar detalladament els factors que han contribuït a provocar els danys més significatius de la xarxa viària i de la xarxa hidràulica de Catalunya», perquè vam estar parlant aquí de diferents qüestions, i vam dir: «Les obres, les realitzacions de les administracions moltes vegades contribueixen a perjudicar, a magnificar els efectes.» I aquí vam treure diversos exemples, des del ja conegut i que hi ha el compromís per part de les administracions implicades, de Tarragona, al desviament del riu Llobregat, que fa que avui el Llobregat desguassi tangencialment al mar, cosa insòlita en un riu, a qüestions com el que vam comentar: les trencades de ponts no són massa comprensibles si tenim en compte la tecnologia de què disposa avui qualsevol Administració i qualsevol empresa. El pont del Morell, el pont de la Riba, el pont de la riera de Maspujols, el pont que va provocar també els problemes —encara que sigui urbà— de Porrera, el pont de Cubelles, alguns d'aquests estaven recentment inaugurats i una obra recentment inaugurada vol dir que, evidentment, no té obsolescència, sinó que el que té és imprevisió o alguna altra qüestió.

Per això, quan ho plantejem aquí, diem: «hem d'exigir responsabilitats», perquè unes poden ser per defectes de planificació; no es va preveure, per exemple, al pont de la riera de Maspujols, que l'aigua no baixava recta, perpendicular al pont, sinó que hi ha una corba que fa que es provoqui un remolí a un costat del pont, el pont va quedar descalçat perquè es va endur la sorra, la grava que hi havia a un dels pilars, el pilar es va ensorrar i, en definitiva, el pont va quedar inutilitzat. Això és incomprensible que no ho hagin previst els tècnics que van redactar el projecte. Per tant, hem d'exigir responsabilitats; no pot ser que tornem i aquí no ha passat res! O és que aquí tot és a costa de l'erari públic? Perquè és una obra pública, no hem de demanar responsabilitats als tècnics i als responsables que van signar la validesa d'aquest projecte i que el van encomanar? Potser no és problema de planificació; potser és problema que no s'ha controlat l'execució de l'obra i que no s'ha controlat, en definitiva, si el que s'ha posat és el que s'havia de posar; és a dir, si s'ha fet

l'obra tal com estava planificada. Per tant, creiem que l'anàlisi aquesta s'ha de realitzar.

I els en donaré un exemple. Un simple grup per a la protecció ambiental fa una anàlisi de les causes per les quals es varen produir els danys a Cubelles, sense tenir més pressupost que la bona voluntat de les persones que han muntat aquest grup i que tenen la preocupació d'evitar que això torni a passar. Si un grup ambiental és capaç de fer una anàlisi de per què s'han produït alguns d'aquests danys, més ho hauria de fer el Govern de la Generalitat i evitar que es tornin a repetir la majoria o molts dels que es van produir.

Vam comentar algunes altres qüestions molt curioses. Tres urbanitzacions de Santa Eulàlia de Ronçana que van tindre danys. Possiblement hauríem de revisar el planejament urbanístic; possiblement no s'hauria de deixar actuar en zones inundables. Vam comentar i vam treure una foto aquí d'un restaurant a Camarasa que està dins —comprovat per la pròpia realitat— del domini públic hidràulic. Per tant, també queda clar que l'Administració ha de ser més curiosa a l'hora d'autoritzar determinades actuacions de particulars o actuacions públiques.

I, en definitiva, el que diem és això: exigim responsabilitats i corregim deficiències, i si aquestes deficiències impliquen revisar la planificació urbanística d'alguns municipis de Catalunya, doncs, evidentment, ho hem de fer tenint en compte que les aigües són les que manen per on es pot construir i on no es pot construir, sobretot en aquestes zones del domini públic hidràulic.

També diem que tenim un instrument, que és la Junta d'Aigües, que li hauríem de donar una normativa específica perquè poguessin no sols informar, sinó a més a més actuar i prohibir determinades actuacions. A mi m'han comentat diversos tècnics i càrrecs de la Junta d'Aigües, que diuen: «Home, s'ha demostrat que teníem raó, perquè vam fer un informe dient que allí no s'havia de fer una construcció, després es va fer la construcció perquè el nostre informe no és vinculant, i ara han vist que, aquella construcció, se l'ha endut l'aigua.» És lamentable que les coses passin així.

El que també està clar és que la Junta d'Aigües hauria de tenir no sols la capacitat vinculant d'informar una construcció, sinó que també hauria de tenir una mica més de cura amb el manteniment de les lleres dels rius perquè el no-manteniment d'aquestes lleres és el que també ha provocat en alguns llocs aquestes allaus, perquè les lleres estan plenes de runes, estan amb vegetació que potser no hi hauria d'estar, perquè són vegetacions que creixen de manera esporàdica en les èpoques seques i que si no es treu la brossa que paralitza, que empantana l'aigua, el que fa és després baixar l'aigua d'una manera més violenta i produir aquests danys.

I acabàvem amb dos aspectes més. Per una banda, creiem que en tot el tema agrari hi ha una actuació específica molt més important que la que es dedueix del decret o de l'ordre del Departament d'Agricultura, l'Ordre del 25 d'octubre del 94, d'ajuts extraordinaris, perquè hi ha, i hi coincideixen diversos tècnics —hidròlegs, agricultors i ecologistes—, que efectes com la deforestació i l'erosió agreugen els mals de

les inundacions. També han sortit a diversos mitjans declaracions de molts tècnics en aquest sentit.

La mateixa Generalitat valora en més de 900 milions els danys que s'han produït al Priorat i els danys que s'han produït al Baix Camp, 900 milions a cada lloc. Són dues comarques..., sobretot la zona més muntanyosa del Baix Camp, que també podria qualificar-se com a zona deprimida; el Priorat és la comarca o de les comarques més deprimides de Catalunya, i donar-los decrets en els quals el que es planteja és aquelles subvencions que vam llegir i que no em resisteixo a tornar a llegir..., perquè diu —és una perla del procediment administratiu—: «Les subvencions per a danys que siguin inferiors al 70% dels elements productius de l'explotació seran fins a un màxim del 50% de la quantitat que resulti de restar de l'import de la valoració aprovada pels elements a reposar el 20% del valor total d'aquests elements quan es tracti de zones desfavorides o del 30% a la resta del territori.» Suposo —suposo— que els tècnics hauran d'explicar molt bé a tots els pagesos què és això i suposo que, d'acord amb el nou procediment administratiu que ens va descobrir el portaveu del Grup de Convergència i Unió, a la tercera setmana de desembre es resoldrà —amb aquesta agilitat que caracteritza l'Administració— l'última setmana de juliol i la tercera setmana de desembre...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Sí, acabo, acabo. El que diem és que no és prou amb indemnitzacions, sinó que hem de fer un pla especial, un pla específic d'ajut que realment sigui una mica engrescador de la baixa moral amb què s'han quedat els pagesos d'aquestes comarques.

I, finalment, el que fem era una precaució: evitar la picaresca. Per últim, el que diem és evitar la picaresca: que no es posin ara sol·licituds d'ajuts per als aiguats quan no són realment danys provocats pels aiguats. Això és una picaresca a què estem acostumats, i creiem que en aquests casos d'extrema necessitat s'hauria de vigilar, s'hauria de ser molt curós que no hi haguessin desviacions pressupostàries, que anirien, evidentment, en perjudici dels que realment se'ls ha produït el mal.

Creiem que són propostes que no són ni les úniques ni les millors, però propostes que podrien contribuir a paliar els danys produïts enguany i evitar la repetició en anys posteriors.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Espero que no em denunciarà per tracte de favor perquè, a més d'haver-li alterat l'ordre del dia, vostè s'ha excedit notòriament en el temps que tenia assignat. (*Remor de veus.*)

Senyor Reguant, vol intervenir per fixar posició?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix. Per manifestar el reconeixement al diputat Víctor Gimeno per l'esforç fet en l'elaboració d'aquesta Moció, que prova la seva anàlisi acurada de l'efecte de les aigües damunt del sòl de Catalunya.

Per anunciar el vot favorable a tots els punts d'aquesta Moció, per entendre que el punt 1 i el punt 2, apartats a, b, c,

e i f, són aspectes fonamentals per a la previsió i la prevenció perquè aquests desastres no tornin a succeir.

El punt 2, apartat d, demana: «Analitzar detalladament els factors que han contribuït a provocar els danys, exigir responsabilitats i corregir les deficiències.» Doncs em sembla que és absolutament incontestable i necessari que s'aprovi aquest punt.

I el tercer són els seus apartats g i h de l'apartat 2, és a dir, un tercer bloc, on ell fa referència a elaborar un pla d'ajuts per als pagesos i ramaders de les comarques i a vetllar pel control de l'aplicació dels ajuts previstos en el Decret 268/1994, del 14 d'octubre.

Tot això em sembla, senyor Gimeno, que feia falta que es digués aquí, que es presentés aquí per no dir després que les coses passen perquè, doncs, no hi hem estat a temps; semblava que tot ho teníem controlat i no s'ha pogut evitar, etcètera. Jo crec que aquesta aportació de vostè, aquesta presa en consideració per la majoria seria un pas important per evitar en el successiu situacions com les que hem viscut.

Gràcies per la seva aportació; gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, els aiguats de primers d'octubre d'enguany són el tercer graó de la cadena de desastres de diferents tipus i magnituds que s'ha abatut sobre Catalunya els darrers mesos i que posa de manifest no que totes les forces de la naturalesa s'hagin confabulat per posar pals a les rodes del Govern de Convergència i Unió, sinó la ineficàcia de les polítiques concretes del Govern.

Primer va ser l'incendi del Gran Teatre del Liceu, després els incendis forestals i finalment hem acabat pels aiguats. Poques setmanes abans de les riuades, l'ex-conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Josep Maria Culler, a la Comissió de Política Territorial, concretament el propassat 20 de setembre, reconeixia que encara trigàrem una dècada a tenir unes infraestructures suficients per controlar els aiguats a casa nostra. Les seves paraules posen de manifest quines són les prioritats del Consell Executiu en aquestes matèries, i el fet que per a Convergència i Unió és raonable trigar una dècada per poder afrontar els efectes de les riuades crec que no s'adiu gens amb l'eslògan «Catalunya, un país de qualitat».

Una part dels danys eren inevitables, com ho era el mateix fenomen atmosfèric dels aiguats; el que s'ha de plantejar aquesta cambra —com ho fa la Moció a debat— és quina és la responsabilitat del Consell Executiu en la manca o insuficiència de mesures de previsió i de prevenció que haurien minimitzat molts d'aquests danys que avui ens ocupen.

En primer lloc, entenem que el Govern hauria de complir el compromís que va manifestar fa nou anys el conseller Culler en el sentit de crear el servei automàtic d'informació hidrològica. Ara mateix, per exemple, no existeix a l'Estat un sistema efectiu de control automàtic del clima; la Comissió Nacional del Clima, creada fa dos anys pel Govern central

socialista i presidida pel ministre Borrell, està inoperant. Per la qual cosa votarem a favor del punt primer de la Moció.

Pel que fa a la creació del servei automàtic d'informació hidrològica de Catalunya, entenem que és prioritària la presentació d'un pla territorial de protecció civil; a hores d'ara no tenim ni aquest pla general ni tampoc un pla especial d'inundacions. I, en aquest sentit, tal com proposa la lletra c del punt 2, voldríem aprofitar aquestes circumstàncies perquè el Consell Executiu informi, abans d'un mes, aquesta cambra del funcionament del Cecat i del sistema de protecció civil en aquests aiguats, així com les mesures que es pensen adoptar per a la definitiva activació del Plaseqta.

Un altre tema, plantejat a les lletres d, e i f del punt 2 de la Moció a debat, és la manca d'una anàlisi territorial de les zones potencialment inundables. S'han fet a Catalunya moltes infraestructures urbanístiques i de transport sense tenir en compte en quina mesura el seu disseny, traçat i característiques constructives, afavorien el risc d'afectació en cas de riuades. Ara mateix a Catalunya la Junta d'Aigües, que és l'òrgan que té la funció de política del domini públic hidràulic, no té cap competència per controlar que la tramitació d'activitats industrials, urbanitzacions i obres públiques de la resta de departaments tinguin en compte aquests paràmetres que acabo d'esmentar. Per tant, és indispensable garantir des d'ara mateix que aquests expedients tinguin en compte el risc dels aiguats i que aquests paràmetres siguin controlats pels serveis tècnics de la Junta d'Aigües en l'exercici de les seves funcions, mitjançant la incorporació dels seus tècnics a les respectives comissions territorials dels departaments implicats.

En aquest sentit, i com exposa la lletra d d'aquest punt 2, tenint en compte el cost que tindran aquests aiguats per a les administracions públiques central i autonòmica, cal plantejar-se si hi ha hagut o no negligència pel que fa al control tècnic de les estructures urbanístiques i de transport de què feia esment per part de la policia d'aigües. Per tant, el nostre Grup s'afegirà a la demanda del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i, com molt bé feia esment l'il·lustre diputat senyor Gimeno, de depuració d'aquestes responsabilitats, i això comporta determinar si en les obres públiques i privades afectades pels aiguats hi va haver un control per part de la Junta d'Aigües, del corresponent risc d'afectació en cas de les riuades.

Finalment, pel que fa als ajuts del Govern i el sistema de declaració de zones catastròfiques per paliar els danys ocasionats amb motiu dels aiguats, creiem que no existeixen raons per discriminar unes comarques respecte d'altres. No podem ignorar que els ajuts són destinats a persones físiques i jurídiques i no als territoris; el concepte de zona catastròfica ha d'atendre, prioritàriament, les persones segons el seu nivell d'afectació. El fet de viure en una comarca que en el seu conjunt ha estat menys afectada no ha de comportar cap discriminació; no es tracta de donar menys ajuts a les persones i empreses de les comarques de Barcelona en relació amb els ajuts que rebran altres comarques. Tot i això, votarem favorablement la lletra g del punt 2.

Pel que fa al control finalista d'aquests ajuts i d'aquestes subvencions, el Grup Parlamentari Popular votarà favorablement la lletra h, final del punt 2 de la Moció a debat, entenent que mai seran suficients les mesures de transparència quan parlem d'administrar fons públics.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la quantitat i la intensitat d'aigua que pot caure en una superfície determinada són relativament previsibles meteorològicament, però les conseqüències que es produeixen fruit dels aiguats sí que són previsibles, i, per tant, aquí és on s'ha produït el desajust de l'Administració en relació amb els fets dels aiguats que s'han produït aquesta tardor.

El tema dels aiguats és un tema bastant similar meteorològicament al que passa amb els terratrèmols, per exemple. Vostès saben també que aquesta tardor hi han hagut terratrèmols molt importants a la part asiàtica; hi ha hagut països que no els ha afectat gairebé gens i països que els ha afectat molt, amb moltes pèrdues humanes, tot i que la intensitat del terratrèmol era la mateixa. On era la diferència? La diferència era entre les mesures de prevenció que s'havien pres en uns països i en els altres països.

Aquí, a Catalunya, els aiguats que s'han produït aquesta tardor en alguns punts han estat d'una intensitat notòria i en altres d'una intensitat no tan notòria, és a dir que es podien considerar una quantitat de pluja per unitat de temps i superfície bastant normal. Malgrat això, s'han produït alguns desastres materials i humans força importants. Nosaltres creiem que això s'ha produït fruit de la manca de prevenció general davant dels aiguats que existeix en el nostre territori i també d'una manca de previsió de la prevenció; és a dir, la futura prevenció no inclou tampoc tot el territori i, a més a més, no existeix una anàlisi acurada de la superfície del nostre país on és més fàcil que es produeixin els aiguats. Per tant, partim d'una mala base: no hi ha prevenció, quan es preveu i es dissenya la futura prevenció, ni es fa prèviament una anàlisi de les característiques locals del territori, ni ocupa tota la superfície del nostre país.

D'altra banda, hi ha diferents elements que intervenen de manera decisiva en la prevenció dels aiguats i també que afecten directament sobre els efectes que pot tenir aquesta intensitat de pluja que cau sobre una superfície. Un exemple clar, per exemple, són les qüestions infraestructurals; sobre tot en les comarques tarragonines, molts dels aiguats es van produir perquè les infraestructures no s'ajustaven a les condicions geològiques sobre les quals s'havien fet, i fruit d'això —en el cas concret eren pissarres, l'estructura geològica, que és molt poc permeable— va afectar notòriament totes les infraestructures que s'havien construït sobre aquest tipus de sòl. Per tant, no hi havia una adequació de les infraestructures construïdes a les característiques geològiques que són

determinants en la qüestió, per exemple, dels aiguats per tal de poder absorbir, doncs, l'aigua que cau. O també a nivell d'infraestructures hi havia un altre exemple molt clar en una de les zones més afectades, com és a Cubelles i com és tota la llera o totes les conseqüències del creixement del riu Foix, que és que l'embassament de Foix, doncs, té unes comportes que no s'obren des de fa molts anys i que tenen moltes i serioses dificultats per ser obertes. A conseqüència d'això, una vegada l'embassament del riu Foix, que generalment ja té un percentatge d'ocupació de la seva capacitat molt elevat, doncs, arriba a la seva capacitat màxima, es produeix una gran avinguda, que, com bé sabem, es va endur el pont de la carretera que passa per davant de Cubelles i que va afectar també diferents urbanitzacions, etcètera, i diferents coses.

També és important, i tampoc es preveu en aquest estat de previsió de la prevenció, tot el que fa referència tant a les lleres dels rius com als llits dels rius, i les dues coses són importants. Les lleres dels rius amb vegetació pròpia de ribera absorbeixen molt més l'aigua; els llits dels rius amb capacitat d'absorbir l'aigua i de fer un bescanvi de l'aigua superficial amb l'aigua subterrània també afavoreixen l'absorció d'aquesta aigua. Un dels problemes que es pot derivar, per exemple, del Pla d'infraestructures del delta i de la construcció de l'autovia que va del Prat a Martorell és que afecta les zones de recàrrega habitual del riu Llobregat, i, per tant, estem deixant, estem fent que aquest riu no pugui absorbir, com tradicionalment ha absorbit, l'aigua, i pels mecanismes que tradicionalment ho ha fet.

I un altre dels problemes importants és el que fa referència als planejaments urbanístics. En el cas, per exemple, de Santa Eulàlia de Ronçana, jo m'hi vaig poder arribar, i vaig observar com en les zones inundades hi ha una part d'un polígon industrial, però hi està dissenyat ja un altre, que queda absolutament inclòs dintre del que han estat les zones inundades, i cal recordar que, per exemple, en aquest municipi, Santa Eulàlia de Ronçana, va ploure 60 litres per metre quadrat, és a dir que no és una capacitat desmesuradament alta, tot i que, evidentment, en la crescuda d'un riu intervenen les pluges que s'han produït també en diferents punts.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya és molt adequada i molt encertada; compartim també totes les referències que fa al sistema de distribució dels ajuts als afectats d'aquests aiguats, i per aquest motiu la votarem íntegrament favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Per manifestar que votarem favorablement aquesta Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. És una moció extensa, però cada un dels seus apartats té un significat específic i que valorem d'interès. Al

nostre entendre, són cinc les qüestions fonamentals que planteja aquesta Moció.

En primer lloc, als apartats a, b i c del punt número 2 fa referència a tot un seguit de plans a desenvolupar en temes, sobretot, de prevenció. Ens sembla molt encertada aquesta proposta; creiem que s'han de tirar endavant, evidentment, tant el Pla territorial de protecció civil com posar en funcionament el servei automàtic d'informació hidrològica de Catalunya; per tant, hi donarem suport.

En segon lloc, ens sembla que planteja d'una manera molt encertada la necessitat d'analitzar quines són les causes que varen induir aquestes inundacions i els perills que van comportar; també el fet que, analitzades les causes, es puguin corregir les deficiències que es van plantejar. En aquest mateix Ple la senyora Montserrat explicava les obres que s'havien fet en una..., de correcció en el riu Anoia i que, precisament, sembla ser que el projecte no havia pas respectat qüestions tècniques, sinó que havia tingut en compte altres principis. Totes aquestes qüestions ens sembla que s'han de corregir, i plantejar-ho és una bona qüestió. Sempre que es produeix un fet transcendental al país, seria bo que es tingués per costum analitzar-lo, perquè segurament, de l'anàlisi, se'n podrien deduir possibles solucions que encararien el problema.

La tercera qüestió que al nostre entendre ens sembla que planteja és tota la qüestió de planificació urbanística. És evident que, si en el país s'ha fet un gran esforç de planificar, sí que s'ha de coincidir en el fet que moltes vegades la planificació urbanística no ha estat gaire encertada pel que fa als marges dels rius i a les voreres dels rius. I, aquesta qüestió, per què? Perquè moltes vegades és on es donen els terrenys plans, els terrenys fàcils, els terrenys que comporten menys despeses d'urbanització, i, per tant, es té una certa tendència a fer això. Jo voldria recordar que en el Vallès Oriental hi han hagut —i en l'Occidental també— en aquestes últimes inundacions dos casos molt clars, a Palau de Plegamans i a Montmeló, d'inundacions de polígons promoguts per l'Incasol. És a dir, el mateix Incasol no preveu o no adequa suficientment des del punt de vista urbanístic..., no fa les obres suficients per intentar evitar aquestes qüestions. En aquests dos casos eren polígons promoguts per l'Incasol.

I, en quart lloc, ens sembla que és necessari que, per part de la Junta d'Aigües, s'establís un sistema i un procediment que fos rotatiu, que no haguéssim d'esperar que ens inundéssim i tinguéssim problemes per tal de manifestar i de buscar solucions, sinó que hi hauria d'haver un sistema rotatiu de neteja dels marges i de les lleres dels rius. I també recordar —que no s'ha dit— aquí que existeix un pla de correccions de la xarxa hidrològica de Catalunya, aprovat l'any 83, després de les inundacions que hi van haver el 82, que no s'ha posat mai en pràctica i que seria bo, doncs, que es recordés aquest pla de correcció, que per cert el mateix conseller Cullerell havia oblidat que existia. I el Grup Socialista també varem proposar un pla de lluita contra l'erosió després dels incendis, perquè era bastant previsible que passés això.

I, en últim lloc, tota la qüestió que es planteja a l'entorn de les ajudes i, després, del seguiment d'aquestes ajudes ens sembla també molt encertada.

És per tot aquest conjunt de raons que el Grup Socialista donarem suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré pel punt 2, perquè té més apartats i és el que ha portat més l'atenció d'aquest debat.

Pel que fa al 2.a, pel que fa a urgir la finalització i posada en marxa del servei automàtic d'informació hidrològica de Catalunya, és una opció gairebé fora de temps, perquè cal tenir en compte que es tracta d'una instal·lació que està, pràcticament, a les acaballes; es preveu, com hem dit abans, per a l'any 95 que començarem ara, i ha estat una obra molt important —molt important. Conjuntament amb el Ministeri d'Obres Públiques, ha durat quatre anys —quatre anys—; és una xarxa d'aparells complicada i complexa, amb una inversió de 3.500 milions de pessetes, i malauradament, doncs, probablement per uns mesos no hem pogut gaudir-ne amb aquestes inundacions. Per tant, porta un ritme normal per acabar, i no pensem que hàgim d'incidir més en aquest tema.

Pel que fa a l'apartat b del punt 2, hi estem d'acord. Estem d'acord amb aquest apartat; per tant, podem votar a favor del primer paràgraf, el corresponent a aprovar la llei territorial de protecció civil abans de tres mesos.

D'altra banda, l'aprovació del termini de tres mesos, també, del Pla de protecció civil d'inundacions és totalment inassumible, atès que la directriu bàsica corresponent no ha estat encara aprovada pel Govern central, que és a qui li pertoca. La situació d'aquestes directrius està així: el grup de treball de la Comissió Nacional de Protecció Civil va elaborar un esborrany, que ha estat informat favorablement per la mateixa Comissió el passat 3 de novembre, i ara està pendent de l'aprovació del Consell de Ministres. A partir de l'esmentada aprovació i publicació corresponent, la Generalitat podrà aprovar el Pla aquest de protecció civil, referit a les inundacions. I tot això, és clar, és pendent d'una altra administració; no podem comprometre'ns a una data fixada.

Tot i això, el conseller de Governació ha establert una norma, mentrestant, d'actuació per als delegats territorials de Govern per tal de fer front al risc d'inundació i, al mateix temps, també s'enviaran instruccions al respecte als ajuntaments possibles afectats.

Per tant, aprovaríem aquest punt separant el paràgraf dels..., és a dir, del punt b, fins al segon «civil».

Pel que fa al 2.c, també hi estem d'acord i, fins i tot, en el termini d'un mes. El que passa és que aquest no és un mes normal, el mes de desembre; la propera setmana gairebé no existeix, i després vénen les festes de Nadal i tot plegat. Per tant, em penso que el senyor Gimeno no tindrà cap inconvenient que el termini no sigui d'un mes, sinó de dos mesos.

Hauria estat un mes si hagués estat un mes normal. És a dir que també votariem a favor d'aquest apartat traient el paràgraf final, que diu: «abans d'un mes». És a dir: «elaborar un informe del funcionament del Cecat i de Protecció Civil amb motiu dels aiguats dels primers d'octubre, que inclogui també l'activació del Plaseqta i la valoració dels incidents observats, presentant-lo al Parlament abans d'un mes»; suprimiríem «abans d'un mes». En aquest apartat no li podem dir, no podem escriure que serà en dos mesos, però haurà de confiar en la meua paraula, en el meu compromís verbal, pel que fa a aquest termini de dos mesos.

Al punt 2.d, pel que fa a l'apartat 2.d, que fa referència a la proposta de l'anàlisi de les possibles deficiències de la xarxa viària, li puc dir que tots els projectes de les obres executades per la Direcció de Carreteres es fan en estricte compliment de la normativa tècnica existent en aquests casos. Estan signades per tècnics titulats i passen per l'oficina de supervisió de projectes. D'altra banda, el Servei Hidrològic fa uns estudis diaris i sistemàtics dels cabals per tal d'analitzar detallament els factors que han contribuït a provocar els danys, tal com vostè demana. Es farà perquè és preceptiu, però en aquest cas encara es farà amb més motiu. Per tant, s'està fent normalment, i en aquest cas també es farà. Cal dir que, com vostè ja sap, aquests fenòmens no s'havien produït amb aquests cabals d'aigües, d'aquests tipus, gairebé, els darrers seixanta anys, segons les zones. El pantà de Foix, per exemple, des de la seva inauguració, l'any 22, em penso, doncs, no s'havia omplert mai fins ara. És per aquesta gran excepcionalitat més difícil, quan se sobrepassen totes les bases de càlculs d'enginyeria i de possibilitats, trobar clarament irresponsabilitats. Malgrat tot, tal com se'ns demana, se'n demanaran responsabilitats a qui calgui si es troben falles.

Pel que fa al 2.e, he de dir que tota la planificació urbanística, també, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha estat estudiada i acceptada per la Junta d'Aigües, per la qual cosa, si no hi ha canvis en el règim dels rius per obres o canvis en la canalització dels rius, es troba, aquesta situació, en zones fora de perill d'inundabilitat.

El 2.f, que parla que es vetlli per la protecció de les lleres dels rius, doncs, bé, la Junta d'Aigües ja ho fa, ho està fent; és una de les seves missions. I s'està seguint un pla específic de protecció de les lleres, amb una inversió de 5 a 7.000 milions anyals, els anys abans, conjuntament amb el Ministeri i els ajuntaments afectats. Enguany s'invertiran de 7 a 8.000 milions en les zones més necessitades.

Pel que fa als darrers punts, al g i a l'h, n'hem parlat aquí, dels ajuts; els propòsits dels ajuts als afectats s'han exposat amb claredat al Decret 268, de 14 d'octubre, sobre adopció de mesures per paliar els danys ocasionats pels aiguats. En base a aquest Decret, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha establert ajuts a les explotacions agràries, pesqueres, empreses de transformació de productes agroalimentaris i que, en coordinació amb l'Administració central, consisteixen en, simplificant: subvenció a béns de

titularitat privada, també a béns de titularitat pública, a les obres executades per entitats locals amb caràcter d'urgència, moratòries respecte als crèdits hipotecaris i altres i exempció de les quotes tant de l'IBI com de l'IAE als afectats. Entenem que això aconsegueix el pla d'ajuts mitjançant el Decret esmentat i l'Ordre posterior. I també dir-li que és de suposar, evident, necessari i previst el control rigorós dels ajuts, on van, a què es refereix el darrer apartat. I també li he de dir que no pateixi, que els pagesos, quan es tracta de diners i que els afecta personalment, ja ho entenen; potser a vegades més aviat que nosaltres, per molt enrevessat que sembli.

Finalment, tal com he dit, passaré al punt 1, que he deixat el punt per al final, aquest punt de la Moció, perquè considero que amb el que he contestat als altres ha quedat també contestat mitjançant els apartats del punt 2. I per això no el podem votar favorablement.

Per acabar, s'ha de tenir en compte que ens vàrem trobar aquesta tardor amb una situació catastròfica, que no es recorda..., hi ha llocs, entre trenta i seixanta anys, i vostè sap que, davant d'aquestes extremes situacions, el Govern de la Generalitat ha actuat amb la celeritat i l'efectivitat possible, donats els mitjans de què disposa. Miri, el dia de l'aiguat catastròfic, a Tarragona, del desbordament del Francolí —senyor Gimeno, no del Llobregat: del Francolí; vostè m'ha dit abans «del Llobregat», m'agrada més que es digui «el Francolí»—, a Tarragona, jo hi era; jo hi era, al desbordament del Francolí. I li puc dir que, malgrat que feia més de seixanta anys —més de seixanta anys— de la darrera inundació, la situació va estar controlada dintre del possible, i la Delegació del Govern i l'Ajuntament van actuar amb eficàcia i amb serenitat, sobretot. El pont que es va enfonsar a la vora no era una construcció impropedent, o no ben estudiada, o moderna: tenia molts anys, aquell pont. Allí vostè ja sap que el problema no era d'aquest tipus, no és d'aquest tipus. No cal parlar-ne avui, però, en tot cas, no és responsabilitat del Govern de la Generalitat.

Per tot això que he dit, votarem en contra del punt 1, i pel que fa al punt 2, suposant que el Grup d'Iniciativa accepti la reducció dels dos apartats, votariem a favor dels apartats 2.b i 2.c, i, la resta, la votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Grau.

Passarem seguidament a la votació. El senyor Gimeno accepta aquesta supressió que se li ha demanat a l'apartat c?

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. En tot cas, crec que el que procediria seria votar la part que el Grup de Convergència ha dit que votaria a favor, i la resta del punt b, que és l'últim paràgraf —«així com el Pla especial d'inundacions que se'n deriva»—, que es voti en la resta de la Moció, favorablement o negativament, segons cadascú. I igualment el punt c, això de l'avanç d'un mes, en tot cas, podríem retirar-ho, ja que hi ha la paraula —no signada, però sí que constarà en el *Diari de Sessions*— del diputat de Convergència i Unió. És a dir, retirariem «abans d'un mes» de l'apartat c, i, la resta, que es voti, de l'apartat c, amb el conjunt de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. El senyor Grau, de quins punts demana votació separada? *(Pausa.)* Digui, digui.

El Sr. GRAU: Senyor president, el b i el c.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. GRAU: Aquests dos apartats, el b i el c, per separat.

El Sr. PRESIDENT: El b i el c del punt 2.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, i si em permetés ampliar, en el cas —com cal suposar— que reeixíssim en la votació positiva d'aquests dos apartats, caldria, a efectes de correcció lingüística o sintàctica, salvaguardar les paraules inicials del punt 2 per poder donar entrada a aquests dos punts.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Passem a una sola votació inicial de tots els punts de la Moció, amb excepció d'aquests 2.b i 2.c...

El Sr. ESCUDÉ: I, senyor president, en la manera que ha indicat el senyor Gimeno, en el sentit que les paraules finals a partir del segon «civil», que deia amb una frase gràfica el nostre portaveu en aquest tema, de l'apartat b, que també s'incorporés a aquesta resta de votació, ja que, com ha explicat el senyor Grau, nosaltres hi votaríem en contra. Vol dir que quedaria per a una segona votació l'apartat c, tal com queda després de la retirada de les darreres paraules, i l'apartat b amb tot el fragment inicial, fins al segon «civil».

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs amb aquestes... *(El Sr. Gimeno demana per parlar.)* Sí, digui, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Crec que, com deia el portaveu del Grup de Convergència, el que també s'hauria d'aprovar, també s'aprovaria perquè, si no, no seria congruent, l'inici de l'apartat 2.

El Sr. PRESIDENT: Del punt 2, evident. Evident, perquè, si no... Molt bé.

Doncs, amb aquestes dues exclusions que s'han dit, se sotmet a votació el text de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests extrems han quedat rebutjats per 27 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació els punts 2.b i 2.c.

Vots a favor?

Aquests extrems han quedat aprovats per unanimitat.

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre la problemàtica del cicle de l'aigua a Catalunya

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'estudi sobre la problemàtica del cicle de l'aigua a Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris. Per presentar-la, algun signant? *(Pausa.)* No hi ha presentació.

Molt bé, doncs, procedirem a la intervenció dels grups. *(Pausa.)* Senyor Reguant, vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Parlamentari Popular? *(Pausa.)* Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, i molt breument. L'Associació de Consumidors de la Província de Barcelona, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, l'Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya, com he dit, evidentment, i els sindicats de Comissions Obreres i UGT varen constituir al seu dia una plataforma unitària que va plantejar a les diferents administracions implicades i a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, entre altres qüestions relacionades amb el cicle de l'aigua, no només la negociació política dels preus o l'eliminació del rebut de tots aquells conceptes que no tinguin res a veure amb el consum de l'aigua, com ara les escombraries, l'eliminació de residus sòlids urbans i etcètera, entre d'altres, no?, sinó també la simplificació i la racionalització de tota la legislació que competeix al Parlament de Catalunya, així com la creació d'una comissió d'estudi a la cambra catalana sobre tot allò que té relació amb el cicle de l'aigua.

El propassat 28 de setembre, representants de les entitats membres de la Plataforma Unitària que acabo d'esmentar, sobre el Rebut i el Preu de l'Aigua, representants de tots els grups polítics del Parlament de Catalunya, de l'Administració de la Generalitat i de l'Entitat Metropolitana dels Serveis Hidràulics i Tractament de Residus varen signar una declaració final conjunta dels diversos acords parcials assolits en aquesta matèria, manifestant en el document la necessitat d'aclarir quins són els costos reals del cicle hidràulic, així com la necessitat que no s'utilitzi el rebut de l'aigua per al cobrament de conceptes impositius no relacionats amb l'esmentat cicle.

Entre les manifestacions, s'afirmava també la necessitat d'avançar en la racionalització de la utilització dels recursos per part de les diferents administracions, cercant instruments per coordinar tots els implicats en la gestió del cicle hidràulic, així com estudiar la política i els mecanismes tarifaris per tal de racionalitzar aquests i adaptar progressivament el preu de l'aigua al seu cost real. Pel que fa a les modificacions del marc legal, en compliment dels acords assolits, el Consell Executiu ha tramès a aquesta cambra ja el Projecte de llei pel qual s'estableixen coeficients correctors del cànon d'infraestructures hidràuliques per a usos domèstics, i, per una altra banda, l'acord setè del document esmentat recull la necessitat afirmada per tots els signataris que una comissió d'estudi del Parlament de Catalunya tracti la problemàtica del cicle de l'aigua i elabori recomanacions que les administracions corresponents puguin utilitzar en l'exercici de les seves competències, examinant, entre altres matèries, la modificació de les lleis 4 i 5 de l'any 90, la política tarifària per al conjunt de Catalunya, els contractes reguladors entre administracions i concessionaris i el reglament-marc d'abastament d'aigües.

Tots els signataris ens varem comprometre a impulsar la creació d'aquesta comissió en el termini màxim d'un mes, sota els principis del més ampli consens polític, i també social, fent-hi comparèixer els representants de les entitats integrades a la plataforma unitària. Amb data 16 de novembre d'enguany, tots els grups parlamentaris varem presentar la corresponent sol·licitud de creació de la comissió, que és objecte de la Proposta de resolució avui a debat i en aquest moment, l'aprovació de la qual ens permetrà treballar en l'estudi del cicle de l'aigua, recurs natural escàs i indispensable per a la vida i per a un gran nombre d'activitats econòmiques; un recurs que, com diu la Llei d'aigües, és unitari, que es renova a través del cicle hidrològic i que ha d'estar, en el seu conjunt, al servei de l'interès general, adequant-se a les profundes transformacions experimentades per la societat, els avenços tecnològics, la pressió de la demanda, la creixent consciència ecològica dels ciutadans i de millora de la nostra qualitat de vida, objectius que ben segur tots volem contribuir a assolir i pels quals treballarem en la comissió que sens dubte avui aprovarem en aquesta cambra tot seguit.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument, perquè jo crec que la presentació o l'explicació que ha fet la senyora Dolors Montserrat serveix de perfecta presentació del que és aquesta comissió, del seu origen, de com va sorgir i de la seva necessitat. Efectivament, Iniciativa per Catalunya també en aquesta reunió varem manifestar el nostre sentiment i la necessitat que es constituís aquesta comissió d'estudi, perquè queden molts serrells, queden aspectes que no es van poder considerar en el marc d'aquesta negociació, i aspectes que són importants. La senyora Montserrat en deia alguns; a mi m'agradaria afegir-hi el tema de l'autoritat única en matèria d'aigua, tot el tema de la política de preus, els reglaments de subministrament, i una de les coses que ella ha dit, que jo voldria subratllar, que és tot el tema de les relacions de les concessions que hi ha, que cal dir que en aquests moments —almenys a criteri personal meu— tinc dubtes sobre si s'ajusten o no a la legalitat, perquè hi ha moltes concessions que es van fer per als terminis que, al seu moment, permetia la legislació, de noranta-nou anys, i havent-se produït modificacions en tot el tema dels règims concessionals, que s'han reduït, com a màxim, cinquanta anys, aquí hi ha fins i tot una problemàtica jurídica que caldrà veure, perquè molt probablement algunes d'aquestes concessions poguessin estar esgotades o a punt de caducar. Per tant, és veritat, hi ha tota una problemàtica més enllà de l'estrictament tarifària, és necessari que ho contemplem, és necessari que s'estudiï; penso que la iniciativa, d'alguna manera, de la societat civil, a través d'aquestes organitzacions de què s'ha fet esment, a través d'aquesta comissió podran i hauran, espero, de

comparèixer per poder-nos fer avinents tots els seus punts de vista, i a partir d'aquí veure com s'ha de modificar tot això.

Jo només voldria afegir que en el moment en què es van discutir les lleis, quan es va instituir o es va aprovar el cànon per finançar les infraestructures hidràuliques, el company Víctor Gimeno va oposar-s'hi i Iniciativa per Catalunya hi va votar en contra. Nosaltres creïem que això era, i ho dèiem, un impost més que gravava el ciutadà, que això produiria problemes —com n'ha produït— i que en tot cas creïem que les obres d'interès general havien de ser finançades amb càrrec al pressupost de la Generalitat.

El temps ens està donant la raó; encara que jo voldria aprofitar aquest moment, encara que serà objecte de parlar-ne els dies que vénen, si examinem el pressupost, les reduccions dels cànons no s'han traduït en una major aportació de la Generalitat de Catalunya, sinó en una limitació, en una reducció de les inversions. Jo penso que aquest és un mal sistema; jo penso que de cap manera podem acceptar aquest camí, perquè voldria dir que és un intent d'intentar culpabilitzar del retard, o no, d'unes obres els ciutadans que legítimament han considerat que se'ls feia pagar una cosa que no els corresponia, i, per tant, en tot cas, insisteixo que això ho discutirem al seu moment, però deixar-ho dit, perquè també jo crec que, d'aquests aspectes, n'haurem de parlar en aquesta comissió, que és la necessitat d'infraestructures, quines i amb quins ritmes.

Penso que cal entendre una cosa, i és que ho diem, ho verbalitzem, però que en la pràctica jo crec que encara no n'estem convençuts, que és que l'aigua és un recurs escàs. I això, que és, jo diria, una veritat fàcilment constatable, jo crec que encara no està ben après per la mateixa societat. I això implica que, des d'aquí, el Parlament, intentem fer reflexionar i fem una proposta d'un nou model de gestió d'aigua, que passi per optimitzar el consum, que passi per fomentar l'estalvi i per ampliar la reutilització. Jo crec que només serà a través d'un canvi de filosofia, d'un canvi de plantejament, que serà possible determinar quines són les infraestructures que realment són necessàries i, per tant, quines inversions seran necessàries per finançar aquestes infraestructures. Amb el plantejament actual, que a l'hora de la veritat no contempla, no ha pres, no ha fet seu aquest enunciat tan elemental que l'aigua és un recurs escàs, es plantegen de vegades inversions costosíssimes, que alhora, necessàriament, impliquen que s'hagi de gravar d'una manera exagerada els consumidors.

Per tant, jo diria que no anem bé si ho enfoquem només com una discussió de qui ha de pagar i com es distribueix, és a dir, només parlar d'una política de tarifació —que se n'ha de parlar—, sinó que hauríem de ser capaços d'invertir l'enfocament i intentar de veritat fer una nova política en relació amb tot el cicle de l'aigua, i que això ens permetés d'arribar a conclusions qualitativament diferents, sobre les quals avui està plantejat el finançament del consum i de la seva distribució.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de la intervenció de la diputada Dolors Montserrat, complementada posteriorment amb la del senyor Antoni Farrés, realment sí que ara hi ha ben poca cosa a afegir. S'ha fet una presentació de la situació en la qual aquesta comissió es crea; aquesta comissió es constitueix fruit de la declaració final a què es va arribar entre diferents agents socials el 28 de setembre, en relació amb tota la problemàtica de l'aigua. En el setè punt d'aquesta declaració final s'acordava que es prenguéss en consideració i entrés en el Parlament al més ràpid possible, aquesta comissió.

I aleshores aquesta comissió, doncs, té diferents punts per estudiar, com és la política tarifària en el conjunt de Catalunya, que és un punt important; és un punt important perquè, realment, és un punt enrevessat, que l'Administració, amb el tipus de precisions que fa, no ajuda que la gent l'entengui, i, per tant, aquí s'hi haurà de treballar amb molta profunditat; també s'haurà de parlar extensament dels contractes reguladors entre administracions i les concessionàries, i també s'haurà de parlar del reglament-marc de l'abastament d'aigües. Hi havia un altre punt, que ja en aquests moments està contemplat, tot i que segur que també s'hi haurà de dedicar una mica de temps, que és l'anàlisi de les modificacions de les lleis del camp hidràulic que ja s'han produït.

Però bé, tot plegat, aquesta no serà una comissió senzilla, i no serà una comissió senzilla ni pels temes que ha de tractar —tant els tarifaris com, realment, quin és l'ús que fem de l'aigua—, ni per la importància social que té aquesta temàtica. I, per tant, en aquesta comissió s'haurà de fer un esforç per part de tots els qui hi serem representats —que no serem només els partits polítics, sinó també les associacions veïnals, que també, fruit de l'acord que es va prendre, podran assistir, puntualment però amb generositat, en aquesta comissió. Per tant, aquest és un repte important que teníem, que d'alguna manera havia quedat ajornat, ja, en el Pla hidrològic de les conques internes i que ara l'hem de recollir i l'hem d'afrontar amb la importància que es mereix.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Des del Grup Socialista ens sumem també a les manifestacions que han fet en aquests moments els altres grups, perquè aquesta és una creació de comissió amb el suport de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra. És evident que la història ens indica que tots els pobles han tingut problemes a l'hora de disposar d'aigua en condicions, ja sigui per a l'ús de les persones, per a l'agricultura, per a la ramaderia i en aquests moments també per a la indústria, i ha estat motiu de moltes discussions; sempre, l'aigua, ha estat motiu de discussions. No fa gaire dies, consultant..., volia consultar unes dades històriques del meu poble, i el primer

que em va aparèixer era una pila de plets a l'entorn d'una mina d'aigua. Per tant, es reafirma que la història de tots els pobles va, de vegades, molt paral·lela a les problemàtiques de l'aigua.

I avui és evident que els problemes segueixen i ens fa falta a tots seguir parlant de com i d'on —ho plantejava el senyor Farrés més extensament— tindrem aigua i, evidentment, qui ha de pagar els costos que aquesta aigua estigui en condicions. Perquè, evidentment, l'aigua s'ha de captar en un determinat indret, després s'ha de distribuir i, una vegada utilitzada, s'ha de depurar, i tot això té uns costos i unes despeses que hem de pagar entre tots. I com repartim aquestes despeses és el fons del debat, o una part del fons del debat.

És evident que aquest Parlament ha enfocat aquest problema ja dues vegades i amb dues lleis: la Llei de sanejament, l'any 82, per enfocar una part del problema, i, després, la Llei del cànon hidràulic, l'any 90. Però també és evident i es pot constatar que no devem haver encertat massa a l'hora de l'elaboració d'aquestes lleis, perquè no hem complert aquella doble feina que tenim els polítics: per una part, fer una feina de pedagogia per explicar bé quin és el problema, i després intentar-lo solucionar, en segon lloc. Perquè, fonamentalment, el que hem de fer a l'entorn d'aquests dos problemes plantejats, segurament, ho repetixo, no ho hem fet prou bé, perquè avui a la nostra societat segueixen existint problemes i existeix una gran sensibilització a l'entorn d'aquesta problemàtica.

Per tant, les dues lleis han estat —ens sembla— un bon intent d'enfocar el problema, però no han donat avui encara solució a aquesta problemàtica. M'afegeixo a les paraules que deia abans el senyor Farrés, que hem d'entendre tots que l'aigua és un bé escàs i segurament hem de fer molta pedagogia a l'hora d'explicar això i entendre-ho, perquè no solament tractant tota la qüestió dels costos podem trobar-hi solució, sinó que segurament també, en el cicle de l'aigua, hi podem introduir moltes modificacions que no són solament encarables a partir dels costos.

És també veritat que el 28 de setembre vàrem signar un document —que ja se n'ha fet menció— tots els grups polítics amb representació parlamentària, membres de la Plataforma Unitària sobre el Rebut de l'Aigua i el Preu de l'Aigua, el Departament d'Obres Públiques i Política Territorial, també el Departament de Medi Ambient i l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus. Aquest document que vàrem signar contenia diferents punts que s'havien d'anar complint al llarg del temps, i jo voldria avui destacar aquí que ja se'n porten complerts quatre, dels acords que vàrem signar.

En primer lloc, la incorporació dels representants sindicals i del moviment veïnal tant a la Junta de Sanejament com a la Comissió de Seguiment del Pla d'Obres Hidràuliques. Aquest era un primer acord; en aquests moments està complert. Un segon acord que també subscriu el document és la presentació en aquesta cambra, al Parlament, d'una modificació de la Llei de pressupostos que permetés re-

baixar el total del rebut en base a l'aplicació del cànon, d'acord amb un esglaonat de consum que penalitzi els majors consums. Aquesta iniciativa parlamentària ha estat ja començada. Un tercer acord que també ha estat complert és que s'ha procedit per part de la Plataforma a la liquidació a les companyies dels diners retinguts fins ara, encara que part d'alguns membres de la Plataforma no han acceptat això, i la campanya continua. I, en quart lloc, també l'Entitat Metropolitana està complint els seus compromisos respecte a la campanya d'informació al voltant de la Tamgrem. I avui em sembla que, si acordem constituir aquesta comissió d'estudi, complirem el cinquè acord del document que varem signar en el seu dia.

Aquesta comissió d'estudi —ja s'ha dit també— el que pretén és debatre el que sigui convenient respecte al cicle hidràulic, a la política tarifària, al reglament-marc d'abastament d'aigua i també als contractes de les diferents administracions amb les concessionàries. I és evident que tota aquesta campanya que ha existit al voltant de la problemàtica de l'aigua el que ha creat és una gran conscienciació ciutadana entorn d'aquest problema i, sobretot, també, entorn de qui i com s'han de finançar les despeses. Estem convençuts, des del Grup Socialista, i em sembla que des dels altres grups parlamentaris també, que aquesta comissió ens permetrà aprofundir tots aquests temes, i segur que les seves conclusions seran un treball útil per a tots.

Del que acabem de manifestar, per tant, des del Grup Socialista, es pot entendre que donarem ple suport a la constitució d'aquesta comissió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mes de març de l'any 90, aquesta cambra, amb una àmplia majoria —se'n va arribar a dir el «pacte de l'aigua»—, aprovava dues lleis que jo crec que estan a l'origen del que avui farem, o un dels pactes a què avui arribarem en crear la comissió: la Llei d'ordenació i d'abastament de l'aigua a l'àrea de Barcelona en va ser una, i la Llei d'infraestructures hidràuliques va ser l'altra. Van ser dues lleis, recordava, que en el debat parlamentari van obtenir un suport important de la gran majoria dels membres d'aquesta cambra; bàsicament, va ser un acord entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista.

És cert, i estic d'acord amb la senyora Martí, que aquestes lleis, tant l'una com l'altra, i especialment la que fa referència a la que ens ocupa per a la creació d'aquesta comissió, són unes lleis que segurament, per la seva complexitat, per una banda, i per la dificultat i la manca de sensibilitat que encara tenim, segurament, els mateixos polítics i la societat en general, no vam ser capaços d'encertar-les prou. I també puc pronosticar que segurament, després de la comissió i les conclusions a què arribem, previsiblement tampoc l'hauréu encertat prou. Perquè el problema no és fàcil, és un problema complex. El tema de l'aigua és un tema vi-

tal; ha estat, al llarg dels anys..., fins i tot hi ha hagut motius de guerres entre diferents pobles per aquestes qüestions, i, doncs, és molt possible que aquesta comissió, que serà una comissió complexa, una comissió que neix des de la voluntat del pacte i la necessitat de debatre-ho amb profunditat..., veurem, doncs, si som capaços entre tots els polítics, per una banda, i les altres persones, les associacions d'usuaris, etcètera, que aniran compareixent, serem capaços de trobar el desllorigador final.

Tant va ser així que, en un moment determinat i després de l'aprovació de la Llei, ben aviat es va veure que per part dels usuaris hi havia un cert descontent, una certa dificultat; sobretot, jo diria, s'hi introduïa un element nou, que era haver d'incloure en el rebut de l'aigua, doncs, altres tipus de pagaments, i això podia descol·locar una mica el conjunt de la ciutadania. Però, especialment, repeteixo que les juntes, les comissions, les associacions d'usuaris van mostrar la seva preocupació; fins al punt que es va crear una plataforma, una plataforma reivindicativa, de la qual formaven part, bàsicament, els dos sindicats majoritaris, Comissions Obres i la UGT, per una banda, les dues principals associacions d'usuaris per l'altra, els partits polítics i la Confavc —la Confederació de Federacions d'Associacions de Veïns de Catalunya.

A l'acord s'arriba, com ja s'ha dit també, el dia 28 de setembre, amb un ampli consens, amb una amplíssima majoria, donat que els únics que no estan d'acord a signar aquest pacte van ser, precisament, la Confavc, la Confederació de Federacions d'Associacions de Veïns de Catalunya. Ens trobem, doncs, davant d'una situació que, malgrat l'esforç de tothom, no hem arribat a l'acord total; hi ha un sector important que encara està en desacord, i, en definitiva, el que haurem d'intentar en aquesta comissió és anar debatent els temes perquè al final siguem tots els que sí que puguem arribar a un acord total.

Durant aquest període es va anar..., va ser una instrucció que es va donar des de diferents associacions, la instrucció de no pagar el rebut de l'aigua; l'aigua es va anar..., els rebuts, els diners dels rebuts es van anar acumulant en un compte de la mateixa Plataforma, i finalment, com deia també la senyora Martí, bona part d'aquests recursos s'han utilitzat per pagar la Companyia d'Aigües, però no tots: hi ha un sector que, d'això, encara no n'està convençut.

Crec que ens n'hem de sentir satisfets, de la creació d'aquesta comissió —a l'inici; després veurem la complexitat que portarà, què és el que opinarem al final—, perquè formava part d'un dels acords que hi havien a la Plataforma, i —deixin-m'ho dir també en honor de l'anterior conseller de Política Territorial i Obres Públiques— que després de més de vint reunions en el si d'aquesta Plataforma s'arribava a aquest acord que inicialment, com deïem, ens hauria de satisfer tots plegats. Sense defugir —i això m'agradaria que quedés molt clar, avui, amb la solemnitat que representa fer-ho davant de la cambra— que la joia que ens pot produir la creació d'aquesta comissió, pel que representa de pacte i pel que representa d'haver complert un compromís, no ens hau-

ria de fer perdre de vista el gran esforç que haurem de fer tots plegats, la complexitat i —com deia el meu mestre i portaveu fa uns moments i amb to de broma— ens ho podríem..., hi podríem prendre mal; és a dir, és una comissió que haurem d'anar amb molt de compte.

Malgrat tot, no desencisem, doncs, les il·lusions que desperta aquest compromís, i anuncio —com era obvi, per altra banda— que el Grup de Convergència i Unió votarà favorablement la Proposta de la creació d'aquesta comissió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar dempeus?

La Proposta de constitució de la comissió d'estudi sobre la problemàtica del cicle de l'aigua a Catalunya ha estat aprovada per unanimitat.

**Proposta de resolució per la qual es crea
la comissió d'investigació de l'actuació del Govern
de la Generalitat en relació amb les possibles
irregularitats comeses en el cas de la
urbanització la Riera, de Sant Pere de
Torelló (Osona)**

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de l'actuació del Govern de la Generalitat en relació amb les possibles irregularitats comeses en el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló, Osona, presentada pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya, Socialista al Parlament de Catalunya i Popular.

Hi ha algun signant de la proposta que vulgui presentarla? (*Pausa.*) Doncs, passem a la intervenció directa dels grups que ho sol·licitin. El senyor Reguant? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan es tracta de votar una comissió d'investigació, a mi em produeix un cert conflicte, que breument el deduiran vostès, del que jo dic. En principi, per això, deixin-me que afirmi de manera clara i taxativa que jo diré sempre «sí» a totes les comissions d'investigació que es proposin en aquesta cambra, sempre que estiguin fonamentades i que tinguin una finalitat única d'aportar transparència a la gestió pública d'aquells càrrecs o representants del poble. I diré «sí» perquè comporta transparència i també la possibilitat de defensa de la persona que és incriminada. Per tant, «sí» a totes les comissions que facin falta.

Aquesta comissió, per tant, que avui se sol·licita, té ja alguns precedents: dos grups de la cambra, fa mesos, ja havien alertat sobre les possibles irregularitats que hi havia sobre el tema que aquí es tracta de portar en comissió. Hi va haver una compareixença, que va ser la del conseller dimis-

sionari, la qual jo recordo que em va impactar molt, i vaig recolzar l'home, en aquell moment, en el meu posicionament, i vaig deixar potser massa abandonada la responsabilitat política, i va ser una falla meua; d'alguna manera, naturalment, les responsabilitats polítiques a tot representant públic són exigibles en tota hora i moment. Però en aquell moment a mi em va impactar molt el seu paper, i jo vaig dir que em semblava que era suficient la seva aportació per suposar-li innocència, cosa que van fer els altres portaveus millor que jo, i que jo rebutjava les cintes i em creia els seus arguments davant de les cintes. Perquè jo blasmo aquests sistemes de violentar la intimitat de les persones.

Per al tema de Sant Pere de Torelló aquesta comissió té com a finalitat fer l'anàlisi seqüencial, documental, de les institucions que varen tramitar aquella requalificació i aquell afer i que naturalment serà bo que es vegi amb detall per veure si hi ha hagut algun trencament del comportament d'algun càrrec o institució pública.

Deixin-me dir, per això, que la volada d'aquest tema, no la pren com a conseqüència de l'acció dels dos grups parlamentaris que estaven damunt del tema feia mesos, sinó que la pren quan determinada petita premsa, que en parlaré de seguida, li dóna realment una magnitud diferent. Deixin-me dir que la premsa és un instrument bàsic al servei de la democràcia: recordar el Watergate; el tema Iran-Contra, amb el coronel Oliver North; el paper que fa França a *Le Canard Enchaîné*... Però, tristament..., o el tema Roldán, en premsa de l'Estat. Això ha servit a la democràcia; però hi ha un petit sector de premsa, petit, molt petit a Catalunya, que treballa sobre la presumpció de culpabilitat de qualsevulla càrrec públic, que treballa violentant sistemàticament el dret a la intimitat i a la presumpció d'innocència, des d'informacions descontextualitzades, manipulades o falsejades, o dóna patent de prova al rumor calumniós o a la invenció. I, això, ho tenim entre nosaltres, molt petit, si vostès volen, però hi és, i això, tristament, després té un ressò com de patent d'autenticitat, i això és molt perillós per a tots, perquè qualsevulla de nosaltres podem ser incriminats per aquesta via, per la via de la presumpció de culpabilitat. I això crec que hauríem de fer un front comú per bandejar aquest tipus de comportament, per bé que crec que és molt minoritari. Tan minoritari que jo des d'aquí vull dir que no se sap ni qui el paga ni per qui treballa, però que el tenim ficat, petit, entre nosaltres i treballa amb aquesta aurèola de gran profunditat, de credibilitat democràtica que crec que no té.

Vull dir-los que cada vegada que hi ha una comissió —i amb això acabo— em torba i em preocupa pel que m'afecta en la profunditat més íntima del meu jo. Mirin, fa vint anys jo vaig ser víctima d'un procés d'aquest tipus que ara s'estila, que ara s'incrimina un i ara l'altre. En aquell cas el periodista no va acudir mai a cap jutjat; va donar patent de veracitat a les seves deduccions, i va tenir èxit. Jo no he estat mai investigat per ningú, ni he estat mai en cap jutjat, però va tenir èxit; va tenir tant èxit que jo he passat i segueixo passant, encara ara, com a persona corrupta, de passat corrupte, de passat obscur i franquista, quan en aquest

mateix hemicicle hi han diputats que em coneixen de fa molts anys i que poden dir que el meu trajecte ha estat sempre un altre.

Dit això, per això, allò trist de la situació no és això, sinó que també entre nosaltres hi ha qui ha aprofitat aquesta feina de rapinyaire que s'ha fet damunt meu i que s'ha fet i que es fa damunt d'altres diputats d'aquesta cambra, honorables diputats d'aquesta cambra, per determinat grup polític, per treballar vint anys després amb aquelles calúmnies fent-les encara veritat, i encara no les han desmentit. És per això que quan hi ha una comissió crec que s'ha de dir sempre «sí», perquè hi hagi possibilitat de defensa, possibilitat d'aprofundir en la realitat i, a última hora, que cadascú tingui i visqui d'acord amb el seu comportament i amb la seva honorabilitat. Per això diré «sí» a aquesta i «sí» a qualsevol altra, i creguin-me que cada vegada m'és un conflicte, cada vegada que m'he de manifestar per una comissió, perquè no són aquells que més criden i demanen comissions els que més en condicions estan per demanar-les.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyors i senyors diputats, a principis del passat mes de novembre apareixen publicats en un determinat diari tota una sèrie d'esdeveniments que, referits a la requalificació d'uns terrenys al terme de Sant Pere de Torelló, involucren l'ex-conseller de Política Territorial i l'actual alcalde d'aquell municipi de Sant Pere de Torelló. L'ex-conseller Josep Maria Cullell, a l'ex-conseller, se l'acusa de tràfic d'influències i, a l'alcalde, se l'acusa d'irregularitats urbanístiques amb total concomitància amb l'Administració de la Generalitat. I per l'extensió política dels fets i per les imputacions publicades és evident que la notícia va generar conseqüències que en estos moments s'analitzen, històriques, en lo context d'una crisi sense precedents a Catalunya i que serveixen, estos fets i estes conseqüències, per a posar al descobert la tibantor i l'hostilitat que es respira en l'àmbit de la política catalana. I al mig d'este panorama de tibantor i d'hostilitat apareix com a víctima destinada al sacrifici polític l'ex-conseller de Política Territorial, senyor Josep Maria Cullell, possiblement com a solució temerària amb l'objecte de neutralitzar la gravetat de tot un entramat de possibles abusos il·legals, de perversió i de pertorbació que afecten el Consell Executiu, tot això, naturalment, a l'entorn del mateix president de la Generalitat, en tant que responsable màxim de les decisions de govern en l'àmbit de les seves competències.

Lo 31 de juliol de 1991, Joan Vilaró obté un crèdit de 30 milions de pessetes concedit per l'Institut Català de Finances, representat en aquell moment per Jordi Planasdemunt —això només ho dic a efectes d'identificació—; garantia de l'operació: hipoteca d'una finca denominada la Riera, de 65 hectàrees, valorada en 55,8 milions de pessetes i classificada com a reserva natural d'interès local. El desembre de 1991, cinc mesos després, l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló va aprovar la modificació de les normes subsidiàries, que en

conseqüència vénen a modificar la classificació de la finca de can Riera; es van requalificar 14 hectàrees de les 65 com a sòl edificable. El 6 de març de 1992, tres mesos després, Joan Vilaró formalitza notarialment la segregació de la finca en dues parts: una part denominada les Famades, de 8,7 hectàrees, i una altra part amb la resta, de 56 hectàrees. Lo mateix 6 de març de 1992, l'alcalde de Sant Pere de Torelló, en nom i representació de l'Ajuntament, procedeix a la compra de 56 hectàrees per un import de 69 milions de pessetes. Continuant amb aquest 6 de març de 1992, l'Institut Català de Finances concedeix un crèdit per afrontar l'operació de compra d'aquestes 56 hectàrees, crèdit de 69 milions de pessetes, i com a garantia hipotecària la mateixa finca que ja estava hipotecada per la concessió d'un crèdit anterior de 30 milions de pessetes a favor de Joan Vilaró.

Este antecedent ve a significar que tant lo crèdit de 30 milions de pessetes concedit en un principi a Joan Vilaró com lo crèdit posterior a l'Ajuntament de 69 milions de pessetes són dos crèdits que, a falta de major informació, que ens la donarà la comissió d'investigació, podrien estar concedits de forma irregular per part de l'Institut Català de Finances, de la tramitació inicial dels quals se desprèn una tramitació especial en tant que en lo moment de la concessió dels dos crèdits, lo primer, de 30 milions de pessetes, no estava degudament garantit per la classificació de no urbanitzable de la finca hipotecària, i el segon, de 69 milions de pessetes, perquè la garantia —és de suposar— estava constituïda pel que s'anomena «segona hipoteca», element o mecanisme desestimat, antiquat i avorrit en la pràctica bancària de concessió de crèdits hipotecaris.

Trenta dies després, lo 6 d'abril de 1992, lo *Diari Oficial de la Generalitat* publica la convocatòria d'atorgament de subvencions destinades als municipis per a executar la construcció de «vivendes» de protecció oficial. Lo dia 7 de maig de 1992, un mes després, Joan Vilaró constitueix a Barcelona la societat Estilo y Decoración del Vallés Occidental, Sociedad Limitada, i el mateix dia i davant del mateix notari se procedeix a la venda de la finca les Famades, de 8,7 hectàrees, per valor de 3 milions de pessetes, que passa a ser propietat de la societat limitada en qüestió.

Continuant amb aquest 7 de maig de 1992 —dóna unes feines això... (*remor de veus*)—, l'esposa de Joan Vilaró, Adelaida Lozoya, en nom i representació de la societat Estilo y Decoración del Vallés Occidental, dona entrada a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló d'una opció de compra de la finca les Famades per un valor de 90 milions de pessetes; és a dir, en qüestió d'hores, la finca sofreix una transformació quantitativa extraordinària quan lo seu valor de 3 milions de pessetes, en hores, se converteix en 90 milions de pessetes, i on sobren los comentaris sobre aquesta condició espectacular.

Set dies després, lo 14 de maig del 92, l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló promou l'expedient d'inclusió de la finca les Famades a la convocatòria de subvencions, fent constar que el pla de construcció era d'iniciativa privada, és a dir, de Joan Vilaró, i mentrestant l'autor del projecte era

l'arquitecte municipal Jaume Canals. La sol·licitud se formula per 180 milions de pessetes, dels quals 90 se destinen a obres d'urbanització.

Per a l'aprovació del Pla parcial de la Riera era condició necessària que amb anterioritat s'acordés la requalificació dels terrenys classificats com a reserva natural d'interès local i per consegüent l'obligació també de modificar les normes subsidiàries que afectaven el municipi. Com que l'expedient de modificació de les normes subsidiàries, aprovat pel Ple de l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló el dia 13 de març del 92, havia quedat en situació de suspensió precautòria a la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat, perquè en la pràctica la modificació de les normes subsidiàries venia a significar una revisió encoberta del planejament urbanístic del municipi, l'Ajuntament, a mitjans del mes de juliol del 92, va aprovar la revisió d'estes normes subsidiàries en un ple extraordinari, acord que va entrar a la Direcció General d'Urbanisme aquell dia 22 del mes de juliol de 1992.

En estes condicions, el 30 de juliol de 1992, vuit dies més tard, la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge de la Generalitat va aprovar la concessió de 160 milions de pessetes per a construir setanta-dues «vivendes» al municipi de Sant Pere de Torelló, i al final el dia 28 d'octubre del 92 la societat municipal Promocions Locals de Sant Pere de Torelló, que presideix el mateix alcalde Ramón Vaqué, va acordar l'adquisició de la finca les Famades per 90 milions de pessetes, amb la consegüent subrogació del Pla de «vivendes» la Riera, de protecció oficial.

Los esdeveniments van precipitar les conseqüències: l'ex-conseller Josep Maria Cullerell, amb una decisió que en principi honra la seva persona, va compareixer davant del Parlament de Catalunya, en l'espai de la Comissió parlamentària de la seva competència, no tant per afrontar o justificar los procediments administratius i jurídics que rodegen los fets de Sant Pere de Torelló, publicats cronològicament i que, en tot cas, afectarien los responsables polítics de 1992, amb decisions executives perfectament contrastades, com així es demostra d'una querella criminal presentada al Jutjat número 31 de Barcelona; no es va presentar tant per a això el senyor Cullerell, sinó que la seva compareixença es va fonamentar, primer, a desmentir una situació patrimonial que se li atribuïa i una conversa telefònica, i, en segon terme, la compareixença, com a acte final, se va fonamentar en la comunicació formal de la seua dimissió, en opinió nostra com a conseqüència dels qui contra la seua persona han «quebrantat» el principi natural de fidelitat i de lleialtat individual, condicions que van més enllà de qualsevol transcendència política, personal o partidista.

En tot este procés que, tret d'error o omissió, hem intentat detallar de manera cronològica, en tot este procés sembla que intervé l'anterior conseller d'Obres Públiques i de Política Territorial, senyor Josep Maria Cullerell, cunyat de Joan Vilaró, però també s'ha de fer constar que en aquella època era només diputat a Corts i regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Amb estos antecedents resulta molt difícil evitar una

comissió d'investigació i, per consegüent, l'acord de tots los grups parlamentaris determina la conveniència que es posin al descobert tots los fets que rodegen este lamentable incident. Per això el Grup Popular, a més de firmar la proposta conjunta, expressem lo nostre vot afirmatiu a la constitució d'esta comissió d'investigació, objecte d'este punt de l'ordre del dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. (*Remor de veus.*) Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, d'acord amb el que varem manifestar en la compareixença del senyor Cullerell, en aquells moments conseller de Política Territorial, en una de les últimes comissions de Política Territorial, nosaltres varem manifestar-nos favorables, i en aquest sentit varem signar la sol·licitud corresponent de constitució d'una comissió d'investigació, i diu en el text original «per esclarir les activitats del conjunt del Govern de la Generalitat al voltant del procediment de requalificació i venda de la finca de la Riera, del municipi de Sant Pere de Torelló».

Per tant, nosaltres avui votarem favorablement la constitució d'aquesta comissió, i també volem manifestar que tenim un clar judici previ o un *pre-judici*. En el procediment de modificació de tramitació..., en el procediment administratiu que hi ha hagut al voltant d'aquesta actuació, suficientment documentat, jo els puc ben assegurar que per a un ciutadà normal, en condicions normals, en un temps normal i amb la tramitació normal –tal com dèiem en aquella compareixença– és impossible d'obtenir els resultats que es varen produir. És impossible. I de l'examen, com farem, de nombrosíssima documentació administrativa es demostrarà i es posarà de manifest que, efectivament, el procediment administratiu està ple d'irregularitats. Per malament que funcioni l'Administració, és impossible que amb un sol expedient hi hagin tantes infraccions; moltes vegades som crítics de com funciona l'Administració, però els puc ben assegurar..., i estic segur que els diputats i diputades que han tingut accés i coneixement a determinats documents, en aquests moments, també n'estan convençuts.

I a més a més tot això en un moment en què l'atenció del públic estava centrada en uns esdeveniments, com era la inauguració dels Jocs Olímpics, i en aquell moment, la setmana de la inauguració dels Jocs Olímpics, no sé si per la teoria administrativa nova que ahir ens varen explicar que en la segona quinzena del mes de juliol hi ha molta més celeritat administrativa i s'aprova tot i passa tot, allò, bou per bèstia grossa, efectivament, des del 22 de juliol fins al dia 30 es prenen una quantitat de resolucions d'actes administratius absolutament incomprensible per a qualsevol ciutadà que estigui avesat a tractar amb l'Administració en aquest tipus d'afers.

I no sé si és una mostra de la capacitat d'aquest país i de la preparació dels seus homes i dones, sinó que a través de l'expedient apareixen personatges que són capaços de tenir fins i tot triples condicions: redactors del projecte, arquitecte-

tes municipals, secretaris accidentals habilitats, tot concentrat en una sola persona, és quasi, allò, possible trobar un full..., no existeix, però es podria confeccionar un mateix document amb tres signatures de la mateixa persona, amb tres «gorros» —si m'ho permeten—, amb tres condicions, amb tres funcions.

El muntatge i els mecanismes que l'Administració s'ha dotat, precisament per garantir les funcions d'assegurar la legalitat i la intervenció dels actes que prenen fins i tot els polítics, és evident, vull dir, que aquestes cauteles que existeixen en l'actual legislació són, precisament, per evitar —per evitar— que es donin situacions d'aquestes. I la veritat és que això recorda temps polítics passats, com també recorda temps polítics passats l'actuació de determinades autoritats, en aquest cas locals, amb documents que jo crec que enllacen amb la més pura tradició caciquil que pugui existir en el nostre país. Hi han actuacions de cacic.

I per què tot això? Perquè nosaltres pensem que aquí, en algun moment, algú va prendre una decisió, i és que, amb un empresari amb dificultats, havia de fer-se tot allò que fos necessari per tal que pogués obtenir el màxim rendiment d'una finca que té a Sant Pere de Torelló. I a partir d'aquí hi ha un conjunt d'activitats administratives i de gestions per fer possible obtenir el màxim de rendiment. Fins a cinc conselleries de la Generalitat hi intervenen, i fins a cinc conselleries de la Generalitat actuen d'una manera que per a un ciutadà normal, en condicions normals i pel procediment normal, és impossible que actuïn. Balls de números, balls de dades, balls de modificacions en els seus expedients, i a partir d'aquí el que es tracta d'establir és quines relacions de causalitat existeixen entre aquests fets objectius, fonamentats amb la documentació administrativa, si és que hi va haver una conjuminació astral que va fer possible que per les forces tellúriques administratives es donessin tota aquesta sèrie de circumstàncies o si hi va haver algú que tenia l'encàrrec de fer rutllar aquests expedients.

I en la compareixença —i sense, efectivament, posar en dubte la presumpció d'innocència que qualsevol persona té— se'ns va dir: «Jo no he fet cap gestió il·lícita.» D'acord. Però hi ha determinats tipus que s'han definit últimament, que no necessàriament impliquen el caràcter il·lícit dels actes, sinó, en tot cas, veure els procediments a través dels quals s'obtenen aquests actes o aquestes resolucions lícites. Per tant —i aquí hi entra també..., i amb això no vull dir que ho hem de situar en el camp penal, sinó en el polític—, es tracta de veure fins on han arribat, fins on han existit aquestes possibles relacions.

També se'ns deia —també se'ns deia—: «En aquell moment no era conseller de la Generalitat; era diputat, era regidor de l'Ajuntament de Barcelona.» Caldrà veure, efectivament, si existeix la relació de causalitat, però almenys al nostre criteri això no seria en tot cas una circumstància exculpatòria o d'atenuació, sinó al contrari —sinó al contrari. Jo crec que si això pogués establir-se seria encara una circumstància que faria més greu la situació. Per què? Perquè posaria en evidència, en el supòsit que això s'hagués

posat, que sense tenir cap responsabilitat en l'estructura político-administrativa de la Generalitat, es disposa de directors generals, departaments i serveis, com si d'alguna manera un disposés d'allò que és seu, d'allò que és el seu —jo diria— patrimoni privat. És el que nosaltres denunciàvem, la concepció patrimonial de Catalunya i de l'Administració de la Generalitat com un patrimoni d'uns quants que en disposen lliurement, i el fet que es tingui o no es tingui la condició de conseller o d'un alt càrrec de la Generalitat és absolutament irrellevant per a uns determinats nivells; no és absolutament cap inconvenient perquè puguin concertar-se o no concertar-se reunions amb directors generals per poder acordar determinades coses. I, això, cal aclarir-ho, i això cal veure si s'ha produït o no s'ha produït, però jo voldria sortir al pas d'aquestes dues qüestions.

Finalment, per a nosaltres avui és un dia molt trist, i ho dic molt preocupat. Jo penso que en aquests moments estem constatant un cert fracàs del Parlament de Catalunya, tal com s'ha dit abans. En els mesos anteriors aquí hi han hagut iniciatives parlamentàries de molts tipus que, una darrere l'altra, de les que s'ha fet esment i algunes altres —també hi han hagut preguntes—, que, una darrere l'altra, pel corró parlamentari han sigut desestimades.

I uns fets aliens a la dinàmica i a la vida del Parlament provoquen, primer, la dimissió d'un conseller; segon, que avui en aquests moments estiguem a punt d'aprovar per unanimitat la creació d'una comissió d'investigació, i jo em pregunto: és que el Parlament en aquests moments va a remolc d'impulsos externs? No estem constatant d'una manera pública i solemne la incapacitat que té aquest Parlament per fer les seves funcions de fiscalització i control de l'Executiu i, en definitiva, del conjunt de l'Administració de la Generalitat? Si això és així, alguna cosa deu passar, alguna cosa no funciona, alguna cosa del Reglament o del tarannà o de la manera de fer política que hi ha en aquest país no està funcionant quan la representació popular, amb els mecanismes democràtics, és incapaç de tirar endavant l'esclariment d'uns determinats fets per poder establir determinades responsabilitats en funció de les circumstàncies que s'hagin donat, i per impulsos externs a aquest Parlament i contraris a les resolucions que prèviament ha adoptat aquest Parlament, finalment, el Parlament ha de rectificar, ha d'entrar i ha d'investigar.

I aquest és un fet que em preocupa molt, més enllà de les responsabilitats concretes que hi pugui haver en aquest cas; aquest penso que és, de veritat, el fet transcendent que avui estem discutint. Avui estem constatant que el Parlament de Catalunya, en el seu funcionament habitual, no és un instrument suficient com per fer aquella tasca que, de fer-la ben feta, donaria tranquil·litat als conciutadans i, realment, actuaria en representació de les opinions i seria veritable representant de les opinions d'aquests ciutadans.

Si continuem per aquest camí, si les investigacions d'aquest Parlament s'han de circumscriure als impulsos externs, lícits o il·lícits —il·lícits en aquest cas— però, fins i tot, més encara al nostre favor, que hem d'actuar en funció

d'impulsos il·lícits, penso que, d'alguna manera, més que una reforma mecànica del Reglament, més valdria que també abordéssim algun tipus de nivell de discussió política seriosa per assegurar que, de veritat, el Parlament de Catalunya fa i compleix les funcions per les quals tots nosaltres no solament hem treballat, sinó que més d'una garrota hem rebut per fer-ho possible. D'altra manera, és el fracàs del Parlament.

Per totes aquestes raons, evidentment, nosaltres votarem a favor de la constitució de la comissió d'investigació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, òbviament, es posicionarà de manera favorable al voltant d'aquesta Proposta de creació d'una comissió d'investigació, de la qual som el primer dels signants, juntament amb altres tres grups de la cambra, per tal d'investigar quina ha estat la intervenció dels diferents departaments del Govern de la Generalitat i dels seus responsables al voltant de l'afer de la urbanització de la Riera, de Sant Pere de Torelló.

És el nostre desig que aquesta comissió treballi sense impediments de cap tipus, actuï sense limitacions, arribi a conclusions i que al final alliberi de responsabilitats polítiques o bé en confereixi a qui calgui, i a qui calgui vol dir a qui calgui, sigui qui sigui i es trobi on es trobi.

L'objectiu de la comissió no és, doncs, el d'intervenir o reflexionar al voltant de la veracitat o no de determinades converses telefòniques. Aquest ja va ser el motiu de la compareixença de l'aleshores conseller Culler en la Comissió de Política Territorial; és un tema que sempre i en cada ocasió que hem sol·licitat nosaltres la creació d'una comissió d'investigació se'ns ha recordat fins ara, des del primer dels grups que dona suport a la majoria, des d'ahir també, del segon dels grups que dona suport a la majoria, que això es troba en mans de la justícia, i en el cas concret de la veracitat o no de les escoltes telefòniques és un tema aquest, pràcticament, de tècnica policial o, fins i tot, d'investigació policial.

Nosaltres vam dir en aquell moment en què el conseller Culler ens feia conèixer la seva dimissió, que rebutjàvem radicalment els mètodes deshonestos a partir dels quals s'hagués pogut obtenir aquella informació o qualsevol altra informació, perquè per a nosaltres el respecte a la vida privada de la gent era un valor fonamental de tota societat democràtica. Altrament, dèiem: «Això serà la selva i ho serà per a tothom, i a la selva només dicta la llei qui té més poder, i el poder sempre és econòmic, i primordialment econòmic, i primerament econòmic; només dicta el poder qui té exactament aquest marge d'actuació econòmica.»

Sí, doncs, al fet que aquesta comissió investigui l'actuació del Govern de la Generalitat i de qui calgui en relació amb l'afer de Sant Pere de Torelló. Aquesta va ser, d'altra banda, la voluntat que ens va expressar en aquell moment un membre del Govern de Catalunya, el senyor Josep Maria Culler. Però tampoc que ningú no s'enganyi: investigant

només l'afer de la Riera, en realitat investiguem molt més; el que fem és un acte exemplar davant la societat catalana. Estem investigant si hi ha hagut, si hi ha sovint encara tractes de favor, agilitat en els tràmits, es tracti de l'estació de l'any en què es tracti, partidisme o amiguisme en l'actuació institucional. Dit d'una altra manera: si l'adopció o no de mesures administratives, polítiques —diguem-ho clar—, econòmiques es fa d'acord amb l'interès comú, amb els interessos generals de la gent, o bé es fa de conformitat a allò que convé només a unes persones determinades, avalades tan sols —i no és poc— potser per unes sigles, potser per algun alt càrrec, potser per alguns vincles familiars o professionals.

La comissió determinarà la correcció i la lògica o no de les mesures adoptades per les administracions en aquest cas, però hi ha també, i sobretot hi hauria d'haver també en aquest Parlament, la correcció política, l'adequació moral, l'encert ètic de tots i cadascun dels passos que s'hauran fet, i cadascun d'aquests conceptes passa ara, com mai, per una crisi profunda.

I és evident que durant el franquisme —i sovint s'oblida— hi havia corrupció, hi havia una institucionalització de la corrupció, però nosaltres vam lluitar i vam combatre —o no?— per construir tota una altra cosa.

Del perfil que adopti la comissió, de l'objectivitat de la comissió, del marge real de maniobra de la comissió, en dependrà, i en poden estar segurs, la credibilitat política d'aquest Parlament, d'aquests grups parlamentaris, d'aquests diputats i d'aquestes diputades. I quan diem «credibilitat» volem dir exactament això: si serem capaços tots, totes, que la gent ens cregui; si ens podrem allunyar d'aquella situació de ficció, de representació teatral, de pura escenificació que tan sovint adopten certes intervencions i certs gestos. I hem de confessar-los que algunes de les intervencions i alguns dels gestos que hem sentit en sessions no gaire llunyanes ens fan ser profundament escèptics, no tan sols, com deia aquell, en matèria de religió, sinó en un camp bastant més ampli: sobre la voluntat real de qui pot, si és que vol, de fet, canviar les coses, i canviar les coses vol dir alterar, modificar uns estils d'actuació viciats.

La majoria absoluta ha acompanyat en massa ocasions —ho vam dir en el seu moment, ho repetim ara— una determinada impunitat no menys absoluta, per acció, per omissió, per por o —encara pitjor— per indiferència. Ha afavorit en certs estaments de la coalició governant —i certs estaments, també ho vam dir en el seu moment, no són tots els estaments, ni majoritàriament tots— una concepció feudal del país i de les seves institucions, concepció que, davant de tota crítica, alçava sempre la muralla impenetrable de la impunitat d'una majoria absoluta democràticament aconseguida. La majoria absoluta no pot ser mai la carta blanca per ocultar allò que en qualsevol societat que es vulgui sana i democràticament lliure i socialment madura no es pot ocultar mai.

Shakespeare assegurava que «alguna cosa fa olor de podrit a Dinamarca». L'autor anglès no ha pogut conèixer la

Catalunya d'avui; desgraciadament, no li mancarien ocasions per aplicar aquesta frase a la Catalunya d'avui. I aquesta és la qüestió: no ens serveix de res dir que a Espanya també passa, que a França també passa, que a Itàlia també passa, perquè aquest és el Parlament de Catalunya, aquesta és la societat catalana, aquest és el poble davant del qual nosaltres hem de retre comptes, perquè és per aquest poble que hem estat escollits. Aquesta és la qüestió: aquesta Catalunya de les irregularitats, aquesta Catalunya dels negocis foscos, aquesta Catalunya de l'ús partidista de les institucions a benefici propi, aquesta Catalunya que alguns estan construint, aquesta és la Catalunya que volem deixar com a herència als nostres fills i filles? No és aquest el país pel qual tanta gent va lluitar durant tants anys i de manera tan difícil. La Catalunya dels escàndols, la Catalunya dels corruptes ha d'esquitxar només qui s'ho mereixi, i deixar lliures de tota sospita els que no hi tenen res a veure. I qui pot ha de canviar de rumb, d'estil i, en molts casos, també de persones.

Si la comissió serveix per als seus objectius, si té les mans lliures —totes—, si no acaba essent una paròdia de res, benvinguda sigui; si no, no val la pena ni que arribi a constituir-se. A tots, a totes, més enllà de les sigles que avui ens acullen i de vegades fins i tot ens representen i en ocasions fins i tot satisfactòriament —segons els casos—, a tots ens convé fer foc nou, perquè del que es tracta, amb culpabilitats o innocències, és de recuperar davant de la nostra gent, dels nostres veïns, de la gent normal del carrer la credibilitat malmesa i la confiança perduda.

Deixin-me dir que ens ho mereixem. Tots els polítics no som iguals, tots no volem viure sota sospita permanent ni amagar la nostra condició de polítics. No és per això que ens va escollir la gent, ni és per això que ens hi vam presentar. «Servidors de l'Estat» s'anomenen aquells polítics que tenen un estat propi i a més a més s'hi identifiquen; els que no entrem en aquesta categoria i no volem tampoc construir des del silenci o l'omissió una Catalunya negoci, sinó una Catalunya nació, feta de gent honesta, tenim tot el dret del món a reclamar la veritat, tenim tot el dret del món a fer que la gent separi la gent corrupta, *sigui qui sigui*, de la immensa majoria de la gent, polítics o no. Ha de quedar clar, doncs, que nosaltres —i poso èmfasi en el «nosaltres»—, més enllà de totes i cadascuna de les sigles, de *totes* les sigles, nosaltres no som d'eixe món.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que ja, després de catorze anys en aquesta cambra, un està habituat, diguem-ne, a moltes circumstàncies. La d'avui no deixa de sorprendre'm una mica, perquè és la constatació de com de vegades l'aparença política desvirtua o dissimula d'una manera notable el que és la realitat d'un procediment polític. Perquè la realitat del

procediment polític que avui em porta a aquesta tribuna és que anem a constituir una comissió d'investigació entorn als afers succeïts a Sant Pere de Torelló; una comissió d'investigació que es constituirà per unanimitat, i no revelo cap secret. Hi ha una proposta de quatre grups, els quatre grups de l'oposició que varem signar, i una proposta transaccional del Grup de la majoria que tots els grups hem signat; òbviament, per tant, el destí final o el resultat final d'aquesta operació és que aprovarem una comissió d'investigació que sabem els continguts amb els quals es presenta. Per tant, dic això perquè jo crec que aquest és un debat que ja s'ha realitzat, i justament el debat que hem realitzat és el que condueix a la constitució de la comissió d'investigació; ben diferent, per exemple, a altres processos de comissió d'investigació, com vam poder veure ahir mateix.

Què ha succeït? Home, és obvi que les darreres setmanes, mesos, Sant Pere de Torelló ha esdevingut un municipi famós en els mitjans televisius, en els mitjans escrits, etcètera, perquè determinades operacions de caràcter urbanístic varen ser denunciades pels grups de l'oposició i varen conduir, finalment, a la dimissió i a la posterior substitució del conseller de Política Territorial, el senyor Josep Maria Culler. Es va aprovar un projecte d'urbanització a Sant Pere de Torelló després d'una tramitació molt accelerada tant del mateix Pla parcial com de la revisió del Pla general, una revisió del Pla general sense justificació per passar un sòl d'especial protecció a sòl urbanitzable en una zona allunyada i aïllada, que al poble de Sant Pere de Torelló no sembla gaire adequat realitzar. I a més a més es va fer sense sotmetre la revisió de les normes a informació pública, la qual cosa provoca una indefensió notable dels ciutadans.

Però, ho repeteixo, tot això és un debat realitzat; debat realitzat el dia 4 de novembre a la Comissió de Política Territorial del Parlament quan, a sol·licitud del Grup Socialista, es va demanar la compareixença del director general d'Urbanisme, el senyor Solans. I allà tots els grups varen tenir oportunitat de formular les preguntes corresponents entorn d'aquest afer.

Haig de confessar que les preguntes que varen formular els meus companys de grup —la senyora Rosa Martí, el senyor Joan Oliart i el senyor Antoni Noguer— no van tenir una resposta satisfactòria per part del director general d'Urbanisme de la Generalitat, i això va conduir a la compareixença posterior del senyor Culler i al seu anunci davant del Parlament de la seva dimissió. Hi va haver una altra iniciativa, també del Grup Socialista, entorn de Sant Pere de Torelló: la presentació, el dia 15 de febrer del 94, d'una proposició no de llei on es posaven de manifest aquestes suposades irregularitats urbanístiques i es demanava que es paral·litzessin immediatament les obres d'urbanització iniciades en el Pla parcial de la Riera, de Sant Pere de Torelló, mentrestant no es clarifiqués tota la problemàtica legal i urbanística sorgida a l'entorn d'aquest projecte. I avui seria bo que adoptéssim, també per unanimitat, un procediment de caràcter similar: que, durant el temps que durés la investigació de la comissió que anem a constituir, es paral·litzessin

aquestes obres. I dic això perquè de nou és una compareixença de la Conselleria –o del director general– i és una iniciativa del Grup Socialista les que provoquen també un debat necessari.

I nosaltres vam demanar aquesta comissió d'investigació després d'escoltar el conseller de Política Territorial, el senyor Cullerell, que, responsable dels seus actes, dimitia davant del Parlament i demanava al mateix temps, per alliberar de tota responsabilitat el seu propi nom, que es constituís una comissió d'investigació. Jo crec que perdre de vista aquest fet real és perdre de vista quelcom molt important en política; de la mateixa manera que tampoc podem perdre de vista el que suposa la constitució, l'intent de la constitució, repetida per segona vegada, d'una comissió d'investigació, que es veu abocada al fracàs perquè tres setmanes abans ja s'ha rebutjat per la majoria..., a la constitució d'una comissió d'investigació per unanimitat de tota la cambra. Si això no s'és capaç de distingir, és que s'és capaç de distingir poques coses en política o en una vida normal.

Per tant, jo crec que és absolutament necessària, convenient, la constitució d'aquesta comissió d'investigació per aclarir tot el que s'hagi d'aclarir: el procés administratiu i tot el que va comportar per fer viable aquesta operació urbanística, sense cap perjudici previ, contràriament, per alliberar aquell que pugui ser alliberat o per inculpar o responsabilitzar aquell que hagi de ser culpabilitzat o responsabilitzat. Jo estic convençut que amb la majoria absoluta, o unanimitat, perdó, de tota aquesta cambra donant suport a aquesta comissió d'investigació trobarem, efectivament, els instruments necessaris per fer útil el treball d'aquesta comissió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto a la tribuna en nom de l'únic grup que dóna suport al Govern de la Generalitat de Catalunya, i també en nom d'un conjunt de diputats que fa uns dies vam signar una petició, una sol·licitud de constitució d'una comissió d'investigació; sol·licitud que apareix publicada en el *Butlletí* número 281, d'ahir, dijous, 1 de desembre, i que porta el número de Registre 23838.

Com vostès saben, senyores i senyors diputats, la companyia d'aviació civil Iberia té enormes problemes. Fa unes setmanes, el Parlament d'Andalusia em va fer l'honor de demanar-me que actués de ponent en una ponència, dintre d'un conjunt de jornades, sobre els reglaments dels parlaments autonòmics i la seva revisió –això de la «revisió» pot sonar a molta gent. Bé, aleshores, com deia, com que la companyia d'aviació Iberia té molts problemes, hi ha jornades de vaga, i, per tant, en comptes de poder anar a Sevilla aquella tarda a explicar la meua ponència, em vaig veure obligat a marxar-hi el matí a primera hora perquè hi havia vols mínims. I això em va donar una oportunitat que ara crec que és molt adequat de parlar-ne, que és que, quan vaig

arribar al Parlament –magnífic palau, molt diferent del nostre, però també de gran bellesa i de gran prestigi–, em vaig trobar a l'atzar que en aquells moments es reunia un ponència que discutia el tema de les comissions d'investigació en les cambres autonòmiques, i vaig tenir la felicitat coincidència amb el senyor Roc Fuentes i amb el senyor Higinio Clotas, que també havien estat convidats per altres temes. I aleshores, en aquesta ponència, en aquesta Comissió que discutien representants de totes les comunitats autonòmiques, hi va haver un principi unànim: que les comissions d'investigació als parlaments autonòmics no servien per a res. Fins i tot el senyor Roc Fuentes recordarà una senyora molt amable i molt simpàtica, d'un color polític similar al seu i que representava l'Asamblea de la Comunidad de Madrid..., doncs, va anar molt més enllà; però bé, el senyor Roc Fuentes ja sap el que ella deia. I quan jo vaig intervenir per explicar el que havíem fet al Parlament de Catalunya per potenciar aquesta capacitat investigadora, podent arribar a exigir als ciutadans –cosa que no podem fer– que compareguessin davant del Parlament, diversos oradors em van dir: «Això és impossible, això és inconstitucional, perquè hi ha una llei orgànica, fruit de la Constitució, que diu que només les Corts Generals tenen aquests privilegis.»

Bé, aquesta introducció, potser per canviar una mica l'atmosfera que s'estava produint, em sembla que justifica plenament, almenys als meus ulls justifica plenament aquesta constant i persistent i impertèrrita actitud de negar-me –de negar-me almenys a títol personal– a constituir comissions d'investigació al Parlament de Catalunya, com a mínim, mentre no canviés el nostre marc competencial.

A part d'això –i aquí també se n'ha parlat molt–, evidentment, tot tipus de comissió d'investigació, amb o sense competències suficients, quan hi ha actuacions judicials per entremig..., em sembla que ja seria perdre el temps tornar a insistir en el caràcter totalment inútil, donada la legítima i constitucional independència del poder judicial. I, pel que vostès han explicat i pel que tots sabem i pel que el senyor Cullerell, per exemple, va explicar en la seva compareixença el dia 18, tant ell amb el tema de les cintes com a nivell local d'aquest municipi de Sant Pere de Torelló, les querelles criminals i civils voleien pertot arreu. I, per tant, considero que seria, o serà, molt difícil poder intervenir, poder investigar alguna cosa i que, d'una manera o altra, no topéssim amb el poder judicial i la seva llibertat i la seva opacitat, legítima i legal, enfront del poder legislatiu, com vam tenir ocasió de sofrir en les nostres carns a l'última comissió d'investigació que vam quedar.

Bé, per tant, doncs, la nostra posició és, senyor Roc Fuentes –i per això vostè, quan ahir em deia: «A veure què dirà demà el senyor Escudé, quan avui s'oposa a la constitució d'una comissió i demà ens dirà que sí»...–, doncs, és això: jo continuo oposant-mi, i, a la proposta que fan vostès, m'hi oposo, i, a la proposta que fem els nostres companys, m'hi oposo. Ara, per què, en definitiva, acceptem constituir una comissió d'investigació? Això, només llegint la introducció, l'exposició de motius de la nostra Proposta, queda

claríssim. Com vostès saben perfectament –almenys els que van participar en la sessió informativa de l'honorable conseller, en aquells moments senyor Josep Maria Culler, el dia 18 del mes de novembre–, va ser a petició d'ell que es va produir, es va plantejar aquest tema. El senyor Culler, després de fer una explicació molt fàcil, molt entenedora, molt convincent, que tots vam manifestar que hi estàvem plenament d'acord i convençuts, va acabar –fruit, diria jo, de la seva angoixa d'una situació injusta i totalment arbitrària en què es trobava– dient: «Doncs, que puc fer més per demostrar la meua innocència? Escoltin, que, el Parlament de Catalunya, demano que sobre aquest tema creï una comissió d'investigació.» I per això nosaltres, i només per això, per donar satisfacció al nostre company injustament perseguit, nosaltres donem suport a la comissió d'investigació.

Aleshores, s'ha creat una situació una mica estranya: que tots els grups de la cambra anàvem fent hermenèutica –o alguns grups de la cambra, entre els quals m'hi compto– sobre què havia demanat que s'investigués el senyor Culler. Uns grups van entendre o diuen haver entès que es volia investigar l'actuació del Govern de la Generalitat, possibles irregularitats... –no sé què diuen–, i el nostre Grup va dir: «Què ens ha vingut explicar el senyor Culler? La qüestió de les seves cintes, explica tot el que ell fa, i demana un sobrepuig d'ajuda a través d'una comissió d'investigació.» I aquesta és i era la nostra petició.

Aleshores, som en una cambra democràtica; els grups parlamentaris, tots, som responsables; la negociació i el consens és un bé comú a tots, i aleshores tots..., i jo els agraeixo a tots vostès, des del senyor Reguant, que ha estat el primer a parlar, fins al senyor Clotas, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, l'esforç que han fet –nosaltres també l'hem fet, i crec que l'hem fet més que ningú– per arribar a un acord. I, a aquest acord, s'hi ha arribat, i algú, més o menys d'esquitlletes, s'hi ha referit.

En aquests moments, senyor president, disposem d'una esmena transaccional que conjumina, fins allà on tots, lliurement, hem arribat a concordar, les propostes d'uns i dels altres. Ara, òbviament, reglamentàriament, per poder sotmetre a la consideració de la cambra aquesta esmena transaccional, caldria..., i jo, a l'empara de l'article 62, apartat 4, del Reglament, demano –i suposo que els meus companys portaveus també fan la mateixa petició–, demanaria ampliació, senyor president, de l'ordre del dia, en el sentit que s'incorpori, com a punt cinquè bis o el número que sigui, la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de converses telefòniques relatives a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló, a la qual jo feia referència, i que, donant per fet que això s'admet, aleshores, de forma paral·lela, davant d'aquestes dues propostes, tots els grups presentem una esmena transaccional, que suposarà, òbviament, la retirada d'una i altra. I jo, ja, autoritzat pels meus companys, els cinquanta-quatre companys que han signat la nostra Proposta, retiro aquesta Proposta de sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació sobre les escoltes telefòniques a Sant Pere de Torelló, en benefici d'aquesta transaccional.

Si els altres grups tinguessin la bondat de ratificar verbalment allò que han signat per escrit, podríem procedir per unanimitat –com apuntava, crec jo, el senyor Clotas– a la creació d'aquesta comissió d'investigació; comissió d'investigació que –hi insisteixo i amb tota sinceritat– dubto molt que arribi a excessives eficàcies investigadores per tot això que he explicat. Potser l'únic que en traurem serà que una publicació geomètrica augmenti la seva circulació. Però bé, és la voluntat de tots, i nosaltres ens hi sumem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Li faig lliurement d'aquesta esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. En primer lloc... (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Per què demana la paraula?

El Sr. FUENTES: No per al·lusions personals –encara que és evident i que n'hi ha hagut moltes–, sinó purament i simplement per contradiccions, perquè el senyor Escudé ha fet una afirmació, en relació amb la compareixença del senyor Culler i amb l'actitud dels grups, que, almenys pel que fa referència al nostre, no s'ajusta a la realitat. Voldria que en quedés constància. Si m'ho permet, ho explicaré amb trenta segons.

El Sr. PRESIDENT: Amb mig minut faci constar en què hi ha contradicció.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Nosaltres, el nostre Grup, vam valorar l'actitud personal del senyor Culler a l'hora de presentar la seva dimissió; vàrem expressar també que existeix per a tothom –i també per a ell, naturalment– la presumpció d'innocència, però en cap cas nosaltres vàrem afirmar que les seves paraules ens havien convençut totalment, com ha dit el senyor Escudé. Les seves paraules, malauradament, no ens podien convèncer totalment, i d'aquí que vàrem demanar, precisament, una comissió d'investigació.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació de converses telefòniques relatives a l'Ajuntament de Sant Pere de Torelló

Hi ha assentiment per part de la cambra per ampliar l'ordre del dia, amb la inclusió d'aquesta esmena transaccional que pressuposa la retirada d'un determinat escrit, presentat per uns diputats del Grup de la majoria? Hi ha l'assentiment d'aquesta modificació? (*Pausa.*)

Doncs, molt bé. Ara estem en condicions d'entrar a conèixer aquest document transaccional, al qual prego que es doni lectura per part de la senyora secretària de la cambra.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional entre la sol·licitud de creació de comissió d'investigació presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa per Catalunya, Socialista i Grup Popular i la sol·licitud de creació de comissió d'investigació presentada per un conjunt de diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió:

«El Ple del Parlament de Catalunya acorda la creació d'una comissió d'investigació sobre el cas de la urbanització la Riera, de Sant Pere de Torelló, Osona. La comissió s'ajustarà a la següent normativa: a) La comissió tindrà per objecte l'anàlisi del procediment administratiu relatiu a la urbanització la Riera de Sant Pere de Torelló, Osona. b) Els treballs de la comissió tindrien una durada màxima de dos mesos, no computant-hi en el seu cas el període vacacional del mes de gener, elevant la comissió les conclusions corresponents a un dictamen que haurà de ser discutit pel Ple de Parlament. c) La comissió tindrà una composició de fins a tres membres per cada grup parlamentari, a excepció del Grup Mixt, el qual tindrà un únic representant amb dret de votació proporcional i ponderada dels seus membres. d) La comissió d'investigació serà presidida pel membre de la comissió que resulti elegit per votació realitzada en la reunió constitutiva de la comissió d'investigació, no essent elegible cap diputat o diputada representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Pel que fa a l'elecció de vice-president i secretari, se seguirà la normativa establerta en la designació de meses de comissió. e) La comissió podrà requerir la compareixença dels membres del Consell Executiu i d'autoritats i funcionaris públics, incloent-hi l'Administració local. f) La comissió podrà sol·licitar també la presència d'altres persones amb veïnatge administratiu a Catalunya o, si s'escau, persones amb residència a fora de la comunitat autònoma.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària...

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Falten dues lletres, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ah...

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «g) La comissió tindrà especial cura d'establir al seu programa de treball l'existència actual o sobrevinguda d'actuacions judicials, a fi de salvaguardar en tot moment la independència del poder judicial. I h) A l'empara d'allò que preveu l'article 60 del Reglament de la cambra, s'acorda que els treballs de la comissió en les compareixences i en l'elaboració del dictamen tinguin el caràcter de sessió secreta. Palau del Parlament, 1 de desembre de 1994.» I signat pels representants de tots els grups.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Els senyors portaveus ratifiquen la seva signatura, que figura en el document que s'acaba de llegir? (Pausa.) Molt bé, doncs, llavors estem en condicions de debatre o, si ho estimen més oportú, d'entrar a la votació directament. (Pausa.)

Doncs, s'entra a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar dempeus?

El text del document transaccional ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política general de la dona a Catalunya

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política general de la dona a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Vandellòs, del Grup Socialista, la qual té la paraula. (*Remor de veus.*)

Esperi uns moments, perquè...

La Sra. VANDELLÒS: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...es produeixi la calma i tranquil·litat en l'hemicicle. (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci!

Pot començar, senyora...

La Sra. VANDELLÒS: Gràcies, senyor president; ja dic d'entrada que seré breu en la meua intervenció. Senyores i senyors diputats, recordaran el contingut de la interpellació que ha motivat aquesta Moció i que va ser substanciada el passat dia 16 de novembre. Hem presentat aquests quatre punts, que pretenen recollir un seguit de mesures que contemplin la major part dels aspectes que integren actualment l'Institut Català de la Dona.

Sense entrar en detalls del funcionament d'aquest organisme autònom —cosa que ja vaig fer en la meua darrera intervenció, a la qual alludia anteriorment—, sí que comentar la fugida conscient que va fer el senyor conseller en la seva resposta sobre aquest tema. La nostra intenció no va ser només parlar sobre els plans d'actuació, passat i futur, sinó incidir també en la política global que any rere any ve realitzant l'Institut. Cal recordar al respecte que el senyor conseller va parlar molt sobre el primer tema, però, en la mateixa mesura, va ometre comentaris i, sobretot, explicacions sobre el segon. Els pocs que va donar van estar en la línia amb què per norma contesta el Grup de la majoria quasi totes les qüestions que l'oposició planteja davant d'aquesta cambra; és a dir: «Tot va bé, tot està sota control, no hi ha motius de crítica, ho fem bé i, en conseqüència, no cal canviar res, no cal revisar res.»

Mirin, em penso que aquest posicionament no és altra cosa, en el fons, que un engany, ja que, suposant que les coses vagin bé —suposició més que discutible—, el cert és que sempre són millorables, i per a millorar cal canviar-les. La visió divergent, o si més no diferent, que podem tenir les persones sobre una mateixa situació creiem que ha de ser motiu de discussió i tenir com a finalitat poder arribar a punts concrets d'entesa.

Però, retornant als punts que contempla aquesta Moció, aprofito el moment per comentar les dues esmenes que justament el Grup de la majoria ha presentat al respecte. Els dos primers punts incideixen en la necessitat d'ampliar la dotació pressupostària que en aquests moments té l'Institut Català de la Dona, tant de forma directa com a través de la

participació que aporten els diferents departaments, tenint especial cura a incentivar les subvencions que s'adrecen a les entitats sense finalitat de lucre i als ens locals que desenvolupen programes i activitats de foment de la igualtat entre dones i homes.

Ja coneixem el posicionament del Grup de la majoria sobre aquests punts, no només a nivell col·loquial, sinó que també es fa evident donant un cop d'ull al pressupost que el Govern de la Generalitat ha presentat per a l'any vinent, concretament, sobre aquest Institut. Per això, els comentaris, els reservem, sobre aquest tema, donat que ja incidirem sobre aquest tema i de forma més directa en el proper debat de pressupostos.

Pel que fa referència als dos punts següents, anunciar que hem arribat a un acord a partir de les esmenes presentades, ja que el redactat final d'aquestes esmenes creiem que recull igualment l'esperit inicial del nostre redactat. Només comentar aquí l'ampliació de l'encapçalament de la primera esmena, a la qual s'ha d'afegir també la paraula «millorar». Pel que fa a la segona esmena, el canvi del sentit dels verbs emprats, deixant de banda l'inici i passant a una continuïtat, tampoc varia el seu contingut inicial. Aquest fet ens dona una lleu idea de quina és la intenció, en el fons, del Grup de la majoria, o almenys la intenció de les diputades que l'integren, molt més coneixedores del tema i per la qual cosa molt més sensibilitzades al respecte, malgrat que creiem que no s'ha fet el suficient esforç per a, també, arribar a un cert acord amb les dues primeres esmenes presentades.

Així, doncs, acceptem les dites esmenes, amb la voluntat de tirar endavant un diàleg entenedor, que permeti millorar la política que duu a terme l'Institut, en benefici de tothom.

Res més, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellòs. Ha presentat esmenes, tal com acaba d'esmentar la senyora diputada, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a defensar-les, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, de nou, amb pocs dies de diferència, una interpellació i una moció següent sobre la política d'igualtat d'oportunitats per a les dones.

Senyora Vandellòs, vostè ja ha dit que en el debat de pressupostos parlarem del tema de pressupostos. Jo crec que no cal avançar-nos; jo en diré unes quantes coses..., de fet, els dos primers punts de la Moció en parlen, però voldria fer-li una sèrie de consideracions, perquè vostè ha parlat molt bé que el que pretén és parlar de política general. Vostè, l'altre dia..., avui també en algun moment ha dit, ha fet acusacions al Govern; l'altra dia deia que la filosofia de fons és que no s'està convençut del que es fa i que el que es fa no respon a plantejaments d'universalitat, de racionalitat... És a dir, feia una sèrie d'acusacions, fins al punt de dir que l'Institut Català de la Dona fa una política d'aparador. En algun moment també va dir que vostè volia deixar ben clar el seu posicionament, que en cap moment volia tirar per terra la

feina feta. És a dir, jo diria, una freda, una calenta. Quina val? Li agrada aquesta política? És a dir, hem acabat de veure baralles, baralles i més baralles. Jo diria que cal passar-les per traspasar-les; és a dir, vostè, jo crec que ha arribat a dir després que ens entenem, que hi ha bona voluntat i que, per tant, això és important.

Senyores diputades i senyores, som en aquests moments, senyora Vandellòs, dues dones debatent, diria jo, un tema molt important, molt preocupant encara, per desgràcia, a la societat d'avui. Em vull permetre, però, repetir, abans de començar o abans de tirar endavant, una sèrie de preguntes que en finalitzar la intervenció de l'altre dia amb la senyora Mayol —que avui no hi és però que li ho vaig dir— jo vaig plantejar. És a dir, no estem imitant el funcionament d'una societat masculinitzada, en la qual fins ara hem participat o hem participat poc? No ens equivoquem si ens quedem amb la mateixa dinàmica? No s'ha trobat —jo sí— amb molts homes que ja l'han superat i volen una altra manera de fer? No és des del mateix coneixement que som diferents que podem fer-nos respectar i aportar a la societat tot allò que ens és característic? Jo dic: crec que ho estem demostrant.

Deia també allà que sovint ens podem equivocar interpretant, llegint, escoltant. Permetin-me posar-los exemples d'aquests que deia jo que són de política general. L'altre dia vostè parlava del desenvolupament rural, que no s'havia participat en un programa de la comunitat..., «La nostra comunitat»; deia que per això semblava que teníem abandonades les dones rurals. Li'n puc donar una explicació senzilla, que l'altre dia vostè deia que no se li havia contestat: l'Institut Català de la Dona va conèixer l'existència d'aquest programa en una reunió de l'Institut de la Mujer, a Madrid; ho va posar en coneixement de la Conselleria d'Agricultura, que tot seguit va posar-se en contacte amb la directora de l'Institut de la Mujer per fer una reunió conjunta. Es va respondre que estava creat el Comitè Promotor Nacional; no es va fer, per tant, la reunió, i es va respondre també que, encara que no figurés en el fulletó, que ja estava imprès, Catalunya hi podia participar. N'hi podria donar d'altres, d'exemples, però potser m'allargaria molt; val més que, en tot cas, intentem anar parlant d'aquest tema, com crec que estem demostrant que volem fer.

Em detindré una mica més en el tema de pressupost, com li deia abans, i que vostè ha explicat molt bé, perquè són els dos primers punts de la Moció. Vostè parlava l'altre dia —avui també diu que no li votarem— d'augmentos descarats i de baixades també, no sé si descarades —no sé quina era la paraula que utilitzava—, de les subvencions. Jo li puc argumentar, encara que hagi de fer una mica d'història, que la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona va ser creada pel Decret 25/87, de 29 de gener. L'any 89 es va crear l'Institut Català de la Dona. Amb la publicació del Decret 209/93, de 31 d'agost, pel qual s'estableix l'estructura de l'organisme autònom Institut Català de la Dona, es modifiquen els decrets que regulen l'organització i la nomenclatura de la Comissió Interdepartamental, que passa a integrar-se a l'Institut Català de la Dona. Malgrat que la dis-

posició final del Decret estableix que aquest entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al DOGC, això no va ser efectiu, pel principi d'annualitat pressupostària, fins a l'1 de gener del 94. Com a conseqüència d'això, el personal funcionari i laboral adscrit a la Comissió Interdepartamental, que fins aleshores percebia les seves retribucions amb càrrec a Presidència, va passar la nòmina a l'Institut Català de la Dona. Pel que fa als alts càrrecs, que també vostè deia que s'havien augmentat molt, és el mateix argument: es concreten en una vice-presidència i en una directora executiva que ja existien abans del 94, si bé com a conseqüència de l'anterior Decret no va ser fins a aquell any, l'any 94, que es van incorporar a la nòmina de l'Institut Català de la Dona. Per tant, l'increment real del capítol 1 és del 3,5%, igual com la seva nòmina i la meua acabaran tenint aquest any, eh? Per tant, jo li diria, resumint: la situació és que, d'augment descarat, res; que s'ha fet..., les dotze places de la Comissió Interdepartamental, del Departament de Presidència, s'han passat a l'Institut Català de la Dona.

El mateix li podria dir quant a les baixades de les subvencions: s'ha aplicat el criteri general de pressupostos, que és del 5%, i li puc garantir que es fan esforços molt importants; que segurament no són prous, perquè cada vegada hi ha més associacions i ens locals que fan activitat, però que l'Institut Català de la Dona ha fet esforços molt importants per, realment, retallar altres partides i no baixar aquestes, perquè es creu que és important.

És a dir, li he de justificar que li votarem negativament els dos primers punts perquè incrementar pressupostos en la situació actual vol dir disminuir altres partides i trencar un equilibri que cada dia costa més d'aconseguir. Fer un pressupost expansiu en les circumstàncies actuals és molt arriscat quan se'ns demana contenció constantment.

Quant als punts 3 i 4, vostè n'ha parlat; ens hem entès. Vostè parla de millorar, establir i coordinar. L'única cosa que li hem demanat és que ens accepti les esmenes amb el reconeixement que també s'ha fet feina. Tot és millorable indefinidament. Per tant, si ens accepta les esmenes —i crec que vostè ha demostrat aquesta voluntat—, els hi votarem a favor.

Senyores diputades, senyors diputats, jo diria: cap i cor, els homes i les dones, ampliant el que diu la cançó, som mòbils com la ploma al vent i ens cal constantment apropar sentiments, raonaments i activitats. L'horitzó comú és la igualtat, per trobar el millor camí envers una societat més feliç i més harmònica. Jo diria —també ho vaig dir l'altre dia— que podem estar segurs que els homes no ho aconseguiran sense les dones, i també, ho repeteixo, així va perquè no hi som.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal. Ara poden intervenir els grups no esmenants. Senyor Reguant, vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per dir que donaré suport als quatre punts d'aquesta Moció.

El primer em sembla absolutament exigible, entenent que el pressupost per a l'Institut Català de la Dona d'enguany puja al voltant dels 460 milions de pessetes, que és exactament l'increment que fa, del 16%, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes; és a dir, això en realitat, vull dir, dóna una mica la idea del valor que dóna l'executiu a aquest Institut.

I, per tant, el segon punt també el recolzarem perquè, d'alguna manera, és cert que l'horitzó comú és d'éssers iguals, però, en una societat tan desigual encara, manquen, doncs, recursos, sobretot a les entitats locals, perquè puguin desenvolupar els seus programes, les seves conductes pròpies caminant cap a aquest fi, que l'horitzó sigui la igualtat.

Als altres, els punts tercer i quart, hi darem també suport perquè ens semblen absolutament lògics.

Hauria estat el meu desig que els punts 1 i 2 també haguessin estat considerats per la majoria, perquè era una manera molt nítida de demostrar la seva voluntat i el seu pensament pel que fa a aquest trajecte que cal recórrer de la igualtat en la relació home i dona i de les oportunitats home i dona en aquesta societat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Illustre senyora Rosa Vandellòs, si demà féssim, o avui féssim, o quan vostè cregui oportú, una enquesta entre les dones catalanes preguntant quines són les funcions de l'Institut Català de la Dona, crec que amb un alt grau de probabilitat ens trobaríem amb un desconeixement, fins i tot, de la seva existència, i així després dels cinc, sis anys que porta funcionant l'Institut. Això ens mostra o ens mostraria la seva gran utilitat social.

Quina utilitat social té un organisme que no ha actuat per regular, dins del marc del sistema català de serveis socials, un fons per atendre les necessitats de les dones que pateixen l'impagament de les seves pensions per part dels seus marits? Quin sentit té un Institut Català de la Dona que és incapaç de coordinar les polítiques socials, educatives i sanitàries que afecten el nucli essencial de la promoció de la igualtat entre els sexes a Catalunya? Quins serveis ofereix l'Institut Català de la Dona, directament o via concert amb entitats d'iniciativa social, per oferir a les dones que no desitgen tenir els seus fills alternatives a la interrupció voluntària de l'embaràs, tal com defensen els partits populars a Europa? El mateix podríem dir de la manca de serveis suficients de llars d'infants per atendre les necessitats de les dones treballadores amb fills menors de tres anys.

L'Institut Català de la Dona el que fa any rere any és incrementar prioritàriament les partides pressupostàries destinades als apartats del funcionariat, del personal laboral i dels alts càrrecs. Si, a aquestes partides, hi afegim les subvencions a entitats, ens trobarem amb un organisme públic de serveis que no genera serveis, tret que considerem serveis fer fullets, alguns convenis, campanyes, catàlegs, dossiers,

llibretes o viatges a càrrec de la butxaca dels ciutadans, com és el cas de la participació en la cimera mundial de dones a Pequín per a l'any 1995.

Quan parlem de la política d'aparador de l'Institut Català de la Dona no parlem de valoracions personals i subjectives. Ens agradaria que el Consell Executiu o els portaveus de la majoria demostrassin a aquesta cambra quins efectes tindrà per a la dona catalana i per a l'home català desplaçar una delegació de responsables polítics de Convergència i Unió a la cimera de Pequín. Per tant, entenem que no és un problema de recursos, sinó de com s'utilitzen o com utilitza l'Institut Català de la Dona aquests recursos, ja que mentre els fullets, catàlegs i d'altres, com puguin ser invitacions, aquesta diputada que els parla en rep cinc cada vegada —un com a diputada, un com a portaveu adjunt, un com a regidora, un com a dona i un com a membre de les dones del Partit Popular a la província de Barcelona—..., crec que amb els serveis informàtics d'avui dia totes aquestes qüestions es podrien resoldre.

Han pensat i han calculat vostès com gasta o com malbarata els diners públics en totes aquestes poblacions amb aquestes publicacions? Vostè ha vist alguna vegada que hagin fet servir o es faci servir paper reciclat? No: és del millor que puguin trobar. Vostè ha comptat, en totes les ocasions que hem rebut documentació de l'Institut Català de la Dona, quantes targetes i targetes i targetes de visita se'ns hi afegeixen? Quin cost té això?

Per tant, mentre totes aquestes qüestions de malbaratament a la babalà, d'aquesta manera, del diner públic..., nosaltres en el punt primer i en el punt segon no li podem donar el suport. L'entenem i la comprenem, i fins i tot ho compartíem; però mentre tots aquests diners..., no es faci una altra forma de poder-ho aplicar i que ben segur donaria molt més per a altres iniciatives, nosaltres, en aquests dos primers punts, ens abstindrem en el punt primer i el segon.

Tot això comportaria un increment de la despesa corrent, si nosaltres hi donéssim suport, en un segment del pressupost que no genera serveis per a les dones catalanes ni impulsa iniciatives que fomentin de forma efectiva la igualtat entre els sexes. Amb la seva actual configuració, els serveis de l'Institut Català de la Dona només promocionen políticament els seus responsables i s'utilitzen per fomentar una certa imatge equivocadament progressista, que tant agrada a alguns sectors de Convergència, però que no va més enllà.

El Grup Parlamentari Popular donarà suport a les seves propostes per reformar a fons aquesta situació, sempre que això no representi increments en la despesa corrent, perquè es pot fer utilitzant bé els recursos actuals. Per això, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en els punts... —com li he dit abans—, i votarem favorablement el punt tercer i quart de la Moció, que podrien permetre, sense increment de la despesa corrent, incrementar l'efectivitat i l'abast dels serveis de l'Institut Català de la Dona.

Moltes gràcies, il·lustres senyors i senyores diputades; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per Iniciativa per Catalunya aquest és —com hem dit altres vegades— un tema prioritari, una qüestió fonamental. També he dit —i la senyora Vidal m'ho ha recordat en alguna ocasió— que crec que és una tasca difícil, que és una tasca que malauradament no es resol amb la rapidesa que tots plegats voldríem, però precisament per això, perquè és una tasca important i és una tasca difícil, nosaltres pensem que cal esmerçar el màxim d'esforços en la direcció adequada, és cert. I aquesta és una de les qüestions a les quals després faré referència en parlar en concret dels quatre punts.

La prova que per nosaltres aquesta és una tasca prioritària és el fet que Iniciativa per Catalunya ha plantejat diverses interpellacions i també mocions al respecte, i fins i tot en aquests moments té plantejada, té demanada amb altres grups de la cambra, però com a iniciativa nostra, la realització d'un debat monogràfic sobre aquestes polítiques d'igualtat entre les dones i els homes.

Dit això, he d'assenyalar que nosaltres votarem favorablement els quatre punts de la Moció. Aquesta Moció, la podem dividir, en realitat, en dos apartats. Els dos primers punts fan referència a qüestions pressupostàries, fan referència a incrementar els pressupostos de l'Institut Català de la Dona i a incrementar també, a incentivar una política pressupostària per a entitats sense finalitat de lucre i ens locals.

Cada vegada que tractem temes pressupostaris —i aquí, encara que sigui una Moció, en realitat aquests dos punts són temes pressupostaris— sempre hi ha l'argument, des del nostre punt de vista excessivament fàcil, de dir que, és clar, per augmentar les dotacions, per exemple, de l'Institut Català de la Dona, per augmentar els ajuts a entitats sense finalitats de lucre o als ajuntaments cal detreure aquests recursos d'altres apartats del pressupost i que, en uns moments en què tothom vigila o ha de vigilar la despesa pública, això realment no és possible, no es fa possible. Però jo crec que s'obliden altres coses. S'oblida per una part que cal establir, evidentment, unes prioritats pressupostàries i assenyalar el que és fonamental en primer terme, en segon o en tercer. I, per altra part, hi ha un altre aspecte també molt important, que és l'esforç de racionalitzar la despesa, l'esforç de racionalitzar l'Administració, l'esforç de ser capaços d'utilitzar millor els recursos. I, per tant, nosaltres sostenim que és possible incrementar i millorar aquestes dotacions sense que això forçosament hagi d'anar en perjudici d'altres apartats que puguin ser igualment importants.

És evident, però —i en això coincideixo amb algunes de les coses que s'han plantejat aquí—, que no és suficient incrementar aquestes dotacions pressupostàries si això no va acompanyat d'una millora de la gestió, del funcionament de l'Institut Català de la Dona i, en tot cas, de les polítiques que aplica el Govern de la Generalitat. I per això nosaltres donem també suport als altres dos punts, perquè el que pre-

tenen és millorar aquests canals de comunicació, és establir i coordinar programes d'actuació i, en definitiva, per nosaltres —hi insisteixo—, l'increment d'aquests pressupostos, l'increment d'aquestes dotacions ha d'anar forçosament acompanyat d'aquestes millores també en el funcionament, perquè facin que aquests diners esmerçats compleixin, de la millor manera possible, aquesta funció.

Per tot això, i en qualsevol cas, tant si s'accepten —com sembla que s'accepten— les esmenes que s'han plantejat com en el cas que no s'acceptessin, nosaltres donarem suport i votarem favorablement els quatre punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres som enormement crítics —enormement crítics— amb el treball que està fent l'Institut Català de la Dona. Hi ha una cosa que apuntava la il·lustre diputada, la senyora Montserrat, la realitat de la situació per a l'equiparació d'home-dona a Catalunya: les feines importants no passen per aquest Institut. És un òrgan de govern, i la realitat va per una altra banda. Jo no voldria caure en desqualificatius gratuïts, però, des del nostre punt de vista —i acceptin..., agrairia que ho acceptessin amb tota simplicitat—, a nosaltres ens sembla molt sovint que estem davant d'un institut una mica *art déco*, accentuant més el *déco* que no pas l'*art*, una mica xaronet, si em permeten l'expressió, que no diu gaire en benefici d'una lluita bàsica, essencial a la nostra societat i que molt sovint la gent —i em permetrà el president l'expressió— hi fa massa cagarella. Aleshores, primer punt, la realitat no passa per l'Institut.

En segon punt, aquest Institut sovint presenta un aire de repartidora en què qualsevol iniciativa que surt dels diners de què disposa i per quedar-hi bé hi fa una aportació. No entenem que això sigui una planificació política d'un treball bàsic en la nostra societat.

Nosaltres votarem a favor dels quatre punts que presenta el Grup Socialista, perquè no podem votar contra l'evidència. Votarem a favor de tots quatre punts. Però sí que voldria posar un exemple només. Jo demanaria a tots els diputats i diputades que avui encara quedem aquí —encara quedem aquí—, i que suposo que alguns d'ells i algunes d'elles s'hauran sentit profundament al·ludits, els qui sobretot toquen poder —els qui toquen poder—, que hi facin alguna cosa. Aquests dies està sortint un espot publicitari que pot desmanegar el molt o poc que faci l'Institut tot l'any. És un anunci publicitari en què es publiciten una mena de cotxes de colors amb ull de peix que són un insult a una raça, els tuaregs, que són un insult a totes les dones i que són un insult a qualsevol espectador mínimament sensible a qualsevol cosa d'aquestes. Que jo sàpiga, l'Institut de la Dona no ha reaccionat. Qualsevol altre institut de qualsevol altre nivell de la societat catalana hauria posat el crit al cel el primer dia. Això passa cada dia tranquil·lament per TV3. Els prego, a partir d'ara, a qui els hagi passat —diguem-ne— per alt aquest

anunci, que se'l gravin i tinguin la paciència de veure'l dos o tres cops. Els anuncis —i els qui hem treballat en publicitat ho sabem— diuen coses i n'amaguen més de les que diuen si són ben fets. I aquest porta lletra petita, en quantitat, contra la dona, contra el respecte a les diferents races i contra la sensibilitat mínima dels espectadors. Vostès estan, d'alguna manera, tocant poder...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la Moció, senyor Rodri. És interessant el que diu, però no fa referència al text de la Moció.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Mai m'hauria pensat que vostè cregués que jo deia una cosa tan interessant. Moltíssimes gràcies.

Torno a la Moció. Votarem a favor dels quatre punts. Cert que incrementar diners per a una institució que nosaltres considerem que no fa el que hauria de fer resulta, com a mínim, una mica arriscat per part nostra. Però hi votarem a favor, malgrat que no passi.

Votarem a favor del segon punt perquè ens sembla molt important també. Jo creia i crec —i així ha resultat ser— que els punts 3 i 4 eren texts votables per vostès, i d'alguna manera, també, per la part que ens toca per tirar endavant aquest problema, els agraïm també aquesta votació favorable.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. A la senyora Vandellòs, no cal que li doni la paraula, perquè ja s'ha pronunciat sobre les esmenes presentades.

De manera que passem a la votació.

En primer lloc, votarem els punts 1 i 2.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquests dos primers punts han quedat rebutjats per 22 vots a favor, 46 en contra i 2 abstencions.

A continuació es voten els punts 3 i 4.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya

Passem al novè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les polítiques d'ocupació a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. De forma breu. Aquesta Moció és una moció molt simple: proposa que el Govern..., insta que el Parlament català s'adrexi al Govern perquè ens presenti un projecte de llei sobre la creació de l'Institut Català d'Ocupació.

Aquesta Moció és producte d'una interpellació que vam substanciar en l'últim Ple, que fonamentalment va tractar sobre la proposta del govern català de la creació del Servei

Català de Col·locació. El nostre Grup va manifestar en l'anterior Ple dues grans preocupacions en relació a la proposta de creació del Servei Català de Col·locació: una preocupació en relació als temes de contingut, de fons del Servei Català de Col·locació, i una segona preocupació en relació a com, des del Departament, s'estava impulsant la creació, el funcionament del Servei Català de Col·locació.

En relació als problemes de contingut, el que varem dir i diem avui és que amb aquesta proposta el Govern català renuncia a convertir el Servei Català de Col·locació en un servei català públic d'ocupació i universal. I ho vam argumentar dient que no és un servei públic, que el que és és un servei que gestionen els agents privats amb un fort condicionament de les empreses, i varem posar exemples dels perills que això té. Recordin vostès l'exemple que, al qüestionari que s'ha estat elaborant, una de les preguntes que es fa a les persones és col·locar quin és el seu estat físic, el seu aspecte físic. Per tant, no és un servei públic.

En segon lloc, no hi ha cap proposta de fer d'aquest Servei una política d'ocupació. Fins i tot varem comentar com aquest servei, que inicialment s'anomenava Servei Català d'Ocupació, havia anat canviant el nom fins a convertir-se, simplement, en Servei Català de Col·locació. I dèiem que no era universal, tot i que el senyor conseller manifestava la seva voluntat que aquest Servei fos obert a tots els aturats en ambdós sentits. Primer, perquè fonamentalment la borsa de treball sobre la qual operava eren els aturats que reben formació ocupacional, i, en segon lloc, perquè el tipus de servei és un tipus de servei que s'adreça fonamentalment a aturats molt especialitzats. I dèiem que la nostra realitat de l'atur és una realitat de l'atur de persones amb més de quaranta-cinc anys, amb molt poca formació, que no els serviria gairebé de res aquest Servei. Per tant, de fons mantenim que el Servei Català de Col·locació que el Departament de Treball, que el Govern impulsa no és un servei català públic d'ocupació i universal.

I, en relació als temes de procediment, dir que un servei d'aquestes característiques, que sembla que el febrer funcionarà i que, fins i tot, el gener pot funcionar a títol experimental per les notícies que jo tinc, que no pot ser que això no sigui, fins i tot, un projecte de llei. Jo ara no voldria fer una ridiculització citant cap llei que hem aprovat, perquè si l'hem aprovat era perquè era necessària, però aquest Parlament ha legislat sobre moltes qüestions. Aquest Parlament, fins i tot, ha legislat sobre la creació de molts serveis o instituts, que ara recordo el de l'Idiada, que era necessari; hem fet un projecte de llei per a la creació d'un instrument d'investigació per a aplicació de l'automòbil. I això s'ha de fer. Ara, jo pregunto: si considerem que aquest Parlament ha de legislar —hi insisteixo: ho ha de fer— en relació a la creació d'un instrument per a la investigació de l'automòbil, si hem de legislar per protegir els animals —que ho hem de fer—, no hem de legislar per decidir les polítiques d'ocupació i de formació? Què hi ha més important que això?

I això enllaça amb una part del debat que vam tenir ahir amb el conseller d'Economia i Finances. Jo li deia: «És que

vostès en el centre de la seva acció, no situen les persones.» I avui en tenim un exemple claríssim: possiblement —possiblement— en aquesta legislatura poques coses més importants hauríem de fer que discutir un projecte de llei que situés els objectius, els recursos, la participació de l'ocupació i de la formació ocupacional. I això no es fa. I, per tant, la Moció que hem portat aquí no és dir com voldríem nosaltres aquest Servei; no, no, dient: «Escoltin, senyors del Govern, això és important. Portin-nos un projecte de llei i discutim-ho.» I, per tant, a la nostra Moció simplement és això: «Senyors del Govern, portin un projecte de llei en relació amb els temes d'ocupació, que possiblement és el més important que podem fer en aquests quatre anys, i ja discutirem en aquest projecte de llei els continguts.»

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. No s'han presentat esmenes; per consegüent, passem a la intervenció dels grups, sempre que ho desitgin.

El senyor Reguant es troba en aquest cas?

El Sr. REGUANT: Gràcies. Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Breument, per donar recolzament al punt de la Moció del senyor Saura, del diputat Saura, d'Iniciativa per Catalunya, perquè entenem que aquest projecte de llei podria garantir l'aspecte de servei públic i universal de col·locació per a tots els aturats del país. És que el Servei Català de Col·locació no ho garantirà? Caldrà veure-ho.

De totes maneres, dona la impressió que, pel perfil i el coneixement que en tinc jo en aquest moment, treballarà, lògicament, per a servir llocs de treball a mida de les empreses que ho sol·licitin, d'acord amb l'objectiu de la productivitat. Garantirà també la rotació dels llocs de treball no perquè el mateix Servei Català de Col·locació ho vulgui així: perquè és la política general que assumeix el Govern de la Generalitat, de caminar en aquesta direcció.

I a mi particularment em preocupa molt, per exemple, com vostès saben, senyor conseller —i li agraeixo la seva presència, que és ben inusual en aquestes hores i en aquest tipus de debats aquí—, que l'empresa que té més alta productivitat als Estats Units no és ni la IBM, ni la General Motors: és l'empresa Man Power, empresa privada de col·locació que realment facilita llocs de rotació de curta durada als treballadors en atur dels Estats Units. I, per tant, a mi em fa l'efecte que en aquest moment es justifica aquesta Moció, que s'intenti portar a la cambra un projecte de llei sobre la creació de l'Institut Català d'Ocupació, si aquest ha de garantir l'aspecte públic i d'accés, de lliure accés de tots els aturats del país, i la universalitat d'aquest servei.

Per tant, el suport, el té, senyor Saura, el vot d'aquest diputats per aquestes raons que he exposat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Illustre diputat senyor Saura, el nostre Grup hauria apostat per un servei català de col·locació dirigit no per funcionaris de la Conselleria de Treball, sinó per una gerència independent nomenada de forma autònoma per les agrupacions empresarials del nostre país. Considerem, però, que ha de ser debatut en aquesta cambra —com molt bé vostè demana— en forma de projecte de llei, la seva naturalesa, funcions, règim de funcionament i model de finançament. I és per això que, tot i no compartir el model d'institut que proposa el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, votarem en sentit favorable la seva proposta de presentació a aquesta cambra de forma urgent d'un projecte de llei de creació de l'Institut Català d'Ocupació.

Creiem que el debat parlamentari d'aquest Projecte de llei permetria descobrir les contradiccions del projecte social de Convergència i Unió, que en matèria laboral, com posa de manifest el model portat a terme pel Servei Català d'Ocupació, pretén alhora estar a la processó de la liberalització del mercat i repicar les campanes de la burocratització del servei públic català.

Per això el Grup Parlamentari Popular donarem el seu suport a aquesta Moció, malgrat —com li deia abans— el dubte que el Grup Parlamentari de la majoria, evidentment, no gosarà potser obrir un debat sobre aquest tema.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Moltes gràcies, senyor president. I ho faré breument per dir que, tal com ahir a la intervenció del meu il·lustre col·lega el senyor Puigcercós va quedar ben clar, el nostre Grup considera que la lluita contra l'atur hauria d'ésser una de les grans prioritats del Govern. Més de mig milió de persones en un país que li manca poc per arribar als set milions d'habitants, més de mig milió de persones —dic— desocupades és una magnitud molt gran.

Per tant, la necessitat d'establir mecanismes, d'establir instruments per paliar l'atur és un dels propòsits d'aquest Servei Català d'Ocupació que es proposa. Un organisme que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entén que té prou transcendència com perquè s'hagués de discutir aquí, en el plenari, a la cambra catalana; és a dir, entenem que caldria articular-lo a través d'un projecte de llei i no a través d'un decret. Projecte de llei per tal de poder discutir, per tal que es pogués discutir el paper dels agents socials en aquest servei, la seva vinculació en la formació ocupacional i, sobretot, la configuració legal i administrativa d'aquest servei. Cal discutir i veure fins a quin punt el Servei Català de la Salut, així mateix..., perdó: el Servei Català d'Ocupació —ha estat un lapsus— no constitueix simplement una privatització dels serveis de col·locació laboral.

Finalment, cal fer una reflexió, i aquesta és dir si aquesta duplicació de serveis, Institut Català d'Ocupació per una banda i l'Inem per una altra..., no seria més fàcil recomençar

a establir les bases del traspàs dels fons i la gestió de l'Inem, que ben dirigit i ben gestionat podria ésser una bona eina.

Per tant i en conseqüència, anunciar el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per manifestar ja de bon principi que nosaltres recolzarem la Moció que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, fonamentalment perquè creiem que és adient, en aquests moments, proposar una llei.

Una llei no és dilatar en el temps una discussió; una llei no és posar pals a les rodes en un tema important. L'espai de tramitació d'una llei ens donarà temps, que és el que necessitem tots. Temps per acabar que es produeixi per assolir un consens social; consens social que possiblement s'ha d'aprofundir molt per poder treballar-hi en aquesta dimensió; consens social amb els agents socials —sindicats i empresaris— i consens social, també, amb altres entitats com les administracions locals, que també estan treballant de valent amb aquesta tasca. Consens polític amb aquesta cambra perquè, com s'ha dit i es repetia ahir, estem en una fase de recuperació econòmica on el creixement no està comportant un descens correlatiu del tema de l'atur i, per tant, això planteja una problemàtica que el consens social permeti també articular recursos i actuacions que facin molt més eficient aquest creixement econòmic en el sentit de reducció de l'atur. I consens per definir, per remodelar el que ara s'ha presentat com a Servei Català d'Ocupació.

Crec que aquest és un temps que necessitem tots i que necessita també la majoria per poder rectificar l'actual projecte, que, al nostre entendre, té greus mancances. Al nostre entendre, aquest projecte de Servei Català de Col·locació té dificultats i problemàtiques derivades de la seva concepció unilateral, de la seva inadequació, de la seva insuficiència i, possiblement, de la seva manca de legalitat.

Unilateral perquè no cerca el compromís i la col·laboració de les administracions locals, sindicats i empresaris. S'ha informat però no s'ha negociat; s'estableix un mecanisme on no hi ha una corresponsabilització en la participació. I en alguns casos, algunes administracions s'han queixat que se les tracta com si fossin només un lloc on posar una cosa que sembla més un Servicaixa que no pas un lloc d'atenció per al tema del tractament de la col·locació.

És inadequat perquè no es configura com un servei públic. Hem de dir que en aquests moments, malgrat que no hi han encara papers escrits, sí que en l'explicació que s'està donant del Servei Català de Col·locació ja s'ha avançat que els empresaris hauran de pagar; els empresaris hauran de pagar per totes i cada una de les persones que demanin al Servei Català de Col·locació. Però és que els treballadors que vulguin canviar d'ocupació també hauran de pagar. Per tant, no estem parlant d'un servei públic; estem parlant d'un servei que, per tant, no garanteix aquelles dimensions d'equitat, universalitat i gratuïtat que normalment configuren els serveis públics. És, doncs, un projecte inadequat.

Però al mateix temps és un projecte insuficient; possiblement –possiblement–, aquesta serà una més de les possibles agències de col·locació que pot haver-hi a Catalunya. El marc legal obert a partir de la Llei 10/94 obre la possibilitat de creació d'agències de col·laboració de l'Inem, i el Servei Català de Col·locació serà una agència de col·laboració de l'Inem. I dic: possiblement, o almenys legalment, no serà l'única. I, aquesta possibilitat legal de multiplicitat d'agències, la podríem resoldre si hi hagués un compromís polític de posar al capdavant, que la Generalitat liderés el procés d'intermediació del mercat de treball; però per això fa falta, d'una banda, que la Generalitat plantegi que el Departament de Treball, que el projecte que es plantegi tingui vocació d'universalitat, de condició de servei públic, que vulgui abastar tot el territori de Catalunya, i amb aquest projecte sí que serà possible –al nostre entendre– assolir el consens social, el consens polític perquè la Generalitat lideri mancances o superi les mancances en aquest moment que podrien donar la pluralitat d'agències de col·locació i sigui l'ens, l'organisme, l'Administració qui ho faci.

Entenem que també té mancances de legalitat o problemes de legalitat perquè amb el seu projecte, que està plantejat i que nosaltres entenem que la Llei hauria d'intentar modificar, es vol gestionar a partir de centres privats amb afany de lucre. I això, a hores d'ara, està prohibit per la legalitat, per aquesta mateixa legalitat que permet la creació del Servei Català de Col·locació; prohibeix que les entitats amb ànim de lucre participin en la intermediació; prohibeix que acadèmies, centres de formació i gestories participin com a agents del Servei Català de Col·locació. Estem en una situació que hem de superar. El Servei Català de Col·locació en aquests moments es transforma en el cavall de Troia que permet que agents que estan prohibits per intermediar en el mercat de treball puguin entrar-hi.

Tot això, doncs, configura un projecte d'una agència de col·locació privada, no un servei públic. I, per tant, entenem que la tramitació de la llei permetria resoldre aquesta problemàtica, donar-nos temps, obrint la possibilitat de construir un servei públic d'ocupació que nosaltres defensaríem que fos servei públic, que estigués integrat per totes les administracions que estan actuant en aquest tema, que participin també, que es corresponsabilitzin també els agents socials, empresaris i sindicats, i que coordini els recursos de formació i d'ocupació.

I hem de dir que entenem adient que es generi una estructura pròpia per a aquest mecanisme. Hem de recordar que en el Pressupost d'enguany està previst que aquest Servei Català de Col·locació o aquest Institut Català d'Ocupació, o el Servei Català d'Ocupació –el nom, l'hauríem d'acabar discutint– podria estar gestionant més de 20.000 milions adreçats al tema de l'ocupació. Tenim instituts que gestionen 60 milions de pessetes; tenim estructures per gestionar 60 milions de pessetes. No sembla lògic anar a una estructura pactada, consensuada per gestionar 20.000 milions de pessetes adreçats a combatre l'atur? Jo crec que el plantejament d'instar que es faci aquesta llei, d'obrir aquest debat,

és un plantejament adient i adequat als moments, i per això li donarem recolzament.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els intentaré contestar a aquesta Moció amb cinc punts.

Primer de res vull deixar constància que tant el nostre Grup Parlamentari com el Govern de la Generalitat no renunciem al traspàs de l'Inem. És important perquè vostès..., després ja els ho acabaré d'explicar, però vostès configuren el Servei Català d'Ocupació i moltes vegades això podria estar en contradicció amb alguna de les coses que reivindicuem. Per tant, primera, reivindicuem el traspàs del servei de l'Inem com a única garantia per tirar endavant una política d'ocupació plena i de lluita contra l'atur; per tant, primer punt. A més a més, això ve ratificat... –vostès ho saben–, fa quatre dies vam votar justament en aquest mateix Ple la Resolució en aquest sentit; aquesta Resolució, vull dir..., ara ja no els la llegiré, donada l'hora que és i perquè tots nosaltres la coneixem prou.

Segon punt: remarcar també la voluntat de consolidar un model català en el món del treball. Només cal resseguir totes les actuacions que ha fet el Departament de Treball per adonar-se que això, fins ara, ha estat així. Si ho recordem, el traspàs de formació ocupacional no es va donar fins a l'any 1992, i abans d'això, molt abans d'això, ja l'any 85-86 es va començar amb una política de lluita contra l'atur i, per tant, de formació en el camp de l'ocupació. Sempre, el Departament de Treball s'ha avançat al traspàs de competències; per tant, això, ara, aquesta ha estat i és una de les actuacions prioritàries, tal com reclamava el senyor Pueyo.

Tercer punt: ha de quedar clar que la intenció del Govern de la Generalitat no és competir amb l'Inem, sinó ajudar amb aquests objectius que vostès deien, els comuns de tots nosaltres, de reduir l'atur, crear el màxim d'ocupació i fer una feina eficaç, una intermediació laboral. No voldríem pas que el Servei Català d'Ocupació es pogués interpretar com una alternativa o com una renúncia a l'Inem. I legislar sobre aquest tema podria interpretar-se en determinat sentit com això, una renúncia o bé una alternativa.

Quart punt: la voluntat del Govern de la Generalitat és, lògicament, de total obertura a la participació i al seguiment per part dels agents socials. Senyor Rañé, vostè ens deia que es necessita temps perquè hi hagi un consens social: hi haurà el temps que sigui necessari. Moltes vegades vostè mateix ha vingut a aquest..., ha defensat alguna interpellació, alguna moció i al cap de quatre dies ha intentat, com si diguéssim, estripar les cartes, i al cap de quatre dies vostè mateix o el seu sindicat ha firmat un conveni amb el Departament de Treball, perquè aquest acord, la voluntat d'arribar a un acord hi era per part, lògicament, de la Generalitat, però també hi és –i això ens consta– per part dels diferents sindicats. I, a més a més, això es vol fer, lògicament, no solament

amb els sindicats i les patronals, sinó també amb l'Administració local, a través de la Federació i de l'Associació Catalana de Municipis.

Per tant, nosaltres no dubtem en absolut d'aquesta..., no solament de la voluntat que vostè, que tenen els sindicats, sinó que tenen tots els agents socials d'arribar a aquest acord, i estem segurs que això s'assolirà. Quina serà la forma? No li ho podem dir perquè em sembla que no hi ha res que es pugui descartar en aquests moments. Dèiem que, per exemple, una de les formes podia ser..., vostè sap que hi ha el Consell Català de Formació Ocupacional i que s'ha dit també que es transformaria aquell Consell, a més a més de formació ocupacional, de col·locació. Per tant, aquesta podria ser una fórmula, no ens tanquem a cap, no ho fa el Govern. Per tant, nosaltres, en el seu nom, també reivindiquem aquesta voluntat d'obertura i de plena participació.

I cinquè punt i últim: volem fer evident un cop més que estem mancats d'aquest instrument imprescindible per tal de poder assumir plenament la responsabilitat i la plena direcció d'una política global d'ocupació a Catalunya i, per tant, reivindiquem un cop més el traspàs de l'Inem, que serà quan això es produeixi, només quan això es produeixi, que el Govern i el Parlament, és a dir, tots dos haurem de plantejar-nos l'organització adequada dels instruments administratius, de forma que aquests responguin a una eficaç aplicació de la política ocupacional de la Generalitat i, per tant, l'exercici d'unes competències plenes i clares. Aquesta organització pot ser a través d'una estructura departamental o d'un institut autònom. Tampoc es descarta un ens públic institucional.

Sigui com sigui, ja li ho dic, creiem que és prematur pronunciar-se; creiem que no és necessària aquesta llei, perquè el consens està garantit, perquè a més a més els punts, diguem-ne, de fons que vostè deia, tal com li va contestar el conseller, deia que aquesta xarxa..., li va contestar, i no crec que ho hagi de repetir, però vostè recorda que dèiem que era

una xarxa global, coordinada, que anava dirigida a tota la població activa i que assegurava oberta a tots els usuaris, assegurant per tant l'equitat en la intermediació del mercat de treball. Per tant, serà aleshores, quan estigui traspassat l'Inem, quan estarà justificada aquesta llei que parli d'englobar totalment la política contra l'atur, la política dintre del camp de la formació ocupacional, per tal d'impulsar i executar les polítiques actives d'ocupació. I és per tot això que el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera.

(*El Sr. Rañé demana per parlar.*) Sí, el senyor Rañé per què demana la paraula?

El Sr. RAÑÉ: Suposo que deu ser per al·lusions i per matissar una qüestió que crec que des del punt de vista de la senyora Rosa Bruguera convindrà que ha sigut un recurs dialèctic, quan ha dit que entenia que jo havia participat, des d'aquesta tribuna, amb ànim d'estripar les cartes en alguns moments. Jo crec que la vehemència o la fermesa en la defensa de determinats plantejaments mai ha estat amb ànim d'estripar cap carta; crec que és un recurs lingüístic, que vull dir que el diccionari té altres paraules, que possiblement hauria tingut més sort si n'hagués triat unes altres. I, en tot cas, només deixar constància d'aquesta meua voluntat en les meves intervencions al Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: En queda constància.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart de tres de la tarda i cinc minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció **fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.** Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

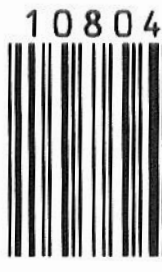
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

9 770213 798001

10804